

Hoa Hồng Đêm

Contents

Hoa Hồng Đêm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	33
8. Chương 8	47
9. Chương 9	57
10. Chương 10	68
11. Chương 11	74
12. Chương 12	84
13. Chương 13	96
14. Chương 14	104
15. Chương 15	114
16. Chương 16	128
17. Chương 17	145
18. Chương 18	156

Hoa Hồng Đêm

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Dịch: Darth Athox.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-hong-dem>

1. Chương 1

Bông bông khoe sắc kiêu sa muôn phần

Hoa hồng gợi nhớ cổ nhân

Người xa hương sắc vẫn gần đầu đây

Hương thầm quanh quẩn chưa bay

Trập trùng hoa ảnh vẫn vương không rời

Trăng hiền tựa nước buông lời

Mộng hoa biết gửi chơi vơi nơi nào.

Dân ca Isarel - Hoa Hồng Đêm

oOo

Tôi theo địa chỉ trên giấy, rẽ vào một ngõ nhỏ ở phía đông Đài Bắc.

Sau bốn lần nhầm hướng, rốt cuộc cũng tìm được địa điểm chính xác.

Ấn chuông điện của nhà C tầng 7, không ai nhận máy, nhưng hai giây sau cánh cửa đã đáp lời, mở ra.

Trên cửa thang máy có tờ giấy ghi: “Thang máy hỏng, mọi người thứ lỗi. Đi thang bộ nhiều, lợi cho sức khỏe.”

Đành phải đi vào cầu thang bộ chất đồng tám cái thùng rác, leo từng tầng từng tầng một lên.

Tới tầng 7, thấy ba căn hộ xếp hàng thẳng tắp, căn nhà ở giữa cửa hé chừng năm cm.

Tôi bước tới chín bước, tới cửa, đẩy cửa ra, bước vào.

Liếc mắt nhìn một cái, trên giàn sắt của ban công là sáu chậu cây.

Ánh trời chiều từ phía tây nghiêng nghiêng chiếu xuống, cả vĩa ban công cùng lá cây trên bồn hoa đều phủ đầy ánh vàng kim.

Xoay người lại, rồi co người tháo đôi giày da, đi vào phòng khách.

“Đã làm phiền rồi.” Tôi nói.

Còn chưa kịp thấy rõ bài trí trong phòng khách, một con chó vàng đầy lông đã chồm về phía tôi.

Tôi lập tức lấy hai tay che cổ, ngồi xổm xuống.

“Tiểu Bì! Không được!” Bên tai vang lên tiếng quát của một cô gái.

Sau đó, tôi cảm thấy con chó kia đang liếm liếm mu bàn tay phải mình.

“Cậu đang làm gì vậy?” Cô gái hỏi tôi.

Tôi từ từ buông hai tay ra, đứng dậy, vuốt nhẹ chú chó đang vẫy đuôi với tôi.

Phòng khách có năm cái ghế sofa màu xanh, trái phải mỗi bên một cái, ở giữa ba cái.

Ghế sofa tạo thành hình móng ngựa, quay quanh một bàn trà hình chữ nhật.

Cô gái ngồi trên chiếc ghế sofa chính giữa trong ba chiếc ở giữa, chân phải gác lên bàn trà, nhìn tôi.

“Tự vệ.” Tôi trả lời.

“Như vậy sao gọi là tự vệ?” Cô gái lại hỏi.

“Chó bình thường đều khinh thiện sợ ác, nên rất ít khi chủ động tấn công.”

“Thật không?”

“Ừ. Thế nên khi chó đuổi theo sủa cô, cô quay lại tới gần nó, nó ngược lại lui lại.”

“Nếu anh quay lại tới gần mà nó vẫn không lui lại, vậy phải làm sao?”

“Hỏi rất hay. Vậy có nghĩa là cô gặp phải con chó hung ác, hoặc là chó dại.”

“Vậy phải làm sao?”

“Vậy cô chẳng thể làm gì khác hơn tôi vừa rồi, bảo vệ cổ, ngồi xổm xuống.”

“Vì sao?”

“Rất đơn giản. Ngoại trừ cổ không thể để bị cắn ra, chỗ nào khác cũng có thể cắn.”

“Tên nhóc nhà cậu thật thú vị.”

Cô ngồi thẳng dậy, thu lại chân phải đang gác trên bàn trà, nở nụ cười.

“Tên nhóc?”

“Bình thường tôi hay gọi con trai không quen là nhóc.”

“Hả.”

“Mời ngồi.” Cô gái chỉ vào chiếc ghế sofa phía trước, bên trái.

“Cám ơn.” Tôi ngồi xuống.

“Tiểu Bì có vẻ rất thích cậu.”

“Chắc vậy.”

“Nhưng nó là chó đực đấy.”

“Chó đực cũng có thể thích con trai mà.”

“Vậy chó cái phải làm sao?”

“Chuyện này liên quan gì tới chó cái?”

“Đương nhiên rồi. Nếu chó đực thích con trai, vậy chó cái chẳng phải rất đáng thương sao?”

“Chó cái không đáng thương, vì chó cái có thể chửi mắng người.”

“Sao lại nói vậy?”

“Chó cái tiếng Anh là bitch, người nước ngoài thường dùng từ bitch để chửi người khác.”

“Nhóc, rốt cuộc cậu tới làm gì.”

Cô gái nhíu mày, hai tay khoanh lại trước ngực, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi.

“Tôi là người tới thuê nhà.”

“Vậy sao cậu lại nói chuyện chó với tôi?”

“Chị hai, là do chị hỏi tôi chuyện về chó mà.”

“Chị hai?”

“Bình thường tôi vẫn gọi con gái không quen là chị hai.”

Tiểu Bì vốn ngồi dưới đất nghe chúng ta nói chuyện, giờ bắt đầu đi tới bên chân tôi, ngửi ngửi quần tôi.

“Tiểu Bì thật sự rất thích cậu.”

“Ừ.” Tôi lại vuốt ve đầu Tiểu Bì.

“Cậu cũng thích Tiểu Bì chứ?”

“Ừ. Con chó này rất ngoan.”

“Sao lại gọi ‘con chó này’? Nó thân cận với cậu như vậy, cậu lại chẳng thêm gọi tên nó?”

Cô gái cao giọng nói.

“Được được được.” Tôi vội vàng bồi thêm một câu: “Tiểu Bì thật ngoan.”

“Thế nên tôi quyết định, sẽ cho cậu thuê phòng.” Cô gái đứng dậy nói.

“Nhưng tôi còn chưa thấy phòng mà.”

“Hả? Phòng nào chẳng như nhau? Đều là hình chữ nhật thôi.”

“Tôi thấy cứ xem qua vẫn hơn.”

“Cậu thật không dứt khoát, uống cho Tiểu Bì thích cậu như vậy.”

“Chị hai.”

“Đừng gọi tôi chị hai. Tôi tên Diệp Mai Quế, mai trong hoa mai, quế trong hoa quế.”

“Vậy tiền thuê hàng tháng thì sao? Trên quảng cáo cho thuê nhà chỉ viết: tiền thuê hàng tháng có thể thỏa thuận.”

“Chỗ này chỉ có hai phòng, chủ cho thuê ra giá là một vạn năm, cho nên chúng ta mỗi người bảy ngàn năm.”

“Cô không phải chủ cho thuê nhà?”

“Không phải. Tôi ở đây đã hơn hai năm, chủ nhà ở nước ngoài.”

“Nếu tiền thuê nhà hàng tháng đã định, vậy còn ‘thỏa thuận’ cái gì?”

“Tiền điện nước chứ sao.”

“À. Tiền điện nước tính ra sao?”

“Ừm, tôi cảm thấy, tiền điện nước nên do ba chúng ta chia đều. Cậu nghĩ thế nào?”

“Ba?”

“Ừ. Cậu, tôi, Tiểu Bì.”

“Tiểu Bì cũng phải đóng tiền điện nước sao?”

“Nó cũng là một thành viên ở đây, sao không phải đóng?”

“Nhưng dù sao nó cũng chỉ là một con chó.”

“Chó thì đã sao? Chúng ta đều sống dưới cùng một mái nhà, không thể thiên vị.”

“Nói hay lắm! Nó đương nhiên phải đóng.” Tôi giơ ngón tay cái lên, kính nể tinh thần chí công vô tư của cô. Hơn nữa, nếu Tiểu Bì cũng phải đóng tiền điện nước, tôi sẽ chỉ phải đóng một phần ba, vậy phản đối làm gì?

“Có điều, xét thấy Tiểu Bì trước mắt còn chưa có năng lực kinh tế.”

“Năng lực kinh tế?” Tôi há hốc miệng.

“Thế nên phần của Tiểu Bì sẽ do hai người chúng ta gánh vác giúp nó.”

“Vậy không công bằng!” Tôi phiến tôi đứng dậy, to tiếng nói.

“Thân là loài người, là tinh hoa của vạn vật, sao cậu lại đi so đo tiền điện nước với chó nhỉ?”

“Đây không phải chuyện so đo mà là nó là chó của cô.”

“Nhưng Tiểu Bì cũng thích cậu mà, cậu không cảm thấy mình nên báo đáp nó à?”

“Cô nói đi nói lại, tiền điện nước vẫn do hai người chúng ta chia đều.”

“Ha ha, nhóc.” Cô cười thành tiếng, chỉ vào tôi nói: “Cậu rốt cuộc cũng thông minh hơn rồi.”

Đang lúc này, Tiểu Bì đột nhiên đứng lên, chân trước đặt lên thắt lưng tôi, há miệng, lè lưỡi.

“Cậu xem, Tiểu Bì cũng đồng ý rồi. Theo luật dân chủ của xã hội, đã là hai chọi một rồi.”

“Nó làm vậy chắc gì đã là đồng ý, cũng có thể là đồng tình.”

“Đồng tình cái gì?”

“Đồng tình với tôi.”

“Được rồi, đàn ông con trai đừng có do dự không quyết nữa. Quyết định như vậy đi.”

“Chị hai...”

“Tôi đã nói rồi.” Cô ngắt lời tôi, nói: “Tôi tên là Diệp Mai Quế.”

Tôi còn chưa kịp mở miệng nói tiếp, cô đã xoay người vào phòng.

Không bao lâu sau, cô lại từ phòng đi ra, vứt cho tôi một chùm chìa khóa, tôi tiếp được giữa không trung.

“Cậu chuyển tới lúc nào cũng được.” Cô chỉ tay phải: “Phòng của cậu ở kia.”

Nói xong, cô lại xoay người chuẩn bị vào phòng, đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại: “Đương nhiên cậu cũng có thể gọi tôi, hoa hồng nở rộ đêm khuya.”

“Là sao?”

“Hoa hồng đêm.” Nói xong, cô bước vào phòng, đóng cửa phòng lại.

(Hoa hồng đêm ~ dạ mân cô, trong tiếng Trung được phát âm tương tự Diệp Mai Quế)

2. Chương 2

Ánh đèn vàng dày đặc đẩy lui ánh trắng chói mắt từ những cột đèn thủy ngân, chiếu rọi những người đang khiêu vũ thành vòng tròn trên quảng trường.

Khuôn mặt lúc vàng lúc trắng.

Âm nhạc vang lên từ chiếc radio cũ, tuy vang dội nhưng không hề chói tai.

Giai điệu không phải ca khúc được yêu thích, cũng không phải nhạc cổ điển, hình như là dân ca.

Làn điệu vô cùng tuyệt diệu, nghe có cảm giác thật xa xưa.

Bản nhạc thật không cân xứng với đám trai gái mới chỉ đôi mươi chúng ta.

Tiếng nhạc tạm ngừng, lập tức tiếng vỗ tay vang dội, mọi người nhìn nhau mỉm cười.

Không biết là vỗ tay cổ vũ cho mình? Hay là vỗ tay vì may quá, rốt cuộc cũng nhảy xong điệu này?

“Xin hãy mời bạn nhảy!”

Một đàn anh cao gầy song giọng nói lại ngược với dáng người lên nói câu này.

Tôi đột nhiên cảm thấy chói tai.

Nhìn quanh bốn phía, những cô gái nóng bỏng đã sớm bị vây quanh.

Có cô gái khẽ cười vẫy vẫy tay, tay phải theo phép tắc khẽ kéo váy lên, hơi cúi xuống tỏ vẻ đồng ý.

Các đàn anh thường nói, con gái như chiếc bánh ngọt, càng ngọt thì ruồi bọ bu xung quanh càng nhiều.

Tôi chỉ là một con ruồi nhỏ, không thắng nổi đám ruồi đầu xanh kia.

Đàn anh phải theo cái gọi là tinh thần AQ của Lỗ Tấn, tự an ủi mình ăn đồ ngọt chỉ tổ hại thân.

Sau đó từ từ lui lại phía sau, rời khỏi trung tâm quảng trường.

Không khí mờ mịt bạn nhảy vô cùng náo nhiệt, tôi lại chỉ muốn tìm một chỗ trốn.

oOo

Tôi, 28 tuổi, trước mắt còn độc thân.

Sau khi tốt nghiệp trường Đài Nam, hoàn thành nghĩa vụ quân sự, làm việc ở Đài Nam một thời gian.

Sau này công ty vận chuyển làm ăn không tốt, hai tháng liền không phát lương, tiếp đó không thấy bóng dáng ông chủ đâu nữa.

Các đồng nghiệp mua rất nhiều trứng gà, chúng tôi chơi vào cửa công ty liền hai ngày.

Tối ngày thứ ba bắt đầu đốt vàng mã, vừa đốt vừa kêu gọi lương tâm ông chủ mau trở lại.

Khi các đồng nghiệp bàn tán nhau xem có nên vác quan tài tới kháng nghị không, tôi quyết định bỏ cuộc, lại tìm một công việc mới.

Không ngờ kinh tế của Đài Loan lại bị đình trệ, hàng loạt công ty đóng cửa, khiến cho tình trạng thất nghiệp lan rộng.

Tìm việc ở Đài Nam chẳng khác nào treo cây bắt cá.

Bàng hoàng mất một tuần, đành phải tới khu vực tốt nhất Đài Loan – Đài Bắc, thử vận may.

Tôi thật may mắn, một tháng sau đã nhận được thông báo trúng tuyển của một công ty cố vấn công trình.

Vì vậy thu dọn hết đồ đạc, rời khỏi Đài Nam đã sống hơn 20 năm, tới Đài Bắc.

Sau khi tới Đài Bắc, đầu tiên tôi tới ở nhờ trong nhà một người bạn thời đại học.

Cậu ta là bạn tốt của tôi, tôi từng giúp gã viết thư tình cho bạn gái.

Cậu ta cũng rất hào phóng và nhiệt tình, lập tức nhường phòng của ông nội mình cho tôi.

“Thật ngại quá, còn ông nội cậu thì sao?” Tôi hỏi.

“Ông nội tớ? Cậu yên tâm đi, ông vừa mất tháng trước rồi.”

Tôi không thể từ chối ý tốt của bạn, miễn cưỡng ở vài ngày.

Mỗi tối khi ngủ luôn có cảm giác có người sờ đầu sờ tóc tôi, giúp tôi đắp chăn bông.

Sau nghĩ lại, cứ quấy rầy người ta mãi cũng không hay, nên bắt đầu tìm cơ hội thuê nhà.

Tìm ba ngày liên tục, vẫn không thấy phòng nào vừa ý.

Thật ra tôi không phải người hay soi mói, nhưng những phòng tôi tìm được ngay cả tiêu chuẩn cũng không đạt tới.

Hoàn cảnh nếu không phải quá lộn xộn thì là quá loạn, hoặc quá bẩn.

Hơn nữa rất nhiều phòng trọ so với miêu tả trên quảng cáo, thật khác xa một trời một vực.

Ví dụ như tôi từng đọc được là: “Không khí mát mẻ, tầm nhìn thoáng, có thể thấy cảnh biển xa xa.”

Khi đến xem phòng, lại thấy cho dù có lỗi kính viễn vọng ra nhòm cũng đừng hòng thấy được biển.

“Không phải nói có thể thấy cảnh biển sao?” Tôi hỏi chủ cho thuê nhà.

“Cậu xem.” Anh ta duỗi thẳng tay phai ra: “Nhìn bên kia xem, chẳng phải có một chút màu xanh sao?”

“Thật không?” Theo hướng anh ta chỉ tôi vẫn chẳng thấy biển.

“Than ôi, cậu tu hành chưa đủ rồi.” Chủ nhà vỗ vỗ bả vai tôi: “Trong lòng có biển, trong mắt tự nhiên sẽ có biển.”

“Hả?” Tôi không hiểu gì.

“Đến ở đây đi. Khách thuê ở đây đều là thành viên thiền tu, chúng ta có thể cùng nhau tu hành.”

“Có cách nào không cần tu mà vẫn thấy được biển không?”

“Cậu vẫn cứ chấp mê bất ngộ.” Chủ nhà thở dài một tiếng: “Chúng ta ngẩng đầu lên là thấy được ánh trăng, nhưng không có nghĩa là mặt trăng ở rất gần chúng ta. Đúng không?”

“Thì sao?”

“Cho nên chúng ta không thể dùng mắt thường để nhìn, phải dùng ‘tâm’ để nhìn.”

Anh ta ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại, từ từ nói: “Tới đây đi, kẻ chấp nhất. Mời học theo động tác của tôi, đầu tiên nhắm mắt lại.”

Sau đó hai tay như rần uồn éo giữa không trung, tạo thành vài đường cong phức tạp, cuối cùng hai tay giao nhau thành chữ thập: “Bài trừ tạp niệm, hít thở nhẹ nhàng. Nhìn thấy chưa? Ánh chiều tà trải dài trên mặt biển, xa xa, thuyền cá chở đầy nắng chiều, từ từ tiến vào cảng. Nghe thấy chưa? Sóng vỗ rì rào vào bờ, vài đứa trẻ đuổi bắt trên đê, có đứa không cẩn thận té ngã đang gọi mẹ. Còn trên bờ cát, những con cua cùng rời hang vùng cang với nhau.”

Tôi không dám nghe tiếp, nhanh chóng chạy trốn. Không biết anh ta có nghe thấy tiếng tôi đóng cửa không?

Theo số lần bị sờ đầu khi đang ngủ vào buổi tối càng nhiều, tôi càng nóng lòng muốn tìm phòng trọ.

Tối hôm qua, lúc ngủ mơ, dường như nghe thấy có người nói một câu “cẩn thận cảm lạnh”.

Kết quả sáng nay khi ngủ dậy, tôi phát hiện trên người là chiếc chăn bông màu đỏ thật dày, mà trước khi ngủ là chăn màu vàng.

Vì vậy tôi quyết định hạ quyết tâm, cho dù thế nào hôm nay nhất định phải tìm được phòng trọ mới.

“Nhà cho thuê chung, phòng kiểu chung cư, 21m2, giá cả thỏa thuận, ai có nhu cầu xin liên hệ.”

Đó là những dòng chữ ghi trên một tờ giấy màu đỏ, dán trên cột điện.

Tôi chép lại số điện thoại ghi trên đó.

Tuy rằng đó là dãy số thứ tám ngày hôm nay nhưng tôi quyết định thử số điện thoại này trước.

Quảng cáo cho thuê nhà này được viết rất ngắn gọn, ngay cả giá thuê cũng không viết, chứng tỏ người cho thuê không có kinh nghiệm gì.

Bình thường, người có kinh nghiệm sẽ viết những lời đại loại như giao thông thuận lợi, hoàn cảnh thanh bình, láng giềng thoải mái, thoáng mát nhiều gió... vân vân.

Tôi còn thấy có chỗ viết: Hoành nghênh bạn thành tới ở cùng tôi, cùng nhau dốc sức vì tương lai cộng đồng.

Huống chi tờ giấy đỏ này còn dán đề lên thông báo “Cấm dán tùy tiện” của cục bảo vệ môi trường.

Vậy chứng tỏ người cho thuê không chỉ không có kinh nghiệm mà còn nóng lòng cho thuê phòng.

Hắn có thể “thỏa thuận” được giá tốt.

Vì vậy tôi gọi điện, hẹn thời gian xem phòng, sau đó tới nơi này.

Cũng vì vậy, tôi gặp được Diệp Mai Quế, hay cũng có thể nói là, hoa hồng đêm.

Nhưng khi tôi nghe cô nói “hoa hồng đêm” tôi đột nhiên như bị điện giật, đỡ người ra tại đó.

Bởi vì hoa hồng đêm đối với tôi mà nói lại là một cái tên rất quen thuộc.

Cũng giống như khi thấy tượng nữ thần tự do sẽ nghĩ tới New York, trong dòng chảy hồi ức của tôi, hoa hồng đêm đại biểu có cuộc sống đại học của tôi.

Đó là dấu ấn rõ ràng nhất, cũng là dấu ấn duy nhất.

Sau khi Diệp Mai Quế vào phòng, tôi mất một lúc mới khôi phục lại tinh thần.

Tôi theo hướng tay phải cô chỉ, đi vào căn phòng mình sắp chuyển tới.

Một giường đơn, một cái bàn học, một cái tủ, ồm, như vậy là đủ rồi.

Bàn học dựa vào cửa sổ, từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy màu xanh trên ban công, còn thấy được một chút màu xanh của bầu trời.

Ra khỏi phòng, đi vào bếp, trong bếp có tủ lạnh, bếp từ, bếp ga, còn cả lò vi sóng.

Sau phòng bếp có một ban công nhỏ, đặt một cái máy giặt, Diệp Mai Quế phơi quần áo ở đây.

Trong phòng khách ngoại trừ ghế sofa với bàn trà ra còn có một cái tivi.

Ngoại trừ có chút kì cục khi bạn cùng nhà là nữ ra, những thứ khác đều rất tốt.

Trước khi đi, gõ cửa phòng Diệp Mai Quế, hình như cô đang nghe nhạc.

“Tôi đi đây. Mai tôi sẽ chuyển tới.”

Sau khi Tiểu Bì sửa gâu gâu hai tiếng, cô mới nói vọng từ trong phòng ra: “Ra ngoài nhớ khóa cửa đấy nhóc.”

Cô lại gọi tôi là nhóc, tôi cảm thấy thật không thoải mái.

“Diệp tiểu thư, tôi cũng có tên mà. Tôi tên là...”

Còn chưa dứt lời, cô đã ngắt lời: “Đã bảo gọi tôi là Diệp Mai Quế, đừng gọi là Diệp tiểu thư. Đừng có quên nữa đấy, nhóc.”

Bỏ đi, nhóc thì nhóc.

3. Chương 3

Tôi đang chuẩn bị đi giày vào thì Diệp Mai Quế đột nhiên mở cửa phòng, Tiểu Bì lại lao tới.

Lần này tôi chỉ ngồi xuống, hai tay không cần bảo vệ cổ nữa.

“Tiểu Bì muốn nói hẹn gặp lại với cậu.”

“Ừ.” Tôi xoa xoa đầu Tiểu Bì: “Tiểu Bì ngoan, mai chú sẽ chuyển tới.”

“Này, nhóc. Cậu định nhảy lên đầu tôi sao?”

“Đâu có.”

“Tôi chỉ là chị của Tiểu Bì, cậu lại dám nói cậu là chú của nó?”

Mặc dù có hơi bất lực nhưng tôi vẫn sửa lại: “Tiểu Bì ngoan, mai anh sẽ chuyển tới.”

Tôi đứng dậy, Tiểu Bì cũng thuận thế đứng dậy, đặt hai chân trước lên thắt lưng của tôi.

“Có thể nói cho tôi biết soa Tiểu Bì lại thích cậu như vậy không?”

Diệp Mai Quế nhìn Tiểu Bì rồi lại nhìn tôi.

Có thể là do ánh mắt cô chuyển qua quá nhanh, còn chưa kịp thay đổi, vì vậy tôi thấy trong đó còn sót lại chút ôn nhu khi nhìn Tiểu Bì.

Thậm chí còn mang vẻ kiêu diễm của đóa hồng khi vừa nở rộ.

Sau này khi chuyển tới ở, ánh mắt Diệp Mai Quế tuy không thể nói là hung dữ nhưng có hơi lạnh.

Cho dù khi mỉm cười cũng vậy.

Ánh mắt của cô thật khô khan, không như những đôi mắt đầy nước của các cô gái khác, có thể thấy trong nó gợn lên sự nhiệt tình.

Ánh mắt của cô lại như một cái giếng sâu, nhìn vào trong giếng chỉ thấy sâu hun hút, không biết dưới đáy giếng đang có gì.

Có người bạn từng nói với tôi, trong lòng một người có chuyện buồn hay không, có thể thấy được từ ánh mắt.

Ai cũng có thể giả bộ vui cười tức giận hay đau thương, nhưng không cách nào không chế được nhiệt độ hay chiều sâu trong ánh mắt.

Dường như chỉ khi nhìn Tiểu Bì, Diệp Mai Quế mới như hoa hồng đêm nở rộ.

Tôi chưa từng thấy ánh mắt như hoa hồng của Diệp Mai Quế, vì vậy sau khi cô hỏi xong, tôi ngậy người mắt vài giây.

Song chỉ vài giây đó thôi cũng đủ cho ánh mắt cô nguội lạnh như trước.

“Nhóc, sao lại ngậy ra thế? Trả lời đi.”

“À, tôi cũng không biết. Có lẽ vì tôi từng nuôi chó.”

“Thật không? Vậy giờ thì sao?”

“Giờ thì không. Tôi từng nuôi hai chú chó, đều chết vì tai nạn xe cộ.”

Tôi nói xong lại ngồi xồm xoa xoa đầu Tiểu Bì.

“Cậu có đau lòng không?” Chúng tôi im lặng một lúc, Diệp Mai Quế lại hỏi.

“Đừng hỏi những chuyện mà cô đã biết rõ đáp án như vậy.”

Tôi hơi giận, cùng là người nuôi chó, hẳn cũng biết chó đối với chúng tôi mà nói không khác gì người thân.

Người thân mất đi, không đau lòng sao được?

“Thật xin lỗi.” Cô nói.

Câu xin lỗi này của cô lại khiến tôi cảm thấy ngượng ngập, không biết nên trả lời sao cho phải, bầu không khí có phần bối rối.

Không ngờ cô cũng ngồi xuống, tay trái nhẹ nhàng vuốt lông Tiểu Bì, thật nhẹ nhàng cũng thật ôn nhu.

Ánh mắt cũng vậy.

“Cậu biết không? Trước kia tôi không thích chó.”

“Vậy sao cô lại nuôi Tiểu Bì?”

“Nó vốn là chó hoang, quanh quẩn ở hàng tạp hóa đầu ngõ gần đây.”

Cô nhấc chân trước của Tiểu Bì lên, để Tiểu Bì liếm liếm má phải của mình rồi lại ôm lấy nó.

“Khi tôi tới mua đồ, nó cứ đi theo tôi. Sau đó tôi mang nó về đây.”

Diệp Mai Quế rõ ràng đang rất vui, cứ chơi đùa với Tiểu Bì.

Tôi đoán khi Diệp Mai Quế quyết định dẫn Tiểu Bì về, trong lòng hẳn cũng mâu thuẫn một phen.

Vì đây là lần đầu tiên gặp mặt nên tôi không muốn hỏi nhiều.

Có lẽ cô cũng như tôi, là vì cô độc.

Cô độc khác với cô đơn, cô đơn có nghĩa là xung quanh không có ai khác, còn cô độc lại là một trạng thái tâm lý.

Hay có thể nói, khi có người quen ở bên, chúng tôi không cô đơn.

Nhưng chưa chắc đã không cô độc.

“Từng nghe câu này chưa?” Tôi đi giày vào, đứng dậy nói.

“Câu gì?” Diệp Mai Quế cũng đứng dậy.

“Tình yêu như một chú chó, đuổi theo thì không kịp, đuổi đi thì không chạy.”

“Đúng là một câu vô lý.”

“Tôi lại thấy câu đó rất thú vị.”

“Thú vị? Nhóc, máu hài hước của cậu cao thật.”

“Cô vẫn kiên quyết gọi tôi là nhóc sao?”

“Không thể thì gọi cậu là gì?”

“Tôi họ Kha, tên là Kha Chí Hoàn.”

“Hả? Cậu không mang họ Thái à?”

“Vì sao tôi lại phải họ Thái?”

“Tôi luôn cảm thấy, cậu hẳn phải họ Thái.”

“Thật ra cũng không sai, vì Kha với Thái là cùng một dòng họ.”

“Thật hả? Vì sao?”

“Nếu tôi kể lý do đó cho cô thì vậy là tiểu thuyết lịch sử chứ không phải tiểu thuyết tình yêu rồi.”

“Cậu nói gì vậy?”

“À, không có gì. Tóm lại Kha Thái là một nhà.”

“Từ nay tôi gọi cậu là Kha Chí Hoàn được chưa.”

“Cám ơn cô. Tôi đi đây, mai gặp lại.”

Diệp Mai Quế lại ngồi xuống, nắm chân trái của Tiểu Bì lên, vẫy vẫy.

“Tiểu Bì, nói tạm biệt anh trai đi.”

“Ha ha ha.” Động tác cùng giọng nói của cô như đang đùa khiến tôi nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Cô ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn tôi.

“Không có gì. Chỉ là tôi cảm thấy động tác với giọng điệu của cô thật đáng yêu.”

“Tôi không thích bị người khác cười nhạo, biết không?”

Giọng điệu và ánh mắt cô đều rất nghiêm túc.

“Tôi đâu có. Tin tôi đi, tôi thật sự cảm thấy đáng yêu mà.”

“Ừm.”

Diệp Mai Quế cùng Tiểu Bì đồng thời ngẩng đầu lên nhìn tôi chuẩn bị đi khỏi, ánh mắt cả hai thật giống nhau.

“Có phải cô vì ánh mắt Tiểu Bì nên mới quyết định mang nó về?”

“Ừ. Khi thấy nó một mình qua đường đi về phía mình, tôi đột nhiên cảm thấy nó thật giống mình.”

Cô chân chờ một lát rồi hỏi tiếp: “Cậu có thấy tôi nói quá không?”

“Không đâu.” Tôi cười nói: “Đừng quên tôi cũng từng nuôi chó, tôi biết chó rất giống chủ của mình, nhất là ánh mắt.”

“Cám ơn cậu. Mai khi nào thì chuyển tới.”

“Chập tối đi.”

“Vây mai gặp lại.”

“Mai gặp lại.”

Diệp Mai Quế ôm lấy Tiểu Bì, xoay người đi về phòng của mình.

Tiểu Bì tựa cằm lên vai trái cô, nhìn tôi từ phía sau thân hình cô.

Tới trước cửa phòng, cô lại quay lại vẫy vẫy tay với tôi.

Ánh mắt cả hai thật giống nhau.

oOo

Tôi trốn vào một góc ánh sáng cũng khó chiếu vào, ngồi thở dốc.

Dùng hơi thở khoa trương cùng động tác lau mồ hôi làm lý do cho mình không lên khiêu vũ.

Cũng tiện đó tránh đi những ánh mắt hoài nghi của người khác.

Bởi vì, có khi những ánh mắt này sẽ mang vẻ đồng tình.

Ngoài trừ khi nhảy thành một vòng tròn ra, mỗi khi gặp phải loại khiêu vũ cần mời bạn nhảy này, tôi luôn như quỷ hút máu, tìm sự che chở của bóng tối.

Trốn lâu cũng thành quen, không cảm thấy trốn tránh như vậy là trốn tránh.

“Cậu em, sao lại không mời bạn nhảy? Điệu nhảy tiếp theo sắp bắt đầu rồi.”

Sau lưng vang lên giọng nói không quá xa lạ, tôi giật mình quay đầu lại.

Ngọn đèn màu trắng chiếu xuống má phải chị khiến cho nửa khuôn mặt bên trái có vẻ u tối.

Tuy khuôn mặt chị trông thật giống hắc bạch lang quân nhưng tôi chỉ nhìn một cái là nhận ra chị.

“Chị, em không dám mời các bạn nữ khiêu vũ.”

“Đừng có ngại.”

Chị vươn tay trái kéo tay phải tôi, đi tới giữa quảng trường: “Đây là một điệu waltz , rất nhẹ nhàng, cũng rất dễ nhảy. Mình cùng nhảy đi.”

Âm nhạc vang lên: “I was dancing with my darling to the Tennessee Waltz ” .

oOo

Đồ đạc của tôi không nhiều, ngoại trừ quần áo ra cũng chỉ có một cái máy tính.

Vốn tưởng rằng một mình từ từ mà làm, chắc cũng chỉ hai lần là chuyển đồ xong.

Nhưng cậu bạn kiên quyết lái xe giúp tôi, có thể là bởi cậu ta nghe nói bạn cùng nhà với tôi là con gái.

Trước khi rời khỏi nhà cậu bạn, tôi còn thấp hai nén hương lên bàn thờ ông nội cậu ta, cảm ơn đã chiếu cố.

Tôi ôm CPU máy tính, đang chuẩn bị lên đi thang máy lên lầu cùng cậu bạn, trên cửa thang máy lại dán một tờ giấy: “Thang máy đã hỏng hóc, mọi người thứ lỗi cho. Sao không đi thang bộ, thân thể càng mạnh khỏe.”

Hôm qua khi thang máy hỏng trên tờ giấy chỉ viết 16 chữ, không ngờ hôm nay lại thành thơ năm chữ.

Tôi khóc không ra nước mắt, đành phải ôm theo cái CPU nặng nề, bước từng bước một lên trên.

Rất cuộc cũng lên tới tầng 7, đầu tiên tôi nhẹ nhàng đặt CPU xuống, thở hổn hết mất một lúc, lau mồ hôi trên mặt.

Sau đó mở cửa ra, lại ôm lấy CPU, cùng cậu bạn đi vào.

Tiểu Bì thấy chúng tôi, sửa lên vài tiếng rồi đột nhiên tiến về phía bạn tôi.

Hai tay tôi mềm nhũn, lập tức đặt CPU trên tay xuống, ngồi lại ôm lấy Tiểu Bì, trấn an nó: “Tiểu Bì ngoan, đây là bạn của anh.”

“Bạn của bạn chưa chắc đã là bạn.” Diệp Mai Quế ngồi trên ghế sofa, thản nhiên nói.

“Bạn của anh, cũng là bạn của Tiểu Bì chứ?” Tiểu Bì vẫn gằm gừ trong lòng tôi.

“Chưa chắc. Như bạn của Lý Kiên Thành vẫn có thể lấy mạng Lý Thế Dân.”

Cô vẫn ngồi ở chiếc ghế chính giữa, xem tivi, trả lời ngắn gọn với tôi.

“Hóa ra con chó này tên Tiểu Bì à. Tiểu Bì dễ thương quas, thật đáng yêu.”

Bạn tôi cũng ngồi xuống, thử lấy tay vuốt ve đầu Tiểu Bì nhưng nó đáp lại bằng một tiếng sủa lớn.

“Lời ngon tiếng ngọt cũng vô dụng với Tiểu Bì.” Diệp Mai Quế quay đầu lại nhìn chúng tôi.

“Vậy phải làm sao?” Cậu ta hỏi lại.

“Thôi miên.”

“Thôi miên?”

“Ừ. Cậu phải tự thôi miên mình, khiến cậu tin rằng mình là một con chó cái.”

“Hả.” Cậu bạn quay sang nhìn tôi, rõ ràng là không thể tin nổi.

“Dẫu sao cũng đơn giản hơn nhiều so với việc thôi miên Tiểu Bì khiến nó tin rằng mình là con gái.”

Giọng điệu của Diệp Mai Quế vẫn bình thản như trước.

Chúng tôi đành phải đặt đồ đạc xuống trước cửa nhà C, lại xuống lầu chuyển đợt hai.

Còn lại không nhiều lắm, một mình tôi chuyển là đủ.

Sau khi cùng xuống lầu, bạn tôi dựa vào xe thở hổn hển, ngẩng đầu lên nhìn tòa chung cư mà tôi ở.

“Cậu ở nhà C?” Bạn tôi hỏi.

“Đúng vậy.”

“Nhà C nghe không tốt lắm, nghe rất giống ‘đi chết’ trong tiếng Đài Loan.”

“Đừng có nói hươu nói vượn.”

“Hơn nữa ngay ngày đầu tiên cậu chuyển tới thang máy lại bị hỏng. Đây là điềm báo đại hung.”

Bạn tôi cúi đầu trầm tư một lúc: “Để lúc về tớ hỏi ông một chút.”

“Làm sao hỏi được?”

“Bảo ông báo mộng cho tớ.”

“Thật không? Ông sẽ báo mộng sao?”

“Ừ. Tối qua ông mới báo mộng cho tớ, bảo tớ chuyển đồ giúp cậu.”

“Thật không đấy? Không phải vì cậu biết người ở cùng tớ là nữ à?”

“Làm ơn, tớ là loại người như vậy sao?”

“Đúng thế.”

“Được rồi, tớ còn có chút việc, đi trước nhé.” Cậu bạn lên xe, hạ cửa kính xe xuống nói: “Đúng rồi. Ông nội của tớ nói ông có duyên với cậu, sẽ chiếu cố tới cậu.”

Sau khi nói xong, cậu ta khởi động máy.

“Những lời đó là nói khi còn sống? Hay là sau khi chết.” Tôi rất căng thẳng.

“Sau khi chết.” Cậu ta nâng cửa kính xe lên, lái xe đi.

“Đừng có vậy chứ.” Tôi chạy theo vài bước song xe của cậu bạn nhanh chóng biến mất trong tầm mắt tôi.

Tôi còn chưa ổn định lại trái tim đang đập loạn vì kinh hãi, lết từng bước một lên lầu.

Mở cửa vào nhà C, Diệp Mai Quế vẫn đang xem tivi ở phòng khách.

Còn ngoài hành lang là cái CPU mà tôi đặt xuống trong lúc vội vàng, giờ đã hiện thêm một lỗ hổng.

Tiểu Bì đang dùng miệng lôi một tấm IC ra từ lỗ hổng trên CPU.

“Á!” Tôi cuống quýt cứu muốn cứu tấm IC khỏi miệng Tiểu Bì, giằng co với nó một hồi.

“Sao thế?” Diệp Mai Quế đang ngồi trong phòng khách xem tivi quay đầu lại bọn tôi rồi nhanh chóng hô lên: “Tiểu Bì! Không được!”

Cô lập tức đứng dậy chạy ra ban công, dễ dàng lấy tấm IC khỏi miệng Tiểu Bì.

“Tiểu Bì, cái này không ăn được. Đến đây nào, để chị xem xem miệng có bị sao không nào?”

“Này! Sao cậu lại đặt thứ này ở đây?” Diệp Mai Quế tức giận nhìn tôi.

“Tôi vừa mới...”

“Cậu nhìn xem, cái này sắc nhọn như vậy, Tiểu Bì có thể bị thương đấy.” Cô chỉ vào tấm IC trong tay.

“Nhưng mà...”

“Sau này đừng sơ ý như vậy nữa.”

Cô cẩn thận kiểm tra miệng Tiểu Bì một lần sau đó mới thở phào một hơi, nói tiếp: “May là Tiểu Bì không bị thương đấy.”

“Nhưng máy tính của tôi hỏng rồi.”

“Hả? Quan trọng lắm sao? Trông cậu đâu giống người keo kiệt.”

Cô trả lại tấm IC cho tôi sau đó trở lại ngồi ghế sofa, tiếp tục xem tivi.

Tôi cũng chẳng biết làm sao, đành nhắc CPU lên, cẩn thận IC vào miệng, đem vào trong phòng.

Tôi dọn dẹp lại phòng đôi chút, trong lúc sửa sang lại tủ đồ phát hiện vài thứ quần áo cho nữ.

“Cái này là của cô à?” Tôi cầm chỗ quần áo đó ra phòng khách hỏi Diệp Mai Quế.

“Không phải.” Cô nhìn một cái rồi đáp: “Là của bạn tôi, trước kia cô ấy ở phòng đó.”

“Sao cô ấy lại chuyển đi?”

“Vì cô ấy không thích chó, không chịu nổi Tiểu Bì.”

“Hả.”

Phản ứng của cô rất đơn giản cũng rất trực tiếp, tôi cũng không dám hỏi lại.

Tuy nhiên tôi nghĩ nếu đã là bạn bè vậy đâu cần phải chuyển đi vì một chú chó chứ.

“Khi vừa đem Tiểu Bì về, bạn của tôi cũng đã không vui rồi.”

Không ngờ Diệp Mai Quế lại tiếp tục nói: “Sau đó Tiểu Bì lại thích gặm đồ của cô ấy, hơn nữa luôn chọn những món đồ đắt tiền mà gặm.”

“Đồ đắt tiền?”

“Ừ. Quần áo với giày dép giá rẻ, Tiểu Bì khinh thường không buồn gặm. Nó chỉ gặm quần áo giày dép hàng hiệu thôi.”

“Ồ. Tiểu Bì thật lợi hại, đây chắc hẳn là thiên phú rồi. Sau này có thể dùng nó để phán đoán xem đồ đạc có phải hàng hiệu hay không. Như vậy không cần phải lo mua phải đồ giả nữa rồi.”

Tôi tặc lưỡi tán thưởng vài tiếng: “Tiểu Bì nhất định có huyết thống của danh khuyển.”

“Ha ha.” Diệp Mai Quế đột nhiên nở nụ cười: “Phản ứng của cậu giống hệt tôi, tôi cũng nói với bạn tôi như vậy.”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó. Tóm lại chúng tôi cãi nhau vài lần, cô ấy tức giận nên chuyển đi rồi.”

Giọng điệu Diệp Mai Quế lại trở về bình thản như trước.

Cô vẫy tay với Tiểu Bì, Tiểu Bì ngoan ngoãn chạy tới bên chân cô, ngồi xuống.

“Cậu có cảm thấy tôi đã hơi quá không?” Chúng tôi cùng im lặng một lúc, Diệp Mai Quế hỏi tôi.

“Hơi quá? Nói vậy là sao?”

“Cô ấy là bạn thời đại học của tôi, chúng tôi quen nhau đã nhiều năm, lại vì Tiểu Bì mà trở mặt.”

“Có lẽ là vì nói chuyện không thành mà thôi.”

“Ý cậu là tôi rất khó nói chuyện sao?” Ánh mắt cô sáng lên, như thanh kiếm vừa rời vỏ.

“Không phải ý đấy.” Tôi vội vàng xoa xoa tay: “Tôi chỉ cảm thấy có thể khi hai người bạn cô nói chuyện với nhau đã xảy ra chút hiểu lầm thôi.”

“Nào có hiểu lầm gì? Tôi đã nói sẽ dạy dỗ nó thật tốt, không cho nó đi gặm bữa như vậy nữa.”

Cô vuốt ve đầu Tiểu Bì, nhìn vào mắt nó: “Tiểu Bì chỉ hơi bướng bỉnh thôi, đâu có xấu, sao lại muốn đuổi nó đi?”

Có thể là vì tôi cũng từng nuôi chó nên có thể hiểu được tâm tình của Diệp Mai Quế.

Rất nhiều người nuôi chó là vì cô độc. Nhưng sau khi nuôi chó, có khi lại càng cô độc.

Nói cách khác, nếu vì cô độc mà nuôi chó, vậy bạn sẽ có thói quen trò chuyện với nó.

Dần dần, bạn ngược lại lại không quen trò chuyện với người.

Tôi đột nhiên cảm thấy muốn an ủi cô, vì tôi luôn cảm giác cô là người cô độc.

Song tôi cũng cho rằng cô nhất định không thích cảm giác bị an ủi.

Vì nếu một người có thể được an ủi dễ dàng, vậy người đó sẽ không dễ cô độc.

Cho nên tôi không nói gì thêm, đi tới ghế đầu bên trái cô, ngồi xuống.

Ánh mắt từ từ chuyển tới cái tivi.

4. Chương 4

“Đúng rồi, tôi có một câu muốn hỏi.”

Tôi và Diệp Mai Quế cùng im lặng một lúc, sau đó cô lại hỏi tôi.

“Có gì muốn hỏi?” Tôi quay lại nhìn cô.

“Trước cậu cũng có rất nhiều người tới định thuê phòng. Nếu là nữ, Tiểu Bì không ghét, nhưng con gái lại không thích Tiểu Bì. Nếu là nam, kết cục giống bạn cậu vậy.”

“Ừ. Vậy thì sao?”

“Vậy nên Tiểu Bì rõ ràng rất ghét con trai.”

“Vậy câu hỏi của cô là?”

Diệp Mai Quế sẫm soi tôi một hồi, nhìn suốt từ đầu xuống chân rồi mới hỏi: “Cậu là nam? Hay là nữ?”

Tôi sững sốt mất một lúc, không biết nên khóc hay nên cười: “Tôi đương nhiên là nam.”

“Cậu không phải loại mà cậu vẫn biết, mà là người khi sinh ra thì là nữ nhưng tới lúc trưởng thành lại phát hiện ra bản thân mình ngoại trừ thiếu một số thứ ra thì phải là nam. Vì vậy bắt đầu ăn mặc theo kiểu con trai, học cách làm con trai.”

“Không phải. Tôi là con trai mà.”

“Có lẽ cha mẹ cậu rất hy vọng có con trai nên tuy rằng cậu là nữ nhưng họ vẫn đối xử với cậu như con trai, đến nỗi cậu tự nhận thấy mình là con trai.”

“Tôi là nam, từ khi sinh ra đã là nam rồi.” Tôi lại nhấn mạnh.

“Có lẽ cậu từng phẫu thuật chuyển giới, biến mình từ con gái thành con trai.”

“Này, rốt cuộc cô có nghe tôi nói hay không vậy? Tôi – là – nam!”

“Không sao, hay là cậu có bệnh khó nói.”

“Tôi chẳng có bệnh gì khó nói, tôi là nam!”

Giọng tôi càng lúc càng lớn.

“Cậu không phải bị tôi vạch trần bí mật tới mức thẹn quá hóa giận đấy chứ?”

“Chị hai, tha cho em đi. Em là con trai thật mà.”

“Cậu thấy chưa, cậu lại quên gọi mình phải tôi là Diệp Mai Quế rồi, nhất định là chột dạ.”

“Tôi không chột dạ, tôi là con trai. Có cần tôi chứng minh không?”

“Cậu chứng minh thế nào?”

“Cô xem xem...” Tôi chỉ vào cuống họng: “Tôi có yết hầu này.”

“Nó có thể do giải phẫu.”

“Này! Chẳng lẽ tôi phải cởi quần ra?”

“Vậy không cần.” Diệp Mai Quế lại sẫm soi tôi một hồi rồi mới nói: “Cậu là con trai thật hả? Cậu không lừa tôi đấy chứ?”

“Tôi không lừa cô, tôi là con trai.”

“Được. Tôi lại hỏi cậu một câu là biết ngay cậu có nói dối hay không.”

“Cô hỏi đi.”

“Sao phải khổ vậy? Thừa nhận mình là con gái thì đã sao”

“Đừng có nhiều lời nữa, hỏi mau.”

“Nói thật, nếu cậu là con gái thì thật tốt, vậy bọn mình có thể làm chị em tốt của nhau.”

“Rốt cuộc cô có định hỏi hay không?”

Diệp Mai Quế nghiêng nghiêng đầu, suy nghĩ một chút: “Được rồi. Tôi hỏi cậu, tôi có đẹp không?”

Tôi bị câu hỏi bất linh thành này làm cho giật mình, vô thức đứng dậy.

Tôi nhìn Diệp Mai Quế ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt cô rất bình thường, không như đang nói đùa.

Cô mặc một bộ quần áo bình thường ở nhà, rộng rãi thoải mái, có màu đỏ sậm.

Cô không đeo kính, mái tóc có thể coi là dài, hăn vừa sấy tóc nên ngọn tóc vẫn còn hơi xoăn.

Như tôi đã nói, ánh mắt cô như một cái giếng sâu khô cạn, nhìn xuống giếng chỉ khiến người ta hoa mắt.

Nhưng nếu không nhìn vào trong giếng, chỉ xem qua bên ngoài, vậy cái giếng này quả thật rất đẹp.

Ngoài ra, lông mày cô như được một nét bút lông chấm mực của nhà thư pháp, khi đặt bút ở khoảng giữa trán hơi ngừng lại một chút, sau đó lưu nét bút lưu loát, bút pháp cứng cáp hữu lực, màu sắc đậm nhạt đồng đều, nơi thu bút cũng mượt mà dẹt thường.

Tiếc là hai hàng mi hơi gần nhau, chứng tỏ tính cách tương đối u buồn, hay tự phiền muộn.

“Cô cũng có thể coi là đẹp.” Tôi do dự một chút rồi trả lời.

“Vấn đề đơn giản như vậy cũng trả lời không dứt khoát, cậu còn nói mình không lừa người được sao?”

“Được. Cô rất đẹp, vậy được chưa?”

“Không được, vậy không tính. Tôi phải hỏi lại câu khác.”

“Hỏi lại cũng được, nhưng không được hỏi chuyện gì kỳ quái đâu đấy.”

“Tôi chỉ hỏi những chuyện đơn giản thôi.”

Sau khi nói xong, cô đứng dậy, tay phải gẩy mái tóc sang bên.

“Tôi có gợi cảm không?”

“Này!”

“Cậu chỉ cần trả lời thôi.”

“Cô mặc quần áo quá rộng, tôi rất khó đoán.”

“Ý cậu là muốn tôi cởi quần áo?”

“Không phải. Cởi quần cởi áo sẽ không gọi là gợi cảm mà là ánh trăng bạc lay động dưới màn đêm.”

(ngân sắc đích nguyệt quang tại dạ sắc hạ đăng)

“Nghĩa là gì.”

“Gọi tắt là ngân đăng (dâm đăng).”

“Cậu vẫn thích lừa người nhỉ, không chịu nói thật.”

“Được, tôi nói thật. Cô rất gợi cảm, mà loại gợi cảm này không liên quan tới quần áo mà cô mặc.”

“Thật chứ?”

“Thật. Cô thật sự gợi cảm.”

“Điểm gợi cảm nhất của tôi là ở đâu?”

“Để tôi xem đã.”

“Nói mau, ở đâu?”

“Cái này quá khó chọn.”

“Vì sao?”

“Cũng như trên trời có vài trăm vì sao tỏa sáng, cô chỉ nhìn một cái, có thể nhận ra ngôi sao nào sáng nhất không?”

“Ý cậu là tôi có nhiều điểm gợi cảm lắm nên cậu không thể chỉ ra điểm gợi cảm nhất?”

“Đúng vậy.”

“Được, tôi tin cậu. Cậu là con trai.” Diệp Mai Quế ngồi xuống.

“Cám ơn cô.” Tôi như trút được gánh nặng, cũng ngồi xuống.

“Vì sao cô lại hỏi tôi cô có xinh đẹp không với” tôi muốn nói song lại thôi.

“Vói có gợi cảm hay không, mà biết tôi có lừa gạt hay không, cậu định hỏi vậy đúng không?”

Diệp Mai Quế giúp tôi nói nốt câu hỏi.

“Đúng vậy. Vì sao vậy?”

“Bởi vì những chuyện này tuy rằng rất đơn giản song cũng rất khó để trả lời thành thật.”

“Khó lắm sao?”

“Đương nhiên. Nếu cậu không nói thật thì sẽ là ‘cô là cô gái đẹp nhất mà tôi từng gặp’ với lại ‘cô rất gợi cảm, gợi cảm tới mức khiến tôi không biết phải làm thế nào, thật xấu hổ, không thể kiềm chế nổi’ vân vân.”

Cô gật gật đầu, ra vẻ rất chắc chắn.

“Hả? Vậy sao?”

“Đương nhiên là như vậy. Nhưng cậu lại chỉ trả lời: ‘cô rất đẹp’ với ‘cô rất gợi cảm’, có thể thấy những gì cậu nói là thật. Hơn nữa cậu cũng là người ngây thơ và thành thật.”

“Có mà cô ngây thơ ấy, còn không biết là tôi chỉ khách sáo thôi.” Tôi nhỏ giọng lầu bầu.

“Cậu nói gì thế?”

“Không có gì.” Tôi nhanh chóng đáp lại bằng một khuôn mặt cười: “Chỉ là cảm thấy cô thật lợi hại, ngay cả sự ngây thơ và thành thật của tôi cũng bị cô nhìn ra, thật không đơn giản.”

Sau đó chúng tôi lại im lặng, Tiểu Bì cũng ở trên chiếc ghế sofa bên tay phải Diệp Mai Quế, im lặng nằm đó.

Tựa như cuộc trò chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, tôi với Diệp Mai Quế cùng chuyển ánh mắt về tivi.

Tuy rằng tôi im lặng nhưng ngẫu nhiên cũng chuyển mông, thay đổi tư thế ngồi, còn cô dường như ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái.

Xem ra cô là người đã quen sống một mình, vì những người như vậy khi im lặng sẽ có vẻ thật tự nhiên và hài hòa, không có bất cứ cử động nhỏ nào.

Vì điều khiển từ xa nằm trong tay cô nên tôi chỉ có thể xem những chương trình mà cô chọn, mà những chương trình đó đều là loại nếu tôi vừa gặp sẽ lập tức chuyển kênh.

Cho nên mới xem được một lúc tôi đã thấy chán, bèn đứng dậy, định trở về phòng, tiếp tục dọn dẹp.

“Cậu có phải người tốt không?” Khi tôi tới trước cửa phòng, sau lưng vang lên câu hỏi của cô.

Tôi quay đầu lại, cô vẫn đang cầm điều khiển từ xa trong tay, ánh mắt vẫn dán vào màn hình tivi.

“Đây lại là một thí nghiệm khác để xem xem tôi có nói thật hay không à?”

“Không. Tôi đã tin rằng cậu sẽ nói thật, cho nên tôi muốn hỏi cậu có phải người tốt hay không.”

“Tôi rất lười, thỉnh thoảng lại hơi đoảng, thường làm hỏng việc, ý chí dễ bị dao động, mùa đông không thích tắm, sống không tích cực, lúc nào ăn cơm cũng làm rơi vãi đầy đất.”

Tôi cúi đầu bấm ngón tay đếm lại một ít khuyết điểm của mình sau đó ngẩng đầu nhìn cô: “Bất quá, tôi tuyệt đối là người tốt.”

Diệp Mai Quế rút cuộc cũng dời ánh mắt từ màn hình tivi tới trên người tôi, mỉm cười nói: “Chào mừng cậu chuyển tới, hy vọng cậu sẽ thích nơi này, Kha Chí Hoành.”

Tôi lại thấy được ánh mắt quyến rũ như hoa hồng đêm.

“Tôi rất vui khi được chuyển tới, cũng rất thích nơi này, Diệp Mai Quế.”

Tôi gật đầu với cô.

Tiểu Bì nằm trên ghế sofa cũng ngẩng đầu dậy sửa với tôi một tiếng, vẫy vẫy cái đuôi.

Tôi cũng vậy vậy tay rồi quay lại vào phòng mình.

oOo

“Bài hát này tên là Tennessee Waltz, nghe hay chứ?”

Miệng chị nhắm theo giai điệu, giúp tôi giữ nhịp thật thoải mái.

“Vâng.”

Tôi gắng uốn ngực, đứng thẳng người, thử tạo dáng nhảy waltz tiêu chuẩn.

“Cậu em, động tác của em cứng nhắc quá rồi, thoải mái chút đi.”

Khi chúng tôi nhảy tới những bước kết thúc, cần ôm lấy nhau, chị khoát tay trái lên vai phải tôi, ấn vai tôi vào cái.

Nhưng khi tôi nhảy bước vuông vẫn căng thẳng tới mức bước nhầm, chân trái đạp lên chân phải chị.

“Chị, em xin lỗi.” Tai tôi bắt đầu nóng lên.

“Không sao, đừng căng thẳng.” Chị chỉ mỉm cười nói: “Khiêu vũ cũng như đối mặt với cuộc sống, phải thật thoải mái.”

“Đừng sợ, cũng đừng căng thẳng, cứ thoải mái đi, xoay một vòng.”

Theo nhịp nhạc, miệng nhỏ giọng nhắc nhở tôi, giúp cho bước nhảy của tôi bớt cứng nhắc.

Tôi được lái đi rất tự nhiên, chân phải thoải mái bước tới ba bước, xoay một vòng sang trái.

“Nhảy khá lắm đó, cậu em,”

Chị nở nụ cười thật vui vẻ.

“The night they were playing the beautiful Tennessee Waltz ”

Âm nhạc kết thúc.

oOo

Ngày thứ ba chuyển tới phòng trọ, cũng là ngày đầu tiên tôi bắt đầu công việc mới.

Chỗ tôi làm cách chỗ ở rất gần, đi xe điện ngầm chỉ cần qua có bốn trạm mà thôi.

Buổi sáng rất nhiều người đạp xe điện ngầm đi làm, tôi vẫn không quen nổi cảm giác chật chội này.

May là nếu không xảy ra động đất hay lụt lội thì chỉ cần đi tàu có 7 phút, tôi có thể mau chóng thoát khỏi cảnh quần bách không biết nên nhìn vào đâu.

Chức danh của tôi là “phó kỹ sư”, nghe cũng có chút vĩ đại, nhưng bình thường, nhân viên mới tới công ty cổ vẫn công trình đều là phó kỹ sư.

Ngày đầu tiên tới công ty, theo tục lệ phải tới chỗ giám đốc báo danh.

Giám đốc của tôi rất cao lớn, ước chừng năm mươi tuổi, tóc trên đầu vẫn còn khá dày, rõ ràng là có bụng bia.

Ông ta nhanh chóng sắp xếp cho tôi gia nhập vào một tổ công tác về ngập nước và thoát nước trong thành phố.

Vì tôi có một chút kinh nghiệm làm việc ở phương diện này.

Ngày đầu tiên đi làm thường không có nhiều việc lắm, tôi chỉ muốn biết toa lét nam với bàn làm việc của giám đốc ở đâu.

Buồn thay, bàn làm việc của giám đốc ở ngay sau tôi, như vậy khi đi làm sẽ rất khó trốn việc.

Trong công ty còn có một ít nữ kỹ sư, các cô cũng như những người đi làm khác đều mặc áo với váy, còn có thể trang điểm.

Trước kia ở Đài Nam các đồng nghiệp nữ đều mặc quần bò không son không phấn.

Nếu các bà các cô ấy mặc váy vậy chắc hẳn là tham gia yến tiệc.

Tôi nghĩ, nếu về sau cùng đồng nghiệp nữ ở Đài Bắc đi taxi, có thể phải giúp các cô mở cửa xe.

Không như những đồng nghiệp nữ ở Đài Bắc trước kia, khi tới công trường với bạn, các cô còn cong vai giúp bạn vác gạch.

Cô nào khỏe mạnh một chút thậm chí còn vác được nhiều hơn bạn.

Tôi tốn cả ngày trời để xem qua bản vẽ mặt phẳng hiện trường cùng tài liệu điều tra cơ bản.

Nhìn đồng hồ, đã tới lúc hết giờ làm theo lý thuyết – sáu giờ, song toàn bộ văn phòng không có nửa người có dấu hiệu tan tằm.

Tôi thở dài một hơi, xem ra công ty cố vấn công trình nào cũng như nhau, ai cũng về trễ cả.

Đành phải bật máy tính lên, mở một cái hản là hồ sơ bản đồ công trình, ấn “Page Up” với “Page Down” liên tục để tránh bị phát hiện đang trốn việc.

Khi tôi đứng chờ tàu điện ngầm ở trạm, chuẩn bị đi tàu về thì đã sắp tám giờ.

Vì liên quan tới tính chất công việc nên trước khi tiến vào trạm xe điện ngầm, tôi còn cẩn thận quan sát công trình chống ngập một chút.

Trạm xe điện ngầm bình thường nếu không ngăn nước tràn vào, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Bình thường, hệ thống chống ngập của trạm xe điện ngầm chủ yếu bao gồm hai loại: ngăn nước tràn vào và hệ thống bơm nước khi vạn nhất nước tràn vào.

Cửa ra của trạm xe điện ngầm khá cao, đó là công trình ngăn nước tràn vào.

Ở nơi khác còn kết hợp với hàng rào hoặc cửa sắt ngăn nước để bảo vệ trạm xe điện ngầm, khi cần thiết sẽ lập tức đóng cửa.

Ngày 8 tháng 5 năm 1992, khi Hồng Kông xảy ra mưa to, cũng nhờ những công trình này phát huy hiệu quả chống ngập.

Tôi ngồi ở cửa vào cầu thang xuống trạm xe điện ngầm, sau đó quay người lấy ngón tay đo đạc chiều cao của cầu thang.

Có thể là động tác của tôi hơi quái dị nên những người bên cạnh đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn lại.

Tôi đành phải đứng dậy, phui phui mũi, đi vào trạm xe điện ngầm.

Khi chờ xe vẫn không tự chủ được lướt qua vạch vàng, muốn xem những công trình chống ngập trong đường hầm.

Theo quan điểm thiết kế chống ngập mà nói, trong đường hầm tuyệt đối không cho phép nước tràn vào.

Cho dù nước lũ có lớn bao nhiêu, công trình chống lũ ở lối vào trạm xe điện ngầm vẫn có đủ năng lực để ngăn nước.

Trừ phi nước lũ tới quá nhanh hoặc vì sơ ý không đóng cửa chống nửa kịp mới có thể khiến cho nước lọt vào đường hầm.

Một khi nước vào trong đường hầm sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự an toàn của chuyến tàu, lúc này lại phải dùng tới bơm nước. Trong đường hầm ngoại trừ lắp đặt máy bơm ra còn phải sắp xếp một số chỗ trống, thiết kế hố tập trung nước và máy bơm để bơm nước khỏi hầm khẩn cấp.

Tôi xem xét một lúc, bỗng cảm thấy bầu không khí có vẻ khàng khác, nhìn lại, rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào tôi.

Trong nhà ga chật chội chỉ có mình tôi là chẳng có ai xung quanh trong vòng năm mét.

Tôi cảm thấy thật xấu hổ, lui về phía sau vạch vàng, cúi đầu nhìn giày của mình, tránh né mọi ánh mắt khác lạ.

Song đột nhiên tôi lại nghĩ tới, đối với những người ở thành phố này mà nói, mình là người lạ, không ai biết mình cả.

Thế nên tôi không quá xấu hổ.

Xe đến, tôi lên xe. Xe đi, tôi nhắm mắt lại.

Sau đó cảm thấy hơi mệt mỏi, còn có cảm giác cô đơn và cô độc không biết tên.

Tôi không biết, vì sao mình lại ở đây?

Lúc trước quyết định sẽ rời khỏi Đài Nam tới Đài Bắc, chẳng lo lắng mấy, cũng có chút bốc đồng, vì khi đó, tôi chỉ muốn “đi khỏi”.

Cuộc sống của ai cũng chỉ có một loại và một lần, rất khó thỏa mãn chúng ta.

Tôi thường xuyên có một suy nghĩ trong đầu, là muốn thoát khỏi “hiện tại” và “nơi này”; về phần chạy trốn “lúc nào” và “làm sao”, tôi không quan tâm.

Tôi chỉ muốn bỏ đi.

Nếu công việc ở Đài Nam ổn định, tôi vẫn muốn bỏ đi.

Nhưng cần có dũng khí.

Song hiện giờ không có công việc ở Đài Nam, vừa hay cho tôi lý do để bỏ đi.

Xe tới trạm rồi, tôi mở to mắt.

Thành phố này cái gì cũng nhanh, nhất là thời gian trôi đi.

Bất quá quãng thời gian sáu tới tám giờ mà tôi chẳng biết đã vượt qua thế nào, lại trôi qua quá chậm.

Xuống xe, đi bộ chín phút, rẽ ba lần, trở về trước cửa chung cư.

Dọc đường đi, tôi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen, ánh đèn xanh đỏ, biển quảng cáo của các cửa hàng, người đi qua xung quanh.

Khi đi trên đường ở thành phố xa lạ, có khi lại thấy xa lạ cả với chính mình.

Đang chuẩn bị đi thang máy lên lầu, trên cửa thang máy lại dán một tờ giấy: “Phiền thay thang máy lại hỏng hóc, đành mong mọi người lại thứ tha, lúc trẻ siêng đi cầu thang bộ, khi già sức khỏe dồi dào hơn.”

Lần đầu tiên tôi thấy thang máy bị hỏng, trên tờ giấy chỉ viết 16 chữ, lần thứ hai biến thành thơ năm chữ.

Không ngờ lần này lại thành thơ bảy chữ.

Tôi thở dài, lắc đầu, nắm lấy tay vịn cầu thang bộ, bước từng bước một từ từ lên tầng 7.

“A, cậu đã về.” Tôi vừa vào cửa, Diệp Mai Quế đã lên tiếng ở phòng khách.

“A, cô đang ở nhà.” Tôi đứng ngoài thềm cửa trả lời.

Tiểu Bì từ trên chiếc ghế sofa bên cạnh cô nhảy xuống, đi tới thềm cửa, vẫy vẫy đuôi với tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, vì vậy ngồi xuống đùa với Tiểu Bì.

Khi tôi thử mỉm cười, mới phát hiện cơ mặt mình cứng nhắc cỡ nào.

5. Chương 5

Nếu Diệp Mai Quế ở phòng khách, cô nhất định sẽ ngồi vào chiếc sofa ở giữa trong ba chiếc sofa ở giữa.

Còn nếu tôi cũng muốn ngồi, vậy sẽ ngồi vào chiếc sofa tựa vào ban công ở phía trước bên trái cô.

“Ăn cơm chưa?” Tôi vừa ngồi xuống, Diệp Mai Quế bèn hỏi tôi.

“Chưa.” Vừa rồi tôi đã quên phải tiện đường mua cơm rồi mới về.

Nghe tôi trả lời xong cô lại chẳng chút phản ứng, dường như cũng không định nói tiếp.

“Tôi nói, tôi vẫn chưa ăn cơm.” Tôi đành phải nhắc lại lần nữa.

“Tôi nghe thấy rồi.”

“VẬY...”

“VẬY CÁI GÌ? CHƯA ĂN CƠM THÌ MAU ĐI ĂN ĐI.”

“VẬY CÔ HỎI TÔI ĂN CƠM CHƯA CHẮNG PHẢI LÀ CHỌC TÔI À.” Tôi nhỏ giọng lầu bầu.

“CHẮNG LẼ CẬU KHÔNG BIẾT TRÒ CHUYỆN LÀ GÌ SAO?” Không ngờ tai cô thính thật, vẫn nghe được.

Tôi vuốt vuốt cái mũi, đi thang bộ xuống lầu, ra một quán ăn ngoài ngõ gọi một bát mì thịt băm rau cải.

Bát mì đó rất khó ăn, không hiểu vì sao mà tôi cảm thấy vị rất lạ, rất khó nuốt.

Trước kia khi ở Đài Nam, sau khi làm việc xong, các đồng nghiệp luôn rủ nhau ra quán ăn mì rồi mới về nhà.

Khi đó ăn mì luôn cảm thấy rất ngon.

Nay chỉ còn một mình tôi ngồi cô đơn ăn mì, hơn nữa chủ quán cũng không cắt thêm quả trứng muối mời thêm.

Tôi chỉ tùy tiện ăn mấy miếng rồi bỏ tiền chạy lấy người.

Trên đường về cứ lo sau này nên làm sao để thích ứng với khẩu vị của người Đài Bắc.

Khi đi cầu thang bộ về phòng C, trong lòng cũng nghĩ biết bao giờ mới có người cùng mình ăn mì?

“Hôm nay đi làm có thuận lợi không?” Diệp Mai Quế vẫn ngồi ở phòng khách.

“Coi như thuận lợi đi.” Tôi cũng ngồi trở lại chiếc ghế sofa dường như dành riêng cho tôi.

“CÔNG VIỆC CỦA CẬU LÀ GÌ?”

“TÔI LÀM Ở CÔNG TY CỔ VẤN CÔNG TRÌNH, LÀ PHÓ KỸ SƯ.”

“Ồ. VẬY SAO.” Cô quay đầu lại nhìn tôi: “THẬT KHÔNG NHÌN RA CẬU LÀ KỸ SƯ. CẬU LÀ KỸ SƯ GÌ?”

“KỸ SƯ THỦY LỢI.”

“TRÙNG HỢP VẬY SAO? VẬY CẬU LÀ KỸ SƯ THỦY LỢI HẢ?”

Cô có vẻ rất kinh ngạc.

“ĐÚNG VẬY. HỌC VỀ CÔNG TRÌNH THỦY LỢI ĐƯƠNG NHIÊN LÀM KỸ SƯ THỦY LỢI RỒI, CHẮNG LẼ ĐI LÀM TÁC GIẢ?”

(Tác giả Thái Trí Hằng học thủy lợi)

“Thật tốt quá!”

“Sao thế?”

“Bồn cầu trong phòng tắm của tôi bị tắc, cậu sửa giúp tôi đi.”

“CÔ NÓI THẬT HẢ?”

“Tôi nói thật mà, đi sửa bồn cầu giúp tôi đi.”

“Đùa cái gì thế hả? Lịch sử công trình thủy lợi lịch sử sâu xa, kiến thức sâu rộng, cô lại bảo tôi dùng để sửa bồn cầu?”

“Lịch sử sâu xa với kiến thức sâu rộng chỉ dùng để hình dung văn hóa Trung Quốc chứ không phải hình dung công trình thủy lợi.”

“Từ thời Đại Vũ đã có công trình thủy lợi, chẳng lẽ không phải lịch sử sâu xa?”

Vì bảo vệ tôn nghiêm nghề nghiệp của mình, tôi đành phải đứng dậy, kích động xiết chặt hai nắm tay: “Còn chống lũ, cấp nước, tưới tiêu, phát điện, đập chứa nước, dựng đê, tất cả đều là công trình thủy lợi, chẳng lẽ không phải kiến thức sâu rộng?”

“Cậu giúp tôi sửa lại cái bồn cầu, tôi sẽ thừa nhận công trình thủy lợi là kiến thức sâu rộng.”

“Cái này...”

“Thân là kỹ sư thủy lợi, chẳng lẽ thấy bồn cầu của bạn cùng nhà mình tắc khiến nước không thoát được, cậu lại không cảm thấy lòng đầy căm tức, cùng chung mối thù sao?”

“Tôi không cảm thấy lòng đầy căm tức, cùng chung mối thù. Tôi chỉ cảm thấy vậy nhất định sẽ rất thoái thôi.”

“Này, giúp tôi sửa đi.”

“Được rồi. Có điều sửa xong cô phải thừa nhận công trình thủy lợi là kiến thức sâu rộng đấy nhé.”

“Không vấn đề. Còn cả ống thoát nước trên sàn phòng tắm của tôi cũng không thông lắm, cậu tiện tay xem giúp tôi đi.”

“Này!”

“Nếu cậu sửa được cả vòi nước tôi sẽ thừa nhận cả công trình thủy lợi có lịch sử sâu xa.”

“Nói rồi đấy nhé.” Tôi đứng dậy.

Diệp Mai Quế cũng đứng dậy, đi về phòng. Tôi đi theo vào phòng cô.

Phòng của cô lớn hơn phòng tôi một chút, cho dù không tính phòng tắm vẫn khá lớn.

Trong phòng rất sạch sẽ, đồ đạc không nhiều, cũng không có hoa hoét gấu ghềnh linh tinh như tôi tưởng tượng.

Rèm cửa màu xanh nhạt che khuất cửa sổ, đối diện với ban công nhỏ sau nhà.

Bàn học tựa vào cửa sổ rất lớn, dường như do hai cái bàn ghép lại, trên bàn học còn có một cái máy tính.

Diệp Mai Quế sau khi bật đèn phòng tắm bèn ngồi bên giường, hai chân vung vẩy giữa không trung.

Phòng tắm này nhỏ hơn phòng tắm mà tôi dùng, nhưng lại có một cái bồn tắm.

Tôi thử xả nước bồn cầu, may quá, bị tắc không nghiêm trọng như tôi tưởng.

“Cô có cây thông cống không?”

“Cây thông cống là gì.”

“Thôi vậy, để tôi xuống lầu mua.”

“Cố lên, kỹ sư thủy lợi vĩ đại.”

Tôi nhìn cô, tuy đang đùa giỡn song ánh mắt cô vẫn như một cái giếng sâu khô cạn.

Tôi lại vuốt vuốt cái mũi, đi ra cửa hàng tạp hóa ở đầu ngõ mua một cây thông cống, lại đi thang bộ lên.

Trở lại nhà C, tôi đã thử hồng học.

Có cây thông cống này, thêm vào đôi tay linh hoạt của tôi, bồn cầu bị tắc nhanh chóng khơi thông.

Sau đó tôi trở lại phòng của mình, cầm một cái tua vít, tháo nắp thoát nước trên sàn phòng tắm ra.

Móc mấy đám lông tóc ra, ống thoát nước của phòng tắm lại thông suốt.

Tôi đoán đó là tóc của Diệp Mai Quế với lông trên người Tiểu Bì.

“Về sau khi gội đầu phải nhớ, tắm xong phải thu dọn sạch sẽ tóc trên nắp thoát nước.”

Tôi đi ra khỏi phòng tắm của Diệp Mai Quế, dặn dò cô.

“Tôi có mà.”

“Cô nhất định chỉ thi thoảng mới làm vậy. Hơn nữa cô cũng tiện tay quăng vào trong bồn cầu.”

“Làm sao cậu biết.”

“Vì đây cũng là nguyên nhân làm tắc bồn cầu.”

“Ồ, cậu thật lợi hại. Đó là công trình thủy lợi sao?”

Cô hỏi một câu, sau đó thu đôi chân đang vung vẩy trên không trung lại, đứng dậy.

“Coi như vậy đi. Rất nhiều thành phố bị ngập nước là do cống nước bị tắc, hơn nữa trong ống thoát nước cũng thường có rác ứ đọng lại, cần phải cọ rửa thường xuyên. Nếu không cho dù có lắp thêm vài cái ống thoát nước hay lắp ống to hơn cũng chẳng làm được gì.”

“Ừm.”

“Cho nên chúng ta nhất định phải làm tốt việc sắp xếp hệ thống nước, cố gắng đề phòng Đài Bắc ngập nước, bảo đảm an toàn cho cuộc sống và tài sản của nhân dân.”

“Hả? Đây là tín ngưỡng của kỹ sư thủy lợi à?”

“Không. Đây là khẩu hiệu tranh cử thị trưởng Đài Bắc.”

Diệp Mai Quế mỉm cười, sau đó mở tủ quần áo ra.

Cô chui người vào trong tủ, cánh cửa tủ mở ra che khuất tầm mắt tôi.

“Này, tôi sửa xong rồi, cô nên nói gì nhỉ.”

“Cám ơn cậu.”

Diệp Mai Quế thò đầu ra, mỉm cười với tôi, vẻ mặt rất cuộc lại như một đóa hoa hồng đêm.

Tôi rất muốn bảo cô không cần nói cám ơn, vì tôi đã thấy được ánh mắt như hoa hồng đêm đó.

“Không phải cái này. Là về công trình thủy lợi.” Tôi ấp úng nói.

“À.” Cô như đột nhiên nhớ ra, giơ ngón tay cái lên: “Công trình thủy lợi thật là lịch sử sâu xa, kiến thức sâu rộng.”

“Nói hay lắm.” Tay trái tôi cầm tua vít, tay phải cầm cây thông cống, chấp tay nói: “Cáo từ.”

Tôi rời khỏi phòng cô, tiện tay đóng cửa lại.

Về phòng khách, ngồi vào chiếc ghế sofa của mình, bật tivi lên..

“Kha Chí Hoàn!” Giọng của Diệp Mai Quế vang lên từ trong phòng mình.

“Gì vậy?”

“Giờ tôi muốn tắm, cho nên nhờ cậu giúp tôi một việc.”

“Giúp người khác tắm rửa có phải là công trình thủy lợi đâu.”

“Cậu nói bậy bạ gì đấy! Giúp tôi mang Tiểu Bì ra ngoài một chút.”

“Nhưng mà...”

Tôi còn chưa nói xong, Tiểu Bì như hiểu ý cô, vì vậy vui vẻ chạy tới bên người tôi.

Tôi đành dắt Tiểu Bì xuống lầu, ra khỏi cửa, lại biến thành Tiểu Bì dắt tôi.

Nó dường như đã có lộ trình cố định, tôi cũng đành để mặc nó kéo đi loạn khắp nơi.

Tiểu Bì cực kỳ hứng thú đối với lớp xe, luôn thích ngửi ngửi vài cái rồi nhấc chân lên đi tiếu.

Hơn nữa xe càng đắt tiền số lần nó nhấc chân lên càng thường xuyên.

Xem ra Tiểu Bì hẳn có thể làm một chỉ tiêu phán đoán giá trị.

Vì thế tôi nhắm trong lòng: “Tiểu Bì ơi, xin mày như vận mệnh, chỉ dẫn phương hướng cho tao.”

Kết quả Tiểu Bì đi tới điểm cuối của hành trình, là trạm xe điện ngầm.

Sau khi đến trạm xe điện ngầm, nó ngồi ở lối vào cầu thang, lè lưỡi thở, nhìn tôi.

Trạm xe điện ngầm này mỗi sáng tôi tới thì thật chật chội, tới tám giờ trở về lại cảm thấy thật cô đơn và cô độc không thể diễn tả.

Nhưng hiện giờ nhìn nó, tâm tình lại thấy thoải mái hơn.

Có lẽ tôi vẫn đang cô độc, nhưng tôi tuyệt đối không cô đơn.

Vì tôi còn có anh mắt của hoa hồng đêm, còn có Tiểu Bì.

Tôi biết tôi sắp thuộc về thành phố này rồi, còn trạm xe điện ngầm này cũng sẽ là trung tâm cuộc sống của tôi.

Lúc về, lộ trình của Tiểu Bì y hệt tôi khi tan tầm, nhưng tôi lại không cảm thấy xa lạ đối với chính mình nữa.

Dắt Tiểu Bì đi vào cửa thang bộ, nghĩ tới còn phải leo lên tới tầng bảy, hai chân tôi như muốn nhũn ra.

Không ngờ Tiểu Bì sửa một tiếng xong rồi lập tức trèo lên lầu, tôi không thể làm gì khác, đành leo lên theo nó.

Khi mở cửa nhà C ra, tôi đã mệt tới mức thở không ra hơi.

“Sao vậy? Không đến mức như vậy chứ?”

Diệp Mai Quế vừa tắm rửa xong, ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, dùng một chiếc khăn màu đỏ lau khô mái tóc mình.

“Cô thử chạy từ tầng trệt lên tầng bảy xem, tôi không tin cô không mệt.”

Tôi từ từ bước tới, đến ghế sofa của mình, ngồi xuống, thở hổn hển từng hơi dài.

“Có thang máy không đi sao lại đi thang bộ? Kỹ sư thủy lợi thích đi thang bộ rèn luyện thân thể à?”

“Thang máy hỏng rồi mà. Cô không biết sao?”

Hồ hấp của tôi rốt cuộc cũng khôi phục bình thường.

“Thang máy hỏng rồi sao?” Diệp Mai Quế có vẻ rất nghi hoặc.

“Khi tôi tan tầm về đã thấy hỏng rồi.”

“Thật không? Hôm nay tôi còn đi thang máy mà.”

“Cô không thấy tờ giấy dán trên cửa thang máy sao?”

“Ờ giấy?” Cô ngừng lau tóc, quay đầu lại nhìn tôi nói: “Có phải trên đó viết: ‘‘Phiên thay thang máy lại hỏng hóc, đành mong mọi người lại thứ tha, lúc trẻ siêng đi cầu thang bộ, khi già sức khỏe dồi dào hơn?’’”

“Đúng vậy.”

“À.”

Sau đó cô lại cầm lấy khăn, tiếp tục lau tóc.

“Này? Nói vậy cô cũng thấy tờ giấy đó sao?”

“Ừ, đương nhiên thấy chứ.”

“Vậy sao cô còn đi thang máy?”

“Chắc cậu không đọc cẩn thận rồi. Phía dưới bên phải tờ giấy có ký tên: Ngô Trì Nhân kính gửi.”

“Cái này tôi thật không để ý.”

“Con trai của bà Ngô ở tầng sáu đang học thư pháp.”

“Vậy thì liên quan gì?”

“Con của bà Ngô tên là Ngô Trì Nhân.”

“Hả.”

“Cho nên thang máy không hỏng.”

“Này, đùa thế chẳng phải hơi quá à?”

“Không đâu, ai trong chung cư cũng biết mà. Mọi người còn khen nó viết bút lông không tồi.”

“Nhưng mà...”

“Tên của nó cũng thật buồn cười. Ngô Trì Nhân đọc lên cứ như ‘vô thử nhân.’”(Không có ai)

“Nói vậy lần đầu tôi tới đây xem phòng với hôm tôi chuyển tới đây, thang máy đều không hỏng?”

“Thang máy vẫn bình thường mà, chưa từng hỏng.”

Diệp Mai Quế đặt khăn lau lên bàn trà, sửa sang lại mái tóc, cười nói: “Đây là chuyện vui của chung cư chúng ta mà, cậu chỉ cần thấy có ai đi thang bộ là biết đó không phải người ở chung cư này. Thú vị lắm đấy.”

“Thú vị cái đầu cô! Hôm nay tôi đã lên lên xuống xuống ba lần rồi! Tầng bảy đấy nhé.”

“Ha ha!” Cô không ngờ lại cười không dứt: “Không thể ngờ nổi.”

Tôi vốn cảm thấy đôi chút uất ức, song khi thấy nụ cười của Diệp Mai Quê lại thấy cũng chẳng phải chuyện gì lớn.

Tuy rằng tôi không hiểu vì sao cô lại có đôi mắt thật cô độc, song tôi tin rằng ánh mắt kiêu diễm như hoa hồng mới thực sự là cô.

Diệp Mai Quế ơi, đáng lẽ cô phải như lời mình nói, là một đóa hoa hồng nở rộ ban đêm chứ không phải người luôn khiến tôi liên tưởng tới hai chữ cô độc.

“Sao thế? Đang tức à?” Diệp Mai Quế nở nụ cười: “Công trình thủy lợi với lịch sử sâu xa, kiến thức sâu rộng không khiến cậu học được chút hài hước sao?”

“Công trình thủy lợi là vấn đề nghiêm túc, vì chúng tôi không thể lấy cuộc sống của dân chúng ra đùa được.”

“À, ra thế. Vậy cậu cũng là người nghiêm túc hả?”

“Tôi không nghiêm túc. Hiện giờ tôi chỉ là một người đang đói bụng thôi.”

“Đang đói à? Cần tôi nấu mì cho cậu không?”

“Lại là trò chuyện hả?”

Cô không trả lời, chỉ mỉm cười.

“Học vấn về nấu nướng cũng có lịch sử thật sâu xa kiến thức thật sâu rộng!”

“Sao lại nói thế?”

“Tôi nghĩ cô hẳn học về nấu nướng. Cho nên tôi nghĩ mình phải nói câu này ra cô mới chịu nấu mỳ cho tôi.”

“Tôi đâu có học về nấu nướng. Hôm nay cậu giúp tôi nhiều việc như vậy, nấu bát mỳ cho cậu cũng là việc nên làm thôi.”

“Vậy cô học cái gì có lịch sử sâu xa kiến thức sâu rộng vậy?”

“Sau này tôi sẽ nói cho cậu.”

Diệp Mai Quế cười một cái rồi đứng dậy, đi về phía nhà bếp.

Tôi nhìn Diệp Mai Quế trong bếp, nhìn cô gái sắp ở cùng tôi dưới một mái nhà.

Mái tóc cô thả dài sau lưng, miệng nhẹ giọng ngâm nga, dường như thật nhẹ nhàng tự tại.

Khiến tôi có ảo giác tôi với cô là người một nhà.

Không bao lâu sau, Diệp Mai Quế mang một bát mỳ thịt băm rau cải lên.

Tôi ăn một miếng xong, thể xác và tinh thần mệt mỏi rốt cuộc cũng buông lỏng, bèn mỉm cười.

Tôi không cần lo lắng chuyện nên làm sao để thích ứng với khẩu vị của người Đài Bắc, với liệu có ai cùng tôi ăn mỳ không.

“Cười cái gì? Có phải rất khó ăn không?” Cô hỏi tôi.

“Không. Bát mỳ này ngon lắm.” Tôi trả lời.

Vì tôi lại thấy được một đóa hồng nở rộ giữa màn đêm.

6. Chương 6

Chị? Đúng vậy, rốt cuộc tôi xưng hô với chị như vậy.

Chị có lẽ họ Thi, có một lần chị đã nói cho tôi biết.

Cũng có thể là họ Thạch mà cũng có thể là họ Sử, tôi không rõ lắm.

Lần đó là đêm trung thu, người trong câu lạc bộ cùng nhau đốt pháo ngắm trăng, chị nói cho tôi biết.

Tiếng pháo rất âm ỹ, tôi chỉ nghe được âm thi.

Sau cũng không dám hỏi lại chị, sợ chỉ nghĩ rằng tôi không để trong lòng.

Tên của chị rất dễ nghe, là Ý Khanh.

Lần đầu gặp chị ở văn phòng câu lạc bộ, chị đã nói với tôi: “Đọc ‘thư vĩnh biệt vợ’ của Lâm Giác Dân rồi chứ? Đoạn mở đầu chẳng phải là ‘Ý Ánh Khanh Khanh như gặp mặt’ sao?”

(Ý Ánh là tên người vợ, Khanh Khanh là danh xưng)

“Chị cũng tên là Ý Ánh?”

“Không, tên chị là Ý Khanh. Không phải Ý Như, lại càng không phải là Ý Ngộ.”

Chị mỉm cười, tôi cũng vì vậy mà nhớ kỹ tên của chị, cùng nụ cười của chị.

Khi vừa quen chị, tôi năm nhất, 18 tuổi; chị năm hai, 20 tuổi.

Nói cách khác, chị trên tôi một khóa và hơn tôi hai tuổi.

Người trong câu lạc bộ thường gọi chị là chị Ý Khanh, chỉ có rất ít người có thể gọi chị là Ý Khanh.

Còn tôi, chỉ gọi là chị.

Cũng như chị chỉ gọi tôi là cậu em vậy.

Cách xưng hô này chưa bao giờ thay đổi.

oOo

Tôi bắt đầu thích ứng với công việc mới ở Đài Bắc, cả cuộc sống trong nhà mới.

Trước kia khi đi học tôi từng viết một trình tự để diễn tả quá trình ngập nước trong nội thành, cũng rất hợp lý.

Tôi đem kết quả tình toán đưa cho giám đốc xem, ông ta có vẻ rất hài lòng.

“Ừ. Tiểu Kha, cậu làm không tồi.” Ông vỗ vỗ bả vai tôi.

Vì tôi họ Kha, hơn nữa cái tên Chí Hoành cũng chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt nên đương nhiên bị gọi thành với cái tên chẳng chút sáng tạo -Tiểu Kha.

Các đồng nghiệp cũng đều gọi tôi Tiểu Kha.

Có khi ngẫm lại, các đồng nghiệp thật hổ thẹn với công trình thủy lợi, vì Chí Hoành đọc lái đi – trệ hồng (chứa lũ) là một bộ phận rất quan trọng của công trình chống lũ – bể chứa lũ. (Trệ hồng trì)

Bể chứa lũ có thể chứa nước lũ, giảm bớt lưu lượng của lũ, cũng giảm bớt tai nạn do lũ.

Xem ra tôi nhất định phải làm về công trình thủy lợi rồi.

Văn phòng công ty cũng trong một tòa nhà cao tầng, trùng hợp thay, cũng là lầu bảy.

May là không ai có thói quen luyện bút lông, nên thang máy cũng không có thói quen hồng hóc.

Không khí trong văn phòng không tồi, các đồng nghiệp cũng thật hòa hợp, giữa trưa thường ăn cơm cùng nhau.

Cho nên giữa trưa tôi sẽ ăn cơm với đồng nghiệp, sau khi hết giờ làm lại ra ngoài mua cơm, lúc về ăn.

Vì là công ty cổ vấn công trình nên nhân viên đương nhiên nam nhiều nữ ít, tỷ lệ thật xa cách.

Bất quá đồng nghiệp nam đa số đã kết hôn, đồng nghiệp nữ thì toàn bộ đều chưa.

Tuy rằng các đồng nghiệp nữ đều chưa kết hôn nhưng sau khi quan sát một phen, tôi cảm thấy, ừm, mình sẽ chuyên tâm vào công việc, vì chẳng có lý do gì để phân tâm cả.

Tôi không quen được là sàn nhà trong văn phòng.

Ông chủ có vẻ ưa sạch sẽ, ngoại trừ muốn môi trường văn phòng không nhiễm một hạt bụi ra còn đặc biệt yêu cầu sàn nhà phải đánh bóng.

Vì vậy sàn nhà luôn trơn bóng, nếu tôi đi hơi nhanh một chút thường sẽ thiếu chút nữa trượt chân.

Sau này tôi bắt đầu thử trượt băng trên sàn nhà, lúc đó mới khá hơn.

Buổi sáng mỗi ngày, khoảng 8 giờ rưỡi tôi ra khỏi cửa đi làm, mua bữa sáng ở đầu ngõ xong, lại lên xe điện ngầm.

Sau khi vào trạm xe điện ngầm không được phép ăn, tôi chỉ đành mang bữa sáng tới công ty ăn.

Trong văn phòng được phép ăn nhưng không thể quăng túi ni lông đựng đồ ăn lung tung.

Cho nên tôi sẽ nhanh chóng ăn xong bữa sáng ở ngoài cao ốc công ty rồi mới lên văn phòng.

Thành phố này có rất nhiều quy tắc, tôi phải lập tức học được, hơn nữa còn phải quen với nó.

Lấy việc đổ rác làm ví dụ, tôi phải mua túi chuyên dùng để đựng rác bằng không xe rác sẽ không thu.

Xe rác một ngày đến hai lần, lần đầu tiên đến khi tôi còn đang ngủ, lần thứ hai đến khi tôi còn chưa tan tâm.

Tôi đành phải dùng ngày nghỉ, để dọn sạch rác dự trữ suốt một tuần.

Chính vì hy sinh đúng đắn là nếu chưa đến cửa ải cuối sẽ không hy sinh một cách dễ dàng, bởi vậy trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không tôi luôn ra sức nhét rác vào thùng rác bên ngoài.

Thứ nhất là giảm bớt số lượng túi rác vác theo khi đuổi theo xe rác trong ngày nghỉ, thứ hai là tiết kiệm tiền mua túi rác.

Thời gian Diệp Mai Quế ra khỏi cửa đi làm thường sớm hơn tôi chừng năm phút.

Sau khi rời giường, cô vẫn rất im lặng, cử chỉ cũng thật thông dong, tuyệt đối không có vẻ hoảng hốt.

Ngẫu nhiên gặp tôi ở phòng khách cũng không nói một câu.

Nhưng trước khi ra khỏi cửa cô nhất định sẽ ngồi xuống vuốt ve đầu Tiểu Bì: “Tiểu Bì, ở nhà ngoan nhé, chị sẽ về nhanh thôi.”

Sau đó Tiểu Bì sẽ nhìn theo bóng cô ra khỏi cửa.

So sánh ra, không khí trước khi tôi đi làm dữ dội hơn.

Vẫn là câu nói kia, hy sinh đúng đắn là nếu chưa đến cửa ải cuối sẽ không hy sinh một cách dễ dàng, cho nên không tới thời điểm cuối cùng, tôi tuyệt đối không dễ dàng rời giường.

Tôi khoảng tám giờ 20 phút rời giường, đánh răng rửa mặt mặc quần áo xong liền ra cửa.

Vì chỉ có 10 phút để chuẩn bị nên luôn rất vội vã.

Trước khi ra khỏi cửa, cũng sẽ ngồi xuống xoa xoa đầu Tiểu Bì: “Tiểu Bì ngoan, anh sẽ về nhanh thôi.”

Bất quá Tiểu Bì luôn cắn ống quần của tôi không chịu buông, tôi phải kéo co với nó mất vài giây.

Khi tôi đi làm về là khoảng tám giờ tối, lúc này Diệp Mai Quế thường ngồi ở phòng khách xem tivi.

Có điều từ sau khi sửa bồn cầu cho cô xong, cô không nấu mỳ cho tôi ăn nữa.

Thậm chí ngay cả nói chuyện cũng giảm hẳn.

Có lúc tôi cảm thấy tôi với cô không nói gì với nhau cũng thật kỳ cục, cho nên chủ động nói: “Tôi đi làm về rồi, thật là một ngày đẹp. Nhưng giờ tôi còn chưa ăn cơm.”

“Tôi đi làm về rồi, thật là một ngày đẹp. Nhưng giờ tôi còn chưa ăn cơm.”

Cô thường trả lời như sau: “Cậu bị hâm rồi.”

“Cậu thật sự hâm rồi.”

Sau đó tôi vuốt vuốt mũi, cô vuốt vuốt Tiểu Bì, phòng khách lại trở lại trạng thái yên lặng.

Tôi với Diệp Mai Quế đều không phải người nói nhiều, cũng rất ít khi có lý do để nói chuyện với nhau.

Nhưng không nói chuyện không có nghĩa là chúng tôi không quan tâm tới nhau.

Ví dụ khi đổ rác tôi nhất định sẽ hỏi cô có rác muốn đổ không?

Sau đó tôi lại xuống đuổi theo xe rác.

Còn khi tôi đi làm về, đèn ngoài hành lang luôn sáng.

Diệp Mai Quế thường ngủ rất khuya, thi thoảng tôi không ngủ được dậy đọc sách, có thể mơ hồ thấy được ánh đèn ngoài phòng khách qua khe cửa.

Tôi vốn tưởng cô chỉ ngủ muộn hơn tôi một chút mà thôi, không ngờ lại “muộn” tới mức này.

Tối hôm qua khi ngủ, trong lúc mơ màng thấy có người đưa lưng về phía tôi, hát “Dừng cảm một chút” của truyện Triệu.

“Nếu ta dừng cảm một chút nàng đã không ở bên ta” ca từ dường như là vậy.

Ông ta hát xong một nửa, quay người lại, không ngờ lại là ông của bạn tôi.

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, thiếu chút nữa lăn từ trên giường xuống.

Sau đó tôi cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, bật đèn, ra khỏi giường, định ra bếp rót chén nước uống.

Mở cửa phòng ra, phòng khách vẫn sáng.

Tôi quay đầu lại nhìn, hoa hồng đêm đang lén lút nở rộ giữa đêm khuya.

“Đã khuya thế này rồi sao cô còn chưa ngủ?” Tôi nhìn đồng hồ trên tường, 2 giờ rưỡi.

“Vì còn chưa tới giờ đi ngủ.” Diệp Mai Quế ngồi trong phòng khách đọc sách, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên.

“Ngày mai cô còn phải đi làm mà, đi ngủ sớm đi.”

“Không sao đâu. Tôi không quen.”

Cô lật trang sách, tiếp tục đọc.

“Mai hãy đọc tiếp. Cô ngủ trễ vậy, mai lại phải đi làm, ngủ sẽ không đủ giấc.”

Tôi cầm cốc nước ngồi xuống ghế sofa của mình.

“Ngủ không đủ giấc thì sao?”

“Ngủ không đủ giấc sẽ ảnh hưởng tới công việc hôm sau, làm việc sẽ không tốt.”

“Công việc chỉ cần không sai sót là được rồi, tôi cũng không định làm tốt.”

“Công việc vẫn là thứ yếu. Quan trọng nhất là cô làm tổn hại thân thể mình.”

“A, thế thì sao?”

“Đồ ngốc, nên cô phải tự yêu quý lấy thân thể của mình chứ. Mau đi ngủ đi.”

Diệp Mai Quế dường như sững sốt mất một lúc, rốt cuộc cũng ngẩng đầu, ánh mắt rời khỏi cuốn sách.

“Cậu vừa nói gì?” Diệp Mai Quế khép cuốn sách lại, nhìn tôi.

“Tôi nói ấy à, thật xin lỗi. Tôi không nên mắng cô là đồ ngốc.”

“Không sao. Tôi muốn nhờ anh nói lại một lần nữa.”

“Đồ ngốc.”

“Không phải cái này. Tôi đang bảo cậu cậu vừa mới nói cơ.”

“Cô phải tự yêu quý lấy thân thể của mình, đi ngủ sớm một chút đi.”

Một lát sau cô mới thở dài nói: “Cám ơn cậu.”

“Cái này có gì mà cảm ơn? Cùng sống dưới một mái nhà, quan tâm tới nhau là rất bình thường mà.”

“Trước kia bạn tôi sẽ không nói như vậy.”

“Hả? Có thể là cô ấy quên không nói thôi.”

Diệp Mai Quế cười một cái: “Dù thế nào cũng cảm ơn cậu.”

“Cô không cần khách sáo như vậy.”

“Tôi không khách sáo với anh.”

Cô vẫy vẫy tay với Tiểu Bì, Tiểu Bì ngoan ngoãn nhảy tới chiếc ghế sofa bên cạnh cô, sau đó cô ôm lấy Tiểu Bì nói: “Đã rất lâu rồi tôi không ai nói với tôi như vậy.”

Tôi cẩn thận nhìn Diệp Mai Quế, nhìn ánh mắt cô khi nói chuyện cùng bàn tay đang vuốt ve Tiểu Bì.

Khi vuốt ve Tiểu Bì, cô hơi nhếch năm ngón tay lên, chỉ dùng ngón tay vuốt ve, không dùng bàn tay.

Từ đầu Tiểu Bì, cho tới đuôi, chỉ theo một hướng, hơn nữa không ngừng lặp lại.

Đây không phải động tác vuốt ve yêu thương hay sủng ái, mà là một loại ngôn ngữ bộc bạch hay trò chuyện.

Nói cách khác, Tiểu Bì không phải thú cưng của cô, mà là đối tượng để cô dốc bầu tâm sự.

Tôi đột nhiên có cảm giác mình đang soi gương, từ đó thấy được một tôi khác.

Bởi vì tôi trước kia cũng vuốt ve chó của mình như vậy.

“Cô... cô có khỏe không?”

Tôi không đành lòng nhìn Diệp Mai Quế vuốt ve Tiểu Bì mãi như vậy nên mở miệng hỏi.

“Khỏe chứ. Sao vậy?” Cô rút cuộc cũng ngừng vuốt Tiểu Bì.

“Không sao.” Tôi nhanh chóng chuyển đề tài trở lại: “Cô đừng nên ngủ muộn quá thì hay hơn.”

Diệp Mai Quế, không, là hoa hồng đêm, lại mỉm cười.

“Tiểu Bì quả nhiên không nhìn lầm người.”

“Nói vậy là sao?”

“Ngày cậu tới xem phòng, Tiểu Bì rất thích cậu. Không đúng sao?”

“À, nói vậy, cô cho tôi thuê phòng là vì Tiểu Bì?”

“Đúng vậy. Chẳng lẽ vì cậu đẹp trai?”

“Tôi đẹp trai hả?”

“Cậu muốn nghe nói thật không?”

“Không. Tôi soi gương rồi nên tự hiểu.”

“Thật ra trông cậu coi như cũng cố được.”

“Là sao?”

“Miễn cưỡng khen cậu cũng không quá khó.”

“Này.”

“Được rồi. Không nói tới chuyện đó nữa.” Diệp Mai Quế cười một cái: “Cậu đã quen với cuộc sống ở đây chưa?”

“Ừm, tôi quen rồi.”

“Vậy là được rồi.” Cô lại nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy cậu quen với tôi chưa?”

“Quen với cô? Tôi không hiểu.”

“Ví dụ như cá tính của tôi, tính tình của tôi chẳng hạn.”

“Cá tính của cô tôi còn chưa rõ lắm, có điều tính tình cô vẫn luôn không chế tốt lắm.”

“Hả, thật không?”

“Vì vẫn luôn ở mức xấu tính.”

“Này.”

“Tôi đùa thôi.”

“Cậu thường hay nói đùa à?”

“Coi như vậy đi.”

“Vậy cậu bảo tôi đẹp cũng là nói đùa?”

“Không. Đây là sự thật.”

“Vậy tôi đẹp nhất ở điểm nào?”

“Cũng như trên trời có vài trăm vì sao tỏa sáng, cô chỉ nhìn một cái, có thể nhận ra ngôi sao nào sáng nhất không?”

“So sánh này cậu dùng rồi.”

“Cũng như trên trên mặt đất có hơn trăm con kiến đang bò, cô có thể chỉ nhìn một cái mà nhận ra con kiến nào nhanh nhất không?”

“Còn gì nữa.”

“Cũng như trên đường có hơn trăm cái bánh bao rơi vãi, cô có thể chỉ nhìn một cái mà nhận ra cái bánh bao nào ngon nhất không?”

Diệp Mai Quế lại cười một cái, tay phải gẩy gọn tóc đang che khuất trán sang.

“Nói thật đi, tính tình tôi không tốt sao?”

“Không đâu. Chỉ có điều cô hay im lặng thôi.”

“Im lặng sao?” Diệp Mai Quế suy nghĩ một chút: “Tôi chỉ không biết nên nói gì thôi.”

“Ừ. Tôi cũng vậy.”

Sau đó đương nhiên chúng tôi lại im lặng, phòng khách im ắng tới mức như nghe được tiếng kim giây đồng hồ đang di chuyển.

“Khụ khụ.” Tôi ho nhẹ hai tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh này: “Thật ra cô làm vậy không công bằng.”

“Cậu đang nói gì thế? Cái gì không công bằng?”

“Tôi đang nói cô chỉ dựa vào Tiểu Bì để đoán xem khách trọ tốt hay xấu là không công bằng.”

“Thật sao?”

“Ừ. Cô chưa từng nghe câu: ‘chó của Đạo Chích, Nghiêu Thuấn cũng cắn’ sao?”

“Nghĩa là sao?”

“Đạo Chích là tên trộm rất nổi tiếng ở Trung Quốc thời cổ đại, chó hắn nuôi cho dù có gặp thánh nhân như Nghiêu với Thuấn cũng sẽ cắn.”

“Thì sao?”

“Thì người Tiểu Bì không thích chắc gì đã là người xấu.”

“Vậy cũng chẳng sao. Tôi chỉ cần tin vào Tiểu Bì là được, so với đôi mắt của mình còn đáng tin hơn nhiều. Hơn nữa chó đâu có lừa người, chỉ có người lừa người thôi. Chẳng phải sao?”

Diệp Mai Quế nói xong, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, tôi cũng theo ánh mắt cô nhìn lên đồng hồ.

Đã ba giờ mười lăm.

“Cũng đến lúc cô đi ngủ rồi nhỉ?”

“Thật đáng tiếc. Còn chưa tới.” Diệp Mai Quế như đột nhiên cảm thấy buồn cười, nói: “Thật không ngờ đấy.”

“Cô thật...”

“Cô thật ngốc quá, không biết tự yêu quý thân thể mình. Cậu định nói vậy đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Sau này tôi sẽ ráng đi ngủ sớm một chút, vậy được chưa?”

“Ừ.”

Tôi không quen ngủ quá muộn, vì vậy cố nén cơn buồn ngủ, liên tục lấy tay che miệng ngáp lén.

Nhưng tôi tò mò muốn biết thời gian đi ngủ của Diệp Mai Quế.

Hèn chi ngày nghỉ cô luôn ngủ tới chập tối, chắc là bù cho lúc thường ngủ không đủ giấc.

Cũng vì vậy, ban ngày tôi với cô rất ít khi gặp nhau.

Cho dù có cũng chỉ là đi qua ánh mắt cô, hoặc là nhìn bóng dáng cô đi khỏi.

Đối với tôi mà nói, Diệp Mai Quế dường như thực sự là một đóa hồng chỉ nở rộ vào đêm khuya.

Hơn nữa, càng khuya càng kiều diễm.

“Cậu có cảm thấy thời gian luôn trôi qua không chút động tĩnh không?”

“Có. Nhưng sao đột nhiên cô lại nói vậy?”

Diệp Mai Quế nở nụ cười, không đáp lời. Tiếp đó nói: “Tôi luôn cảm thấy thời gian như một chuyến xe lửa lao đi rất nhanh, nhưng tôi lại như hành khách ngủ trong xe, không hề hay biết.” Cô thở dài một tiếng: “Tôi khi tỉnh lại, đã bỏ qua rất nhiều thứ, thậm chí bỏ qua trạm dừng.”

“Hả?”

Tôi rất ngạc nhiên với câu nói của cô, cơn buồn ngủ tạm thời rời khỏi.

“Tôi thường nhớ lại chính mình hồi 18 tuổi, cô bé đó có ánh mắt quật cường cùng đôi môi hơi nhếch lên, tôi thấy rất rõ. Tôi rất muốn tới vỗ vai cô bé ấy, nói: ‘Này, cô thẳng thắn như vậy làm gì, nên cười lên chứ!’” Diệp Mai Quế nói xong cũng cười, tiếp đó lại nói: “Tôi cũng có thể nghe thấy cô ấy hừ một tiếng, quay lại nói: ‘Tôi không muốn!’”

Cô lại thở dài một tiếng, nói: “Nháy mắt đã qua mười năm, nhưng tôi lại cảm thấy như vừa xảy ra ngày hôm qua.”

“Mười năm?” Tôi cúi đầu tính toán một chút: “Vậy là cô cũng sinh năm 1973 như tôi. Vậy chẳng phải giờ cô đã hai” Trước khi ‘hai mươi tám tuổi’ ra khỏi miệng, tôi đột nhiên cảm thấy không nên, vì vậy nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Đúng vậy.” Cô quay đầu lại hỏi tôi: “Có chuyện gì sao?”

“Không sao, chỉ ngạc nhiên thôi.”

“Ngạc nhiên cái gì?”

“Ngạc nhiên vì nhìn cô chỉ như mới 18 tuổi.”

“Thật không?” Cô nở nụ cười: “Cậu phản ứng rất nhanh, biết dừng cương trước bờ vực, nhanh chóng ngừng lại.”

“Quá khen rồi.” Tôi cũng mỉm cười, thầm kêu nguy hiểm quá.

“Nếu chuyện mười năm trước hiện giờ nhớ lại thấy như vừa xảy ra hôm qua!”

Diệp Mai Quế ngừng lại một chút sau đó nói tiếp: “Như vậy tôi mười năm sau có lẽ cũng sẽ cảm thấy chỉ mới qua một ngày.”

“Ừm, không sai.” Tôi lên tiếng, tỏ vẻ đồng tình.

“Vì vậy đối với thời gian mà tôi có thể nắm giữ, tôi luôn không muốn nó dễ dàng trôi qua.”

“Như vậy cũng tốt mà.”

“Đúng vậy, cậu nói đúng. Cho nên buổi tối tôi thật không muốn ngủ.”

“Thời gian không thể...”

“Thời gian không thể sử dụng như vậy được. Cậu định nói vậy đúng không?”

“Đúng. Lúc nào nên nghỉ thì nghỉ đi.”

“Được rồi. Ngủ thôi.” Diệp Mai Quế rút cuộc cũng đứng dậy, đuổi thẳng thân mình.

Hai tay cô cong thành hình cánh cung, đuổi thẳng người về phía trước, như cánh hoa hồng đang muốn nở rộ.

“Ừ.” Tôi như trút được gánh nặng, cũng đứng dậy.

“Mai cậu còn phải đi làm, không sao chứ?”

“Chắc là...”

“Chắc là sẽ không sao. Cậu định nói vậy đúng không?”

“Sao cô cứ thích nói thay tôi thế?”

“Ai bảo cậu nói chuyện quá chậm, thời gian rất quý giá đấy.”

“Cô đúng là...”

“Cô đúng là một cô gái xinh đẹp và thông minh. Cậu định nói vậy đúng không?”

Tôi vốn định nói không, nhưng thật hiếm khi thấy được đóa hoa hồng đêm kiêu diễm đó, vì vậy vẫn gật đầu ra vẻ đồng ý.

“Lần sau muốn khuyên đàn bà con gái đi ngủ sớm một chút, cậu chỉ cần nói: ‘Ngủ không đủ giấc da dễ sẽ không tốt đâu’, họ sẽ lập tức đi ngủ ngay.”

Trước khi vào phòng, Diệp Mai Quế quay đầu lại nói với tôi.

“Vậy sao? Sức khỏe lại không quan trọng à?”

“Cậu đúng là không hiểu con gái.”

“Thật không? Vậy Diệp Mai Quế à, sau này cô nên đi ngủ sớm một chút, da dễ mới tốt hơn.”

“Được.” Cô cười nói: “Ngủ ngon.”

Tiểu Bì đi vòng quanh tôi một vòng, sau đó cũng theo cô vào phòng.

7. Chương 7

Tôi trở lại phòng, nhìn thấy giường bện nằm lẩn lên đó rồi bất tỉnh nhân sự.

Trong lúc mê man, bỗng nghe thấy có người gõ cửa phòng tôi.” Này! Kha Chí Hoàn, dậy mau!”

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, bởi đó là tiếng Diệp Mai Quế.

“Xảy ra chuyện gì à?”

Tôi dụi dụi mắt, mở cửa phòng.

Diệp Mai Quế không nói gì, tay trái duỗi thẳng, chỉ chéo về phía phòng khách.

“Sao vậy? Tay cô bị thương à?”

“Đồ ngốc!”

Cô lại duỗi thẳng tay trái, dùng sức chỉ chỉ hai cái.

Tôi theo hướng cô chỉ, nhìn vào đồng hồ trong phòng khách.

“Hả! Tám rưỡi rồi!”

Tôi lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh khẩn cấp, như ruồi bọ không đầu, chạy loạn trong phòng.

Rối loạn mất một lúc, sau đó tôi mang theo cặp tài liệu, lao ra khỏi phòng.

“Hả? Sao cô còn chưa đi?”

“Tôi đang đợi cậu đây. Tôi đưa cậu ra trạm xe điện ngầm, sẽ tiết kiệm được một chút thời gian.”

“Nhưng như vậy cô có đi làm...”

“Nhưng như vậy cô có đi làm muộn không? Cậu định nói vậy đúng không?”

“Đúng. Cô không bị muộn sao?”

“Tôi có muộn một chút hẳn cũng không sao.”

“Làm vậy...”

“Làm vậy ngại cho tôi quá. Cậu định nói vậy đúng không?”

“Đừng có chơi...”

“Đừng có chơi trò đoán ý này nữa. Cậu định nói vậy đúng không?”

“Đồ ngốc! Là lúc nào rồi, còn không mau ra ngoài!”

Đây là lần đầu tiên tôi và Diệp Mai Quế ra khỏi nhà cùng lúc.

Trước khi đi khỏi, chúng tôi cùng ngồi xuống xoa xoa đầu Tiểu Bì, tôi xoa bên trái, cô xoa bên phải.

“Tiểu Bì, ở nhà ngoan nhé, chị sẽ về nhanh thôi.”

“Tiểu Bì ngoan, anh sẽ về nhanh thôi.”

Tôi thấy Tiểu Bì nghiêng đầu, vẻ mặt bối rối.

Vì nó không biết nên nhìn theo Diệp Mai Quế? Hay là tới căn ống quần tôi?

Diệp Mai Quế lái xe máy đưa tôi tới trạm xe điện ngầm, sau khi đến trạm tôi lập tức nhảy xuống.

“Tôi đi đây. Cô lái xe cẩn thận nhé.”

“Mau lên xe đi, không...”

“Không cậu sẽ đi làm muộn đấy. Cô định nói vậy đúng không?”

“A? Không ngờ cậu cũng chơi...”

“Không ngờ cậu cũng chơi trò đoán ý này. Cô định nói vậy đúng không?”

Tôi rất đắc ý, cười nói: “Đúng là không ngờ.”

Diệp Mai Quế đột nhiên ngừng xe, tháo mũ bảo hiểm trên đầu ra.

Tay trái chống nạnh, hai mắt trợn lên, tay phải chỉ chỉ vào tôi.

Miệng lẩm bẩm gì đó nhưng không ra tiếng.

“Cô đang làm cái gì thế?” Tôi rất ngạc nhiên.

“Tôi đang bắt chước tình hình khi cậu đi muộn, ông chủ tức giận mắng chửi.”

“Á.” Tôi đột nhiên bình tĩnh, lao vào trạm xe điện ngầm, vừa chạy vừa quay đầu lại nói: “Buổi tối gặp lại.”

Tới lúc tôi vội vội vàng vàng chạy vào văn phòng đã là chín giờ hai phút.

Nói cách khác, tôi tới muộn hai phút.

Khi tôi thở hổn hển lết tới bàn làm việc, ông chủ đi về phía tôi.

Ông chủ với giám đốc ngành của tôi ngoại trừ tuổi tác không khác nhau nhiều lắm, những thứ khác đều là một trời một vực.

Giám đốc vô cùng nhẹ nhàng, mái tóc dù còn nhưng đã lấm tấm hoa râm.

Còn ông chủ luôn mặc đồ Tây thắt cà vạt, mái tóc chuốt keo sáng bóng, lờ lợt tới chói mắt.

“Cậu biết mình sai gì không?”

Khuôn mặt của ông chủ tuy đang cười nhưng lại khiến tôi liên tưởng tới khuôn mặt cười của Ito Hirobumi Nhật Bản khi mời Lí Hồng Chương ngồi xuống lúc ký kết điều ước Mã Quan ở lầu Xuân Phàm. .

Tôi rất buồn bực, sao người Đài Bắc cứ thích nói vòng vo thế nhỉ? Trực tiếp một chút có phải tốt hơn bao nhiêu không?

Cũng như lúc tôi đi xe máy ở Đài Bắc, giữa đường bị cảnh sát chặn lại, nhất định bọn họ sẽ mở đầu bằng: “Thưa ngài, ngài có biết mình sai ở đâu không?”

“Thưa ngài, ngài có biết mình vừa làm sai điều gì không?”

“Thưa ngài, ngài có biết vì sao hai giờ rưỡi đêm tôi lại trốn ở chỗ tối chặn xe ngài lại không?”

Sau đó cầm giấy phạt viết một đồng, viết xong đưa cho bạn, cuối cùng nói: “Đáp án chính là – ngài vừa đi xe vào phần đường của người đi bộ. Thật bất ngờ phải không?”

Luật lệ mà tôi không biết rất nhiều, cho nên sau khi tới Đài Bắc, tiền phạt giao thông đã lên tới vài ngàn đồng.

“Khụ khụ.” Ông chủ thấy tôi không nói gì bèn ho hai tiếng, kéo tôi trở về hiện tại.

“Chắc là muộn hai phút.”

“Muộn hai phút có gì nhiều? Trong đầu cậu nhất định đang nghĩ vậy, đúng không?”

Tôi hơi ngạc nhiên, sao ngay cả ông chủ cũng chơi trò này?

“Nếu khi báo động chống lũ sớm hơn hai phút, cậu có biết có thể cứu bao nhiêu người thiệt mạng, cứu bao nhiêu tài sản tổn thất không?”

Tôi nhìn ông chủ, không nói gì. Vì câu này là đúng.

“Tôi rất hổ thẹn, cho dù bị trừ tiền lương cũng cam lòng. Trong đầu cậu nhất định đang nghĩ vậy, đúng không?”

Câu này thì chỉ đúng phân nửa.

Tôi quả thật rất hổ thẹn, có điều tôi không muốn bị trừ lương.

Có lẽ là do ngủ không đủ giấc với bữa sáng chưa ăn cho nên khi làm việc cảm thấy rất buồn ngủ.

May là hôm nay không có chuyện gì quan trọng, miễn cưỡng cũng có thể vừa làm việc vừa ngủ gà ngủ gật.

Bất quá tôi thường xuyên nghe thấy tiếng ho khan của giám đốc vang lên sau lưng, sau đó bừng tỉnh.

Nếu hôm nay để tôi thiết kế cầu lớn vượt biển, rất có thể sẽ biến thành đường ngầm dưới đáy biển.

Tóm lại, cả ngày hôm nay tôi đều lơ mơ.

Vất vả lắm mới hết giờ làm, khi ngồi xe điện ngầm về nhà còn thiếu chút nữa ngủ quên, bỏ qua trạm dừng.

Diệp Mai Quế nói đúng, thời gian như một chuyến tàu hỏa đang lao đi rất nhanh, song tôi lại như hành khách ngủ say trong toa xe, không hề hay biết.

Lê bước chân một mỗi về chỗ ở, khi chuẩn bị đi thang máy lên lầu, trên cửa thang máy không ngờ có dán: “Động cơ đau đớn của tôi đang kêu lên da diết. Tôi không phải người lừa, mà là vì trực trặc.”

Lần này rốt cuộc tôi thấy rõ, phía dưới bên phải quả thật có ghi: Ngô Trì Nhân kính gửi.

Thằng nhóc này, lại dám sửa bài “Sai lầm” của Trịnh Sầu Dư: “Vó ngựa dồn dập của ta là sai lầm mỹ lệ. Ta không phải người về, mà là khách qua đường.”

Tôi thăm mắng trong lòng một tiếng, lập tức lấy một cái bút trong cặp ra, viết lên tờ giấy kia: “Nhóc con ăn no rồi việc thì mau đi ngủ đi. Mi không chỉ đáng đánh đòn mà còn quá rồi hơi!”

Tôi viết xong, bước vào thang máy, quả nhiên không hồng hóc gì.

Mở cửa vào nhà C, đèn ngoài hành lang vẫn sáng như trước đây.

Tôi luôn nhờ ánh sáng đó để cởi giày, cho vào trong tủ.

Sau đó thay dép trong nhà, đi vào phòng khách, lại tắt đèn ngoài hành lang đi.

Điểm khác biệt duy nhất là Diệp Mai Quế không ngồi trong ghế sofa ở phòng khách mà đang trong phòng bếp.

“Cậu về rồi.” Diệp Mai Quế nói vọng ra từ trong bếp.

“Ừ.”

“Ăn cơm chưa?”

Tôi hơi ngạc nhiên vì đã lâu rồi cô không nói chuyện như vậy.

“Chưa. Tôi cũng quên mất tiện đường mua cơm về rồi.”

“Vậy cậu đợi một chút, tôi nấu xong thì cùng ăn luôn.”

Nghe cô nói câu này, vốn đang muốn ngồi vào ghế sofa của mình, bỗng lập tức cứng lại giữa không trung.

“Bồn cầu của cô lại tắc sao?” Tôi hỏi.

“Không.”

“Ổng thoát nước trong phòng tắm lại tắc à?”

“Cũng không.”

“Vậy sao cô lại...”

“Vậy sao cô lại muốn nấu cho tôi ăn? Cậu định nói vậy đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Cùng sống với nhau dưới một mái nhà, ăn bữa cơm với nhau là rất bình thường mà.”

“Ừm.”

Tôi ngồi xuống, bật ti vi, ngoan ngoãn chờ.

“Được rồi. Có thể ăn rồi.” Diệp Mai Quế mang từng món đồ ăn lên phòng khách.

Chúng tôi coi bàn trà trong phòng khách như bàn ăn, sofa làm ghế ngồi, chuẩn bị ăn cơm.

“Hôm nay có muộn không?”

“Muộn hai phút.”

“Bị mắng không?”

“Ừ. Hôm nay thật đúng là...”

“Hôm nay thật đúng là một ngày xui xẻo. Cậu định nói vậy đúng không?”

“Không đúng.” Tôi lắc đầu: “Hôm nay đúng là một ngày tốt lành.”

“Vì sao?”

Tôi chỉ cười rồi ngắm hoa hồng đêm, không trả lời câu hỏi của Diệp Mai Quế.

Tuy chỉ có hai món ăn một món canh song lại khiến tôi cảm thấy bữa cơm này vô cùng thịnh soạn.

“Tay nghề của tôi tốt chứ?”

“Ừ. Không ngờ...”

“Không ngờ cô lại là một cô gái vừa thông minh vừa xinh đẹp lại vừa nấu ăn ngon. Cậu định nói vậy đúng không?”

“Lần này cô nói đúng rồi.”

Tôi cười, Diệp Mai Quế cũng mỉm cười.

Tiếng cười của chúng tôi lan tới Tiểu Bì, vì vậy nó cũng sửa gâu gâu hai tiếng.

Ngoài phòng đột nhiên vang lên một tiếng sấm, cơn mưa đầu tiên từ khi tôi tới Đài Bắc trút xuống.

oOo

”Điệu nhảy dân gian tuy là những điệu nhảy cổ xưa nhất, nhưng lại gần với người nhất.

Hai tay chị hơi nhếch lên, như đang dắt tai ai đó, chân lặp lại bước nhảy chéo: “Chỉ cần bước vào trong vòng là có thể hưởng thụ điệu nhảy, âm nhạc cùng cảm giác kết hợp cùng người khác.”

Chị ngừng bước nhảy, quay lại nói: “Đó là lý do chị tham gia câu lạc bộ nhảy dân gian. Cậu em, em thì sao?”

“Em cảm thấy nhảy dân gian sẽ không từ chối bất cứ ai đăng ký, cũng không muốn có người xem.”

Tôi cố gắng suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Mọi người tạo thành vòng tròn, không phân biệt nam nữ già trẻ, cũng không phân biệt chủng tộc ngôn ngữ, chỉ cùng bước theo điệu nhảy. Điều đó khiến em có cảm giác hòa nhập.”

“Cảm giác hòa nhập như thế nào?” Ánh mắt chị nhìn tôi đầy vẻ khó hiểu.

“Em không biết nên tả ra sao.” Tôi tránh ánh mắt của chị, cố nghĩ ra từ ngữ để hình dung.

“Cũng như trong bầy sói vậy, em có lẽ là một con sói mất mù chân thọt, nhưng mọi người sẽ nói đàn sói này có 56 con chứ không phải đàn sói có 55 con với một con khác bị mù mất cụt chân.”

Chị nghe xong, không nói gì, chỉ nhìn tôi, vẻ khó hiểu trong ánh mắt từ từ tan biến, tiếp đó chị nở nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm.

“Chị, sao vậy? Có phải em nói kỳ cục quá không?”

“Không phải.” Chị như đang đếm sao trên trời. Một lúc lâu sau mới nói “Cậu em” rồi chuyển ánh mắt từ những vẻ sau sang người tôi, ánh mắt cũng chuyển thành ôn nhu: “Em nhất định là một người cô độc.”

Tôi khi đó không hiểu nghĩa của từ cô độc.

Nhưng tôi nhớ rất rõ ánh mắt chị khi bảo tôi cô độc.

Quảng trường đột nhiên vang lên tiếng nhạc “Mayim Mayim”

oOo

Mưa liên tục mấy ngày, rốt cuộc tôi cũng thấy được mưa lớn ở Đài Bắc.

Ngày mưa đối với tôi mà nói không khác biệt gì nhiều, chỉ có điều khi ra ngoài phải mang theo ô thôi.

Nhưng với Diệp Mai Quế đi xe máy đi làm, vậy thật bất tiện.

Vốn tôi tưởng cô sẽ vì vậy mà buồn phiền hay trong miệng sẽ xuất hiện vài câu oán hận, song tôi chưa bao giờ nghe thấy hay cảm giác được sự oán hận của cô. Không khí trước khi cô ra ngoài đi làm vẫn không thay đổi, động tác mặc áo mưa cũng thật tự tại.

So sánh ra, Tiểu Bì có vẻ buồn chán hơn.

Vì mỗi tối Diệp Mai Quế đều mang nó ra ngoài đi dạo, song giờ vì trời mưa nên tạm dừng.

Tôi thường thấy Tiểu Bì nhìn ra ban công ngoài cửa sổ, ngồi đó miệng kêu vang ư ử.

Thi thoảng còn thấy nó nhú mẫy hay dăm chiêu.

Tôi nghĩ Tiểu Bì chắc cảm thấy thật buồn chán, tôi nhìn nó một lúc, cũng cảm thấy thật buồn chán.

Vì vậy tôi tới ngồi bên cạnh nó, cầm lấy chân trước của nó, viết lên sàn.

Tôi viết xong, Tiểu Bì có vẻ rất vui, liếm liếm lên mặt tôi.

“Cậu viết gì trên sàn thế?” Diệp Mai Quế đang ngồi trên ghế sofa đọc báo.

“Gió thu mưa thu buồn chết người.”

“Cái gì?” Cô hình như nghe không rõ.

“Gió thu, mưa thu, buồn chết người.”

“Cậu bệnh à? Không có chuyện gì lại đi bắt chước Thu Cẩn làm gì?”

“Tôi rất bình thường mà, tôi chỉ viết tiếng lòng của Tiểu Bì mà thôi.”

“Cậu đúng là bệnh rồi.”

“Thằng nhóc Ngô Trì Nhân ở tầng sáu chẳng phải bắt chước Trịnh Sầu Dư sao, sao cô không bảo nó bệnh rồi.”

“Người ta viết chữ bằng bút lông rất đẹp, đấy gọi là nghệ thuật.”

“Chữ tôi viết cũng đâu có tồi.”

“Chữ cậu á?” Cô hừ mũi một tiếng: “Tôi xem rồi, không được đẹp lắm.”

“Cô thấy chữ tôi rồi sao?”

“Chẳng phải cậu cũng viết lên tờ giấy dán ở cửa thang máy sao?”

“Làm sao cô biết là tôi viết?”

“Tôi không nghĩ ra, ngoại trừ cậu ra trong chung cư này còn ai rồi hơi như vậy nữa.”

“Không công bằng! Sao không ai bảo Ngô Trì Nhân rồi hơi?”

“Tôi đã bảo rồi, đó gọi là nghệ thuật.”

“Tôi đây thì sao?”

“Tôi cũng bảo rồi, đấy gọi là rồi hơi.”

Diệp Mai Quế vẫn đang ung dung đọc báo.

Bật tivi lên, còn chưa kịp chuyển kênh, Tiểu Bì đột nhiên nhảy lên người tôi, vể mặt rất vui mừng.

Tôi quay đầu nhìn về phía cửa sổ ra ban công, mưa đã tạm ngừng.

“Hết mưa rồi. Tôi mang Tiểu Bì ra ngoài một chút được không?”

“Không được. Lúc nào cũng có thể mưa tiếp.” Giọng điệu Diệp Mai Quế rất kiên định.

Tôi xoa xoa tay với Tiểu Bì, ánh mắt nó lại trở nên ảm đạm, miệng lại bắt đầu ư ử kêu.

Tôi lại đành cầm lấy chân phải của nó, viết chữ lên sàn.

“Này, cậu lại viết cái gì đấy?”

“Hòa bình, phần đầu, cứu Trung Quốc.”

“Lại là tiếng lòng của Tiểu Bì à?”

“Đúng vậy.”

“Cậu có thể nói lại lần nữa không?”

Diệp Mai Quế đứng dậy, cuộn tờ báo thành hình ống.

“Tôi sửa lại một chút là được.”

Tôi cầm chân trước của Tiểu Bì, đầu tiên làm bộ xóa bỏ những gì vừa viết, sau đó viết lại một câu khác.

“Viết gì thế?”

“Hòa bình, phần đầu, cứu cứu tôi.”

“Cậu...” Cô gờ từ báo đã cuộn lại lên, bước hai bước về phía tôi.

“Tôi đùa thôi mà.” Tôi nhanh chóng đứng dậy, đáp lại bằng một nụ cười.

“Có điều cũng đúng đấy chứ, mấy ngày nay nó không được ra ngoài, cũng thật đáng thương.”

“Cũng chẳng có cách nào, ai bảo trời mưa cơ chứ.”

“Tôi mang nó ra ngoài một chút là được, sẽ về nhanh thôi, cô đừng lo tôi bị ướt.”

“Tôi không lo cho cậu.”

“Vậy cô lo cái gì?”

“Tôi lo trên đường có vũng nước, Tiểu Bì sẽ bị bắn.”

“Hả? Cô không lo cho tôi sao?”

“Lo cậu làm sao?” Diệp Mai Quế lại hừ một tiếng: “Tên nhóc nhà cậu thật không biết cảm ơn.”

“Đâu có? Cô đừng nói bậy.”

“Lần trước chở cậu tới trạm xe điện ngầm, cậu ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói.”

“Thật không?” Tôi gãi gãi đầu, thật xấu hổ.

“Lại còn cậu chẳng buồn hỏi tôi, sau đó tôi có đi mượn hay không?”

“Hả? Vậy sau đó cô có mượn không?”

Diệp Mai Quế trừng mắt lườm tôi một cái: “Đương nhiên là có.”

“Vậy cô có bị mắng không?”

“Không.”

“Vì sao?”

“Vì trông tôi rất đẹp chứ sao.”

“Ý cô là tôi bị mắng là vì trông tôi...”

“Đúng vậy. Ý tôi chính là vậy.”

“Này.”

“Còn này này cái gì, mau dẫn Tiểu Bì ra ngoài đi.”

“Cô đồng ý hả?”

“Ừ. Có điều phải đi nhanh về nhanh đấy.”

Khi vừa mở cửa ra, lực Tiểu Bì lao ra ngoài chắc có thể kéo dời cả một cái xe.

Xem ra mấy hôm nay nó buồn chán quá rồi.

Tôi cẩn thận kéo lấy nó, tránh qua một vũng nước trên đường.

Khi sắp tới trạm xe điện ngầm, đột nhiên mưa lại trút xuống, hơn nữa càng lúc càng to.

Tôi thấy không ổn, nhanh chóng cởi áo nút cúc sơ mi, ôm Tiểu Bì vào trong lòng rồi lại đóng cúc lại.

Tiểu Bì quá to, tôi có hít vào hóp bụng thế nào cũng chỉ có thể đóng hai cái cúc từ dưới lên.

Sau đó tôi khom người che cho nó, nhanh chóng trở về, thật giống Triệu Tử Long một mình cứu chủ ở dốc Trường Bản.

Khi tới chung cư tôi đã ướt hết.

Lúc cửa thang máy mở ra, tôi suýt nữa va thẳng vào Diệp Mai Quế đang lao từ trong thang máy ra.

Cô cầm ô trên tay, thần sắc vội vã.

“Bên ngoài đang mưa to, cô vội vội vàng vàng chạy đi đâu thế?”

“Đi tìm các cậu chứ đâu. Cậu xem xem, ướt hết rồi. Quần áo lại còn không chỉnh tề nữa.”

Tiểu Bì lộ đầu ra từ trong áo sơ mi của tôi, cô giơ tay vuốt ve nó.

“Tiểu Bì vẫn ổn, cô đừng lo.”

Tôi quay lưng về phía cô, cởi bỏ hai cúc áo phía dưới, buông Tiểu Bì xuống.

Sau đó nhanh chóng mặc áo lại, lại quay về phía cô.

“Cô xem, nó chỉ hơi ướt một chút thôi. Hơn nữa...”

“Lên lầu rồi nói.” Cô ngắt lời tôi, kéo tôi vào thang máy.

Trong thang máy chúng tôi đều không nói gì, chỉ có tiếng tí tách do nước trên người tôi nhỏ xuống không ngừng.

Tôi cảm thấy mình như một con cá vừa bị bắt khỏi biển.

Ra khỏi thang máy, Diệp Mai Quế vội vàng mở cửa nhà C, giục tôi: “Mau vào đi.”

“Tôi nên vắt hết nước ở đây đã, nếu không sàn sẽ ướt mất.”

“Cậu điên à! Vào mau cho tôi.”

“Ừm.” Tôi sờ sờ mũi, đi vào trong phòng, đứng ngoài hành lang.

“Còn đứng đó làm gì? Mau tắm nước nóng, thay quần áo đi.”

“Cô nói xem tôi thay áo sơ mi thì hơn? Hay thay áo phông thì hơn?”

“Cậu nói xem tôi đá cậu thì hơn? Hay đánh cậu thì hơn?”

Giọng điệu cô có vẻ không tốt, tôi nghĩ giờ hẳn không phải lúc đặt câu hỏi, nhanh chóng chạy vào trong phòng tắm.

Tắm rửa xong ra khỏi phòng, Diệp Mai Quế ngồi trong phòng khách, tờ báo trên tay đã đổi thành một quyển sách.

Đôi chân trần của tôi rón ra rón rén đi trên sàn, tạo thành một vòng tròn với cô là tâm, khoảng cách xa nhất với cô là bán kính, đi tới ghế sofa của mình, chuẩn bị ngồi xuống.

Cô buông quyển sách trên tay xuống, đột nhiên đứng dậy khiến tôi kinh hãi.

“Cái này...” Tôi ấp a ấp úng nói: “Không ngờ mưa đến xuống nhanh như vậy, thật ngại quá. Hèn gì người ta bảo không thể đoán được chuyện thời tiết.”

Cô vẫn không phản ứng, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi vào trong bếp.

“Tôi chỉ thấy Tiểu Bì rất muốn ra ngoài, cho nên mới mang nó đi, không phải cố ý khiến nó gặp mưa.”

Cô vẫn không nói gì, vặn bật bếp gas đun nước, đứng trong nhà bếp.

“May mà người hiền gặp lành, trong cũi tối tắm cũng có trời xanh phù hộ, cho nên nó không bị dính nước mưa.”

Cô nghe câu này, quay đầu lại trừng mắt lườm tôi một cái rồi lại quay đi.

“Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có kể, Triệu Tử Long cởi giáp tháo bỏ tấm chắn ngực, ôm A Đẩu vào lòng. Sau đó cứ thế ôm chủ, giết ra khỏi vòng vây tám mươi ba vạn đại quân của Tào Tháo.”

Tôi nói xong thấy Diệp Mai Quế vẫn không chút phản ứng, rồi cuộc giọng càng lúc càng nhỏ: “Tôi học Triệu Tử Long, cởi thắt lưng với cúc áo sơ mi, ôm Tiểu Bì vào trong ngực rồi mạo hiểm lao giữa cơn mưa to trở về. Cô không thấy tôi làm vậy so với Triệu Tử Long cũng thật...”

Chữ “giống” còn chưa ra khỏi miệng đã nghe thấy Diệp Mai Quế dùng dao chặt thứ gì đó, vì vậy lập tức im miệng.

Tôi thấy không khí có vẻ không ổn bèn đứng dậy, định chạy về phòng tránh phong ba bão táp.

“Trở lại ngồi.” Diệp Mai Quế quay lưng về phía tôi, nói như hạ lệnh.

“Rõ.” Tôi ngồi nghiêm chỉnh, không dám làm gì.

Cô tắt bếp gas, đổ thứ gì đó trong nồi vào một cái tô lớn, sau đó đem tới trước mặt tôi.

“Đây là?”

“Canh gừng.” Cô ngồi lại ghế sofa của mình: “Cho cậu bớt lạnh.”

“Canh gừng mà lại có màu vàng, thật không đơn giản.”

“Đừng nhiều lời nữa. Nhân lúc còn ấm uống đi, cẩn thận nóng.”

Cô lại cầm sách lên, tiếp tục đọc.

“A...” Tôi uống ngụm thứ nhất, không nhin được a lên một tiếng.

“Sao vậy? Nóng quá sao?” Diệp Mai Quế buông quyển sách trên tay xuống nhìn tôi.

“Không phải. Canh gừng này canh gừng này...”

“Canh gừng làm sao?”

“Canh gừng này thật ngon quá đi.”

“Vớ vẩn.” Cô lại trừng mắt lườm tôi một cái.

Tôi không dám nói gì thêm, từ từ uống hết bát canh gừng.

“Tôi... tôi uống xong rồi.”

“Tốt lắm.”

“Tôi về phòng đây. Ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon nhé, Triệu Tử Long.”

“Triệu Tử Long?”

“Chẳng phải vừa rồi cậu bảo mình học Triệu Tử Long sao?”

“Đúng vậy.” Tôi rất đặc ý: “Học rất khá đấy chứ.”

“Cậu là Triệu Tử Long, Tiểu Bì là A Đẩu, tôi thì sao?”

“Cô có thể làm Lưu Bị mà.”

“Ừm. Cho nên tôi hẳn phải quăng Tiểu Bì xuống đất hả?”

“Vì sao?”

“Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa không phải nói Lưu Bị ‘không cách nào lấy lòng trung thần, cố tình ném con trước ngựa’ sao?”

“Đúng vậy.” Tôi đứng dậy đi tới bên cạnh Tiểu Bì, ôm lấy nó, hai tay duỗi thẳng giờ ra cho Diệp Mai Quế: “Cô có thể nhẹ nhàng thả Tiểu Bì xuống ghế sofa, để ý một chút nhé. Đây, đưa Tiểu Bì cho cô.”

“Cậu còn chơi chưa đã hả?” Diệp Mai Quế lại nghiêm mặt.

“À.” Hai tay tôi lấy Tiểu Bì, vẻ mặt thật xấu hổ.

Diệp Mai Quế liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó tiếp lấy Tiểu Bì, nhẹ nhàng thả nó xuống chiếc ghế sô pha bên tay trái: “Thế này được chưa?”

Tôi vội vàng ôm lấy Tiểu Bì trên ghế sô pha, tất tả quỳ xuống sàn, giả bộ khóc lên vài tiếng: “Tử Long dù máu chảy đầu rơi cũng chẳng thể báo đáp!”

“Được rồi, đùa vậy cũng đủ rồi.”

Khuôn mặt Diệp Mai Quế buông lỏng, rốt cuộc cũng cười trở lại.

“Lần sau đừng có ngốc vậy nhé. Cứ tìm một chỗ nào tránh mưa, đừng vội trở về.”

“Ừm.”

“Mưa ở Đài Bắc thường nói mưa là mưa nói ngừng là ngừng. Cậu hẳn phải chờ một lúc.”

“Tôi biết rồi. Có điều mưa đột ngột quá, tôi không kịp nghĩ nhiều. Hơn nữa tôi sợ nếu Tiểu Bì bị dính mưa ướt cô sẽ lo lắng nên vội vã chạy về đây.”

“Hả? Vậy cậu không sợ chính mình bị ướt sao?”

“Tôi tử nhỏ mệnh khổ, có ướt cũng chẳng ai lo cho.”

“Thật không?”

“Đấy là cô nói mà, cô nói cô không lo cho tôi, chỉ lo cho Tiểu Bì.”

“Tôi chỉ nói thế thôi, sao cậu nhỏ mọn vậy. Đương nhiên tôi cũng lo cho cậu chứ.”

Không biết vì sao, nghe Diệp Mai Quế nói vậy, tôi lại nhớ tới chị.

Không phải vì chị cũng từng nói với tôi những lời như vậy, hay là vì dáng vẻ Diệp Mai Quế khi nói chuyện giống chị, mà là vì khi tôi nghe câu nói đó có cảm giác “rất chị”.

Cái gọi là “rất chị” cũng tương tự như “bầu trời hôm nay rất Hy Lạp.”

Cũng như có người thấy khói đen bốc lên trong ống khói lại liên tưởng tới cái chết, khói đen và cái chết không liên quan gì đến nhau, chỉ có liên tưởng trừu tượng mà thôi.

Trong lòng tôi, hoa hồng đêm vẫn là từ tượng trưng cho của chị.

Nhưng ngoại trừ lần đầu tiên tới đây, kinh ngạc khi nghe Diệp Mai Quế nói cũng có thể gọi cô là hoa hồng đêm, những ngày sau đó, tôi chưa từng liên tưởng hoa hồng đêm của Diệp Mai Quế với hoa hồng đêm của chị.

Càng chưa bao giờ so sánh hai đóa hoa hồng đêm này.

Nếu ép buộc tôi nói ra điểm khác biệt giữa hai đóa hoa hồng đêm, cho tới giờ tôi cũng chỉ có thể nói là chị không có nét gì của hoa hồng đêm, còn Diệp Mai Quế rõ ràng có rất nhiều.

Tôi không định theo đuổi ý nghĩ liên tưởng Diệp Mai Quế với chị, vì loại liên tưởng đó rất giống như bỏ bơ vào cà phê, do đó tạo thành một cái vòng xoáy nho nhỏ trắng trắng.

Song chỉ cần khuấy nhẹ lên, cái vòng xoáy trắng trắng đó sẽ lan rộng ra vô hạn, rốt cuộc không thể trở lại cốc cà phê ban đầu được nữa.

Bởi thế, tôi không đáp lời, đứng dậy, đi về phòng mình.

Diệp Mai Quế ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt có phần kinh ngạc.

Miệng cô hơi nhếch lên, như muốn nói điều gì đó, song vẫn không mở miệng.

Ánh mắt tạm dừng lại một chút, sau đó cúi đầu, lại cầm quyển sách lên.

Tôi đi được vài bước lại bỗng cảm thấy không ổn, nhưng không biết nên nói gì.

Tôi ngừng bước, nhanh chóng khởi động cỗ máy tự hỏi trong đầu, chờ nó chế ra một vài câu nói.

Có điều đầu óc tôi chắc do gặp mưa nên gặp trục trặc, mãi vẫn không nghĩ ra được nói cái gì cho thoải mái và hợp hoàn cảnh, chỉ có hai tai coi như bình thường, không ngừng nghe tiếng Diệp Mai Quế lật sách.

“Ừm, tôi hẳn cũng được coi là người cẩn thận, nhưng lại thường phạm phải sai lầm ngớ ngẩn. Tuy rằng tôn luôn cố cẩn thận, song không thể chu đáo được, luôn có sơ sót. Cái này gọi là sơ sót đáng tiếc.”

Tôi rút cuộc cũng phá vỡ cục diện bế tắc, nói bừa một câu.

Song ánh mắt Diệp Mai Quế chẳng rời khỏi cuốn sách.

“Cũng như điều hâu nếu bay quá cao thường coi thường chiều cao của thỏ. Còn có...”

Tôi ra sức gãi đầu, cố gãi khô cái đầu của mình, mong sinh ra vài từ thích hợp.

“Còn giống như có một con chó đi trên đường, vài chục người quăng bánh bao nhân thịt cho nó, nó không thể ăn sạch mỗi cái bánh bao được. Cô cứ tưởng tượng tôi như con chó kia là được.”

Diệp Mai Quế đang lật trang sách bỗng nhiên ngừng lại, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

“Con chó kia không thể ăn sạch mỗi cái bánh bao được là do lòng có dư mà lực không đủ. Tục ngữ có nói: sao có thể vừa lòng tất cả mọi người, chỉ mong bản thân mình không cảm thấy hổ thẹn. Câu này thật nói...”

“Rút cuộc cậu định nói gì?”

Cuối cùng cô cũng buông quyển sách trên tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Cám ơn cô, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, cám ơn.”

“Cậu đang nói cái gì thế?”

“Tôi ngủ quên, cô gọi tôi dậy lại đèo tôi ra trạm xe điện ngầm, tôi rất cảm kích. Cám ơn cô lần một.”

“Nhưng tôi lại quên nói cám ơn với cô, thật có lỗi. Xin lỗi lần một.”

“Kết quả hại cô đi muộn, cũng phải nói xin lỗi với cô. Xin lỗi lần hai.”

“Vừa rồi gặp mưa chạy về, khiến cô lo lắng. Xin lỗi lần ba.”

“Cô sợ tôi bị cảm lạnh nên nấu một bát canh gừng vô cùng ngon cho tôi uống. Cám ơn cô lần hai.”

Tôi bấm tay như đang đếm, hy vọng không quên gì.

“Tôi đâu phải người nhỏ nhen, sao cậu nhớ rõ vậy?”

“Người nhớ là cô mà. Là cô nhắc tới chuyện hôm tôi ngủ quên trước.”

“Nói cách khác, nếu tôi không nói tới, cậu đã sớm quên sạch?”

“Không thể nói quên sạch được, nhưng tôi thật không nhớ rõ lắm.”

“Nói vậy, cậu nói cám ơn với xin lỗi tôi không thật thành tâm phải không?”

“Tôi thành tâm mà. Có điều là do cô nhắc mới nhớ nên tôi không chứng minh được sự thành tâm của mình.”

“Cậu lại bảo tôi nhắc cậu, có phải cho rằng tôi vẫn luôn nhớ kỹ chuyện đấy, do đó là người nhỏ nhen phải không?”

“Cái này đâu có liên quan. Có nhớ hay không là vấn đề của trí nhớ chứ đâu phải vấn đề tính cách nhỏ nhen hay không.”

“Tôi mặc kệ có liên quan hay không, tôi chỉ biết cậu nhất định cho rằng tôi là người nhỏ nhen.”

Diệp Mai Quế dường như đang tức giận, đột nhiên đứng dậy từ ghế sofa.

“Cái gì mà ‘điều hâu nếu bay quá cao thường coi nhẹ chiều cao của thỏ’?”

Diệp Mai Quế hừ một tiếng rồi nói: “Cậu là điều hâu bay cao còn tôi chỉ là một con thỏ nhỏ?”

“Tôi không có ý này.” Tôi ra sức xua xua tay: “Điều hâu bay cao là chỉ cái đầu anh minh của tôi, còn chiều cao của thổ là chỉ những việc vặt trong cuộc sống.”

“Cậu nói ‘ngài’ quý nhân bận bịu, ngay cả nói một tiếng cảm ơn với xin lỗi với người khác cũng quên mất.”

“Tôi đâu có nói mình là quý nhân, chỉ nói cái đầu mình anh minh thôi mà.”

Tôi giơ ngón trỏ tay phải lên xua xua: “Vấn chẳng liên quan gì.”

“Cậu...” Diệp Mai Quế thật sự tức giận, chỉ thẳng vào tôi, lớn tiếng nói: “Cậu là đồ ngốc!”

Diệp Mai Quế nói xong, gọi Tiểu Bì một tiếng rồi đi thẳng vào phòng, cả sách cũng quên cầm đi.

Khi cô chuẩn bị đóng cửa phòng mới thấy Tiểu Bì còn đang ở phòng khách nên gọi: “Tiểu Bì! Mau vào đi!”

Tiểu Bì đành phải đi vòng quanh tôi một vòng, sau đó mới tiến vào phòng cô.

Tôi ngạc nhiên đầy mặt, không hiểu rốt cuộc mình làm sao mà chọc giận cô?

Nhưng tôi hiểu được, Diệp Mai Quế quả nhiên là hoa hồng đêm có gai.

Trước khi ngủ, tôi lẩn qua lộn lại, cẩn thận nhớ lại đoạn những lời nói đêm nay.

Điều hâu nếu bay quá cao thường coi nhẹ chiều cao của thổ?

Câu này hẳn không sai.

Hay là thị giác của điều hâu rất tốt, đến mức cho dù bay cao bao nhiêu cũng chỉ liếc mắt một cái là đoán ra được chiều cao của thổ?

Chắc là vậy, vì tôi chưa từng nghe nói điều hâu khi định bắt thổ kết quả lại bắt nhầm một con ngựa trắng.

Hay là do tôi nói đầu óc mình anh minh khiến cô tức giận?

Nhưng tôi nói mình anh minh mà, đầu phải thông minh, đầu tính là tự dát vàng lên mặt mình?

Ba ngày liền, khi tôi đi làm về, cửa hành lang không sáng.

Rốt cuộc tôi phải sờ sờ soạng soạng cởi bỏ giày, cho vào tủ.

Kết quả ngày thứ ba ngón út chân trái không cẩn thận đá vào tủ giày khiến tôi kêu đau một tiếng.

Nhưng Diệp Mai Quế ngồi ở phòng khách vẫn chẳng chút phản ứng, thậm chí tôi nghi, cô còn cười trộm trong lòng.

Ba ngày này tôi chỉ nghe thấy cô nói ba câu, hơn nữa ba câu này lại còn giống hệt nhau.

Đều là câu nói trước khi ra khỏi cửa của cô: “Tiểu Bì, ở nhà ngoan nhé, chị sẽ về nhanh thôi.”

Mưa sớm đã ngừng, nhưng những lời như mặt trời sau cơn mưa dường như không hợp để hình dung tính tình Diệp Mai Quế.

Tính tình cô có thể nói là thẳng thắn, trước sau như một.

Tôi cảm thấy sau khi về nhà bầu không khí thật sự rất kỳ dị, cho nên ngày thứ tư cố ý đợi tới tận khuya mới về.

Tôi rời công ty lúc khoảng 10 rưỡi, muộn hơn so với lúc bình thường ba tiếng.

Thế nhưng tôi vẫn chưa phải nhân viên về trễ nhất công ty, có thể thấy được cái công ty này thật biến thái.

Tôi tùy tiện ăn chút gì đó ở dưới lầu của công ty rồi lại đạp xe điện ngầm trở về.

Lúc nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ.

Sau khi xuống xe tôi lại từ từ đi về phía cầu thang, muốn câu thêm chút thời gian, tránh cho lúc về nhà lại xấu hổ.

Mới ra khỏi trạm xe điện ngầm, không ngờ lại thấy Diệp Mai Quế dắt Tiểu Bì, ngồi trên một chiếc xe máy đồ gàn đồ.

“Sao hôm nay trễ vậy mới dắt Tiểu Bì ra? Lúc bình thường không phải mười giờ cô đã dắt nó ra ngoài rồi sao?”

Diệp Mai Quế không trả lời, đứng dậy từ yên xe máy, trở về.

Tôi đi theo phía sau cô, trên đường còn đùa với Tiểu Bì.

Tới trước chung cư, tôi lấy chìa khóa mở cửa, đánh chuẩn bị đẩy cửa ra đi vào, không ngờ cô nhanh chóng kéo khóa lại, lại lấy chìa khóa của mình mở ra một lần nữa, sau đó mới đẩy cửa đi vào.

Thấy cô đi tới cửa thang máy tôi mới yên tâm bước vào.

Vì tôi sợ khi mình vừa bước chân trái vào cô sẽ dùng sức đóng cửa lại.

Ở cửa thang máy, Ngô Trì Nhân lại dán một tờ giấy: “Tôi nhẹ nhàng ngừng việc lại, tựa như ghi chú nhẹ nhàng này. Tôi đã mệt mỗi lâu vậy, thi thoảng trực trực có sao.”

“”Đáng ghét! Lại dám bắt chước ‘Lại tạm biệt Khang Kiều’ của Từ Chí Ma, tôi nhất định phải...”

Tôi vừa mới lấy bút từ trong cặp ra, đang chuẩn bị viết gì đó lên lại thấy Diệp Mai Quế quay đầu lại nhìn mình một cái bèn vội vàng thu bút lại, miệng nói: “Ừm, những chữ này viết rất đẹp, rất nghệ thuật.”

“Chữ lần này không đẹp như trước.”

Cô đột nhiên lên tiếng khiến tôi giật mình. Cửa thang máy đã mở ra, tôi quên luôn việc bước vào.

“Còn không mau vào.” Diệp Mai Quế nói từ trong thang máy.

“Ừ.” Tôi lập tức bước vào.

Trong thang máy, Tiểu Bì lại đặt chân trước lên thất lưng tôi, tôi vuốt ve đầu nó, mỉm cười.

May là có Tiểu Bì nên tôi còn giả bộ bận rộn được.

Ra khỏi thang máy, tới cửa phòng C. Lần này tôi rút kinh nghiệm, không chủ động lấy chìa khóa ra mở cửa.”

“Mở cửa mau đi.” Cô lại nói.

“Rõ.” Tôi cung kính đáp.

Tới lúc chúng tôi ngồi vào ghế sofa của mình, tôi nghĩ nếu cô đã mở miệng nói chuyện, chắc cơn tức cũng giảm một chút.

“”Lần trước thật xin lỗi. Tôi không nên nói thế, hy vọng cô không phiền lòng.”

Cô liếc mắt nhìn tôi một cái, thản nhiên nói: “Tôi cũng có chỗ không đúng.”

“Cô có chỗ nào không đúng đâu? Cũng như trái đất quay tròn quanh mặt trời, đều là chuyện không thể có. Có câu im lặng là vàng, mở miệng là bạc, vì vậy kẻ hay nói nhiều là tôi nhất định dễ phạm sai lầm...”

Tôi nhìn thoáng qua sắc mặt cô có vẻ không đúng, lại nhanh chóng sửa lại: “Nhưng cũng phải nói thật, cô đúng là có chỗ không đúng. Vậy cũng không sao, tôi sẽ không để ý.”

Diệp Mai Quế trừng mắt nhìn tôi một cái rồi nói: “Không thể nói ít đi được à.”

“Rõ.”

Vì vậy phòng khách lại im lặng trở lại, tôi ngay cả bật ti vi cũng không dám.

“Trả lời câu hỏi của cậu, hôm nay tôi cũng dắt Tiểu Bì ra ngoài lúc mười giờ.”

Diệp Mai Quế không ngờ lại mở miệng trước, tôi sống sót một lúc, vì vậy còn không hiểu tình huống cho lắm.

“Cái gì? Tôi hỏi cái gì?”

“Lúc ở trạm xe điện ngầm, chẳng phải cậu hỏi tôi, sao hôm nay trễ vậy mới dắt Tiểu Bì ra?”

“Đúng vậy.”

“Tôi trả lời rồi đấy.”

“Ồ. Không ngờ hôm nay Tiểu Bì có thể ở bên ngoài hơn một tiếng, xem ra sức khỏe nó tốt thật, nhất định là một chú chó khỏe mạnh.”

“Nó không đi tới một tiếng, bọn tôi vẫn ngồi ở xe máy.”

“Hả. Vậy sao các cô lại ngồi lâu vậy? Là đang tự hỏi cái gì sao?”

“Bọn tôi đợi cậu đấy, đồ ngốc!”

Giọng cô lại đột nhiên cao lên.

Một lúc lâu sau, tôi mới ồ một tiếng.

“Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

May là tôi thực sự ăn rồi, nếu còn chưa ăn tôi cũng chẳng biết nên trả lời thế nào.

“Thật chứ.”

“Thật mà. Tôi đâu dám lừa cô.”

“Được rồi. Không còn gì nữa rồi.”

“Vậy tôi về phòng đây. Ngủ ngon nhé.”

“Cậu không định tắm rửa sao? Tắm rửa xong rồi ngủ mới ngon.”

“Ừ.”

Tôi đứng dậy đang định về phòng, đột nhiên đèn ọc sáng lên, xoay người lại nói với câu: “Điều hâu dù bay cao tới đâu, vừa nhìn một cái vẫn rõ ngay chiều cao của thổ.”

“Lại nói bậy bạ gì đấy.”

“Đâu có, tôi đang sửa lại câu mình nói sau mấy hôm trước.”

“Cậu lại là điều hâu bay cao?”

“Không dám không dám. Sau này tôi sẽ cẩn thận một chút, không dám hồ đồ nữa.”

“Mau đi tắm đi.”

“Ừ.”

Tắm rửa xong, lại nói chúc ngủ ngon với Diệp Mai Quế, tôi mới đi ngủ.

Tôi không cần lẩn qua lộn lại tự hỏi rốt cuộc mình nói sai ở đâu.

Buổi sáng hôm sau tỉnh lại, khi gặp Diệp Mai Quế, bầu không khí cũng không ngượng ngập nữa.

Cô thậm chí trước khi đi còn giục tôi nhanh lên kéo muộn.

Tôi cũng không cần cố ý đợi ở công ty cho tới khuya, lại trở lại thói quen lúc thường.

Sau khi tan tầm, mở cửa nhà C, đèn ngoài hành lang rốt cuộc cũng sáng lại.

Tôi như người đi trong sa mạc vài ngày, đột nhiên phát hiện ra nước, mừng rỡ kêu lên: “Tiểu Bì! Tiểu Bì!”

Tiểu Bì chạy tới, tôi nắm chân trước của nó: “Thật tốt quá, đèn lại sáng rồi.”

Tôi dắt Tiểu Bì xoay vòng vòng ở hành lang, Tiểu Bì cũng sửa lên gâu gâu.

Mà lúc này Diệp Mai Quế vẫn ngồi ngay ngắn ở ghế sofa như trước.
Nhưng tôi phát hiện khoe miệng hoa hồng đậm nhẹ nhàng hiện một nụ cười.

8. Chương 8

“Cậu em, mau tới đây!” Chị chạy tới kéo tay trái của tôi: “Đây là điệu thủy vũ của Israel, em nhất định phải nhảy.”

Chị kéo tôi chạy về phía trung tâm quảng trường, người trong quảng trường đang từ từ tạo thành một vòng tròn.

“Vì sao?” Tôi vừa chạy vừa hỏi.

“Em thuộc khoa thủy lợi, đây là điệu nhảy của khoa em, sao lại không nhảy?”

Vừa dứt lời, điệu nhảy vừa vặn bắt đầu.

Mọi người tạo thành một vòng tròn, dọc theo ngược dòng kẻ, bước chân phải lên nhảy bước chéo, khiến cho cái vòng tròn đó di chuyển theo đúng chiều kim đồng hồ.

Nhịp 17 đến nhịp 32, chân phải nhảy Schottische về giữa vòng tròn, sau đó lại nhảy Schottische bằng chân trái ra ngoài vòng. Lặp đi lặp lại hai lần.

Khi di chuyển về giữa vòng tròn, mọi người cùng hô: “Oh hey!”

Chữ “hey” vừa nói xong, chân trái giơ lên, chân phải nhảy.

Chân trái được giơ lên có thể giơ cao tới mức đá vào mặt người đối diện.

Khi chị nhảy Schottische, chữ “hey” trong miệng đặc biệt vang dội.

“Cậu em, hét to lên chút đi.” Về mặt chị rất hưng phấn, chân trái cũng giơ lên rất cao.

Lần giơ chân trái cuối cùng, chị dùng sức quá nhiều, hai chân bay lên không, thiếu chút nữa ngã ngã ra.

Tôi hoảng sợ, nhanh chóng nâng chị dậy.

Chị vẫn cười khanh khách, ánh mắt vẫn rực sáng.

Chị à, chị biết không? Đây đúng là cảm giác hòa nhập mà em muốn.

Tôi thuộc về tập thể này, thuộc về nhóm người này, cho dù tôi có quen họ hay không.

Vì chúng tôi đứng nhìn thế dưới này dưới cùng một góc độ, có cùng niềm vui.

Chị à, chị kéo em hòa vào vòng tròn, đi về phía trung tâm của nó.

Cho nên em không cô độc.

Âm nhạc đã ngừng nhưng tiếng ca “Mayim Mayim” vẫn lặp lại.

Vòng tròn không ngừng chuyển động theo chiều kim đồng hồ, càng lúc càng nhanh, tựa như sắp bay lên không trung.

Tôi đuổi theo bước nhảy của chị, nắm lấy nụ cười chị lưu lại.

Sau đó, rốt cuộc tôi cũng cười.

oOo

Mưa liên tục vài này khiến cho một phần Đài Bắc bị lụt, có điều tình hình cũng nhẹ.

Vì chuyện này liên quan tới công việc của tôi, nên giám đốc muốn tôi và một đồng nghiệp nam khác tới hiện trường xem xét.

Anh ấy cùng tổ với tôi, tên là Tô Hoàn Đạo.

Cái tên này cũng đồng âm với một công trình thủy lợi khác – sơ hồng đạo (dòng chia lũ).

Dòng chia lũ hay có thể gọi là dòng phân lũ, có thể khiến cho một bộ phận nước lũ chảy qua dòng phân lũ xuống hạ du hoặc trực tiếp xấp xếp tới lưu vực khác, vì vậy có hiệu quả phân tán nước lũ.

Ví dụ như hai dòng phân lũ ở Đài Bắc có thể phân tán nước lũ của sông Đạm Thủy.

Còn nhớ lần đầu tiên tôi nói tên mình, anh ta đã rất hưng phấn nói: “Cậu là bể chứa lũ, anh là dòng chia lũ. Chúng ta song kiếm hợp bích nhất định không ai địch nổi!”

Đúng là một cách nói nhảm chán.

Tuy nói vậy, anh ta cũng quen gọi tôi là Tiểu Kha.

Anh ta cũng không tệ, có điều hay thích nói đùa, mà đùa rất nhạt.

Nói đùa không phải chỉ cười một cái là xong, có khi còn gặp phiền toái.

Ví dụ như mấy ngày nay đang mây mưa, anh ta bèn bảo thời tiết bên ngoài cũng giống như tình huống công ty.

“Ra sao?” Tôi hỏi lại

“Đều bấp bênh trong mưa gió.” Anh ta nói xong bèn cười rất to, đáng vẻ rất đắc ý.

Những lời này vừa hay bị ông chủ đi qua nghe thấy, kéo anh ta ra mắng một lúc.

“Anh rút kinh nghiệm chưa?” Sau khi anh ta bị mắng trở về, tôi bèn hỏi.

“Cậu có biết vì sao tôi lại bị mắng không?” Anh bèn hỏi ngược lại tôi.

“Vì anh lấy công ty ra nói đùa, đương nhiên sẽ bị ông chủ mắng.”

“Không phải vậy.” Anh ta cười he he, ra vẻ thần bí ghé miệng tới gần tai tôi, nhỏ giọng nói: “Ông chủ mắng tôi không được tiết lộ bí mật công ty. Ha ha ha.”

Nếu là lúc vừa biết, chắc tôi sẽ bị anh ta dọa.

Có điều tôi biết anh cũng được một thời gian, biết miệng người này rất xấu.

Tính cách của Sơ Hồng Đạo không thể coi là có kỷ luật, cũng rất hồ đồ.

Bàn làm việc của anh ta ngay bên tay phải tôi, trên bàn luôn chất một đồng lộn xộn như bị kẻ trộm hỏi thăm.

Khi ông chủ muốn tôi với anh ta tới hiện trường quan sát, chỉ riêng tìm chìa khóa trên bàn anh ta cũng tốn hơn mười phút.

“Đúng là Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch.” Rốt cuộc anh cũng tìm thấy cái chìa khóa, quay lại nói với tôi: “Cái chìa khóa này tôi mất bảy lần, tìm về bảy lần, rất giống Gia Cát Lượng bảy lần bắt bảy lần tha Mạnh Hoạch.”

“Mau đi thôi.” Tôi đã quen giả bộ không nghe anh ta nói gì.

Khi rời khỏi văn phòng, ở cửa đụng phải một nữ kỹ sư khác trong công ty.

“Cô Lí, cô trùng độc à?” Sơ Hồng Đạo mở miệng hỏi cô.

“Cái gì? Thật không?” Cô ấy có vẻ rất căng thẳng.

“Tôi thấy môi cô hơi đen đen.”

”Đấy là màu của son môi! Sau khi nói xong, cô ta thở phì phì chạy vào văn phòng.

Sơ Hồng Đạo cười ha hả hai tiếng rồi kéo tôi vào thang máy xuống lầu.

Trên đầu mặt trời chói chang, chúng tôi ngồi xe máy rong ruổi bên ngoài suốt một ngày, cơ hồ chạy hết nửa cái Đài Bắc.

Tôi vốn không quen thuộc với Đài Bắc còn Sơ Hồng Đạo là người sinh ra lớn lên ở Đài Bắc này, vì vậy thường thường là do anh ta dẫn đường.

Tôi phát hiện Sơ Hồng Đạo vô cùng chuyên chú, hoàn toàn khác với khi đi làm.

Hiểu biết của anh ta về phương diện công trình thủy lợi vượt xa tôi, cho nên tôi cũng được lợi không ít, cũng bắt đầu kính trọng anh.

Khi trở về văn phòng đã là tám giờ rưỡi tối.

Tôi thu dọn bàn làm việc một chút, chuẩn bị ra về.

Còn Sơ Hồng Đạo lấy tiền lẻ trong túi ra, tùy tiện quăng lên đồng văn kiện trên bàn.

“Anh đang làm cái gì thế?” Tôi rất ngạc nhiên.

“Anh đang cất tiền.”

“Anh còn ngại cái bàn chưa đủ bừa bộn sao?”

“Cậu không hiểu rồi.” Hai tay anh đem cái bàn hóa thành càn loạn, tiền lẻ đã hoàn toàn biến mất trong đồng văn kiện.

“Chẳng phải anh đây thường phải phải tìm kiếm đồ đạc trên bàn này sao? Trong lúc tìm tâm trạng chẳng phải sẽ bối rối sao? Tâm trạng bối rối chẳng phải sẽ rất đau khổ sao? Nhưng nếu giờ anh giấu tiền lẻ trong đồng này, như vậy lần sau khi tìm kiếm thứ gì đó sẽ vô ý tìm thấy tiền, tìm thấy tiền sẽ cho rằng là thu hoạch bất ngờ, vì thế tâm trạng sẽ rất vui vẻ.”

Sau đó anh ta lại tìm tôi thứ gì đó trên bàn, lôi ra một đồng tiền xu, hứng phấn nói: “A! Mười xu! Tôi thật may mắn, nhất định là người được thượng đế quan tâm đặc biệt.”

Anh ta lại cười lên đắc ý, tiếng cười ha hả trong miệng.

“Tôi về đây, mai lại gặp.” Tôi vỗ vỗ bờ vai anh ta, vẫn giả bộ như không nghe thấy anh nói gì.

Tuy rằng hôm nay chạy rong ở ngoài suốt một ngày nhưng khi trở lại chỗ ở thời gian vẫn không khác biệt lắm.

“Này? Sao mặt anh đỏ vậy?” Diệp Mai Quế vẫn ngồi trong phòng khách xem tivi.

“Thật hả?” Tôi sờ sờ hai má.

“Có phải...” Cô đứng dậy, hất mái tóc: “Có phải hôm nay tôi đặc biệt xinh đẹp nên cậu mặt đỏ tim rung?”

“Cô nghĩ nhiều quá rồi.” Tôi buông cặp xuống, ngồi lên ghế sofa: “Là do phơi nắng thôi.”

“Hả? Cậu tắm nắng ở văn phòng sao?”

“Không phải. Hôm nay tôi với đồng nghiệp ra ngoài công tác.”

“À, ra là thế.”

Khi tôi chuẩn bị chuyển mắt về phía tivi, cô đột nhiên đứng dậy, đi vòng quanh bàn trà một vòng.

“Cô đang làm gì vậy?” Tôi nghi hoặc nhìn cô.

“Tôi thử xem sau khi thân thể nhẹ hơn, lúc đi có nhanh hơn một chút không.”

“Thân thể cô nhẹ đi à?”

“Ừ.”

“Thật sao? Sao tôi không thấy nhí.” Tôi đánh giá toàn thân cô: “Cô làm sao mà nhẹ đi.”

“Đầu.”

“Đầu nhẹ đi?” Tôi nghĩ một chút: “Vậy chẳng phải cô ngốc đi à?”

“Này! Diệp Mai Quế đề cao giọng: ”Cậu vẫn chưa nhìn ra sao?”

“A!” Tôi nhìn cô một cái, rồi cuộc bùng tỉnh hiểu ra: “Cô cắt tóc!”

“Cậu còn không xấu hổ tự bảo mình là điều hâu.” Diệp Mai Quế hừ một tiếng: “Tôi mới là điều hâu, cậu vừa về tôi đã phát hiện mặt cậu hóa đỏ rồi.”

“Ngại quá, vừa rồi tôi không để ý. Sao đột nhiên cô lại đi cắt tóc?”

“Nói nhảm. Tóc dài quá đương nhiên phải cắt rồi.”

Cô ngồi trở lại ghế sofa, ngữ khí rất bình thản.

Tôi cảm thấy như giảm phải đinh, vì vậy ngậm miệng, từ từ chuyển mắt sang cái tivi.

“Này!”

Cùng im lặng vài phút, Diệp Mai Quế đột nhiên gọi một tiếng khiến tôi giật mình.

“Sao thế?” Tôi quay sang nhìn cô.

“Chuyện tôi cắt tóc này, cậu còn gì muốn nói không?”

“Ừm. Cắt tóc là tốt, sẽ mát mẻ hơn.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó sẽ không ra mồ hôi nữa.”

“Còn gì nữa?”

“Chẳng còn gì nữa.”

Không biết vì sao, tôi cảm thấy câu hỏi của cô có chút sát khí, vì vậy tôi trả lời rất khẩn trương.

Quả nhiên Diệp Mai Quế trừng mắt nhìn tôi một cái rồi không nói gì nữa.

Tôi nghĩ nửa ngày, thật sự không nghĩ ra nên nói gì bèn hỏi cô: “Cô có thể gợi ý chút không?”

“Được. Tôi gợi ý cho cậu một câu.”

Cô như đang nén cơn giận xuống, tiếp đó thở một hơi thật dài ra khỏi mũi, tôi thấy ngực cô phập phồng.

“Tóc tôi cắt vậy có đẹp không.”

“Đương nhiên đẹp rồi, Đây là sự thật như như mặt trời tỏa sáng rực rỡ.”

“Vậy sao cậu không nói?”

“Cô có nói với tôi bầu trời có màu xanh lam, cây cối màu xanh lá không? Đây là sự thật hiển nhiên, đương nhiên không cần nói rồi. Nói ra ngược lại lại là lời thừa.”

“Hừ.”

Tuy cô hừ một tiếng song tôi cũng biết cô đã hết tức.

Diệp Mai Quế có thể không biết, giọng nói của mình rất có cảm xúc.

Tôi đã quen phán đoán tâm tình của cô từ trong ánh mắt, cũng từ giọng nói của cô “thấy” được cảm xúc vui buồn yêu giận của cô.

Cảm xúc trong giọng nói của cô rất phong phú, vượt xa cảm xúc biểu lộ trên khuôn mặt.

Vì khi thi thoảng mỉm cười, khuôn mặt cô gần như rất ít khi có cảm xúc.

Nói chính xác ra, cảm xúc trong giọng nói cô là thượng lưu, cảm xúc trên khuôn mặt là hạ lưu, cảm xúc của cô truyền đi cũng giống như hướng của dòng nước, đều là từ thượng lưu tới hạ lưu.

“Vậy tôi hỏi cậu, tôi để tóc dài đẹp hơn?” Diệp Mai Quế hỏi tiếp: “Hay là tóc ngắn đẹp hơn.”

“Cái này không liên quan.”

“Sao lại nói vậy?”

“Vì vẻ đẹp của cô căn bản không thể dùng độ dài của tóc để đo đạc được.”

Cô không nhịn được cười một tiếng rồi lại lập tức nghiêm mặt: “Cậu biến thành biết nói chuyện từ lúc nào thế?”

“Từ...” Tôi kéo âm cuối thật dài, nhưng mãi cũng không nói tiếp.

“Hả? Sao không nói?”

“Không có gì.” Tôi cười

Tôi không muốn kể cho Diệp Mai Quế, từ sau khi chị đi khỏi, tôi mới bắt đầu trở nên biết nói chuyện.

Đây đã là lần thứ hai đang chuyện với Diệp Mai Quế lại đột nhiên nhớ tới chị.

Tôi không quá thích ứng với tình huống đột ngột này, vì không biết từ lúc nào, tôi đã không còn nhớ tới chị nữa.

Tuy rằng mọi chuyện xưa khi ở bên chị, tôi vẫn nhớ rất rõ, nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ, song chút ký ức đó sẽ không đột nhiên xuất hiện trong đầu, cũng không bị tôi cố ý lờ ra.

Cho dù ký ức đó đột nhiên hiện trong đầu ra như băng ghi hình, tôi vẫn luôn cảm thấy thiếu mất vài thứ, như âm thanh hay ánh đèn linh tinh.

Tôi rất quen thuộc với chị trong cuộn băng đó, nhưng hình dáng bản thân trong đó, lại cảm thấy thật xa lạ.

Có lẽ nếu cho tôi nghe lại bài hát “hoa hồng đêm”, hay nhìn lại điệu nhảy “hoa hồng đêm” cuộn băng sẽ trở nên hoàn chỉnh.

Chỉ tiếc là sau khi tốt nghiệp đại học tôi chưa từng nghe thấy hay nhìn thấy “hoa hồng đêm”.

Đã có kinh nghiệm vì Diệp Mai Quế mà đột nhiên nhớ tới chị lần trước nên lần này tôi có vẻ tương đối thông dong.

“Đúng rồi, Tiểu Bì đâu?” Tôi thử nói sang chuyện khác.

“Nó đang đi cắt tóc.”

“Cắt tóc?”

“Lông Tiểu Bì quá dài, tôi đưa nó đi cắt. Đợi tí nữa sẽ tới đón nó về.”

“Tiểu Bì vốn là chó lông dài, không cần tỉa lông.”

“Nhưng lông nó đã che khuất cả mắt, tôi sợ nó đi đường va nhầm thứ gì.”

“Cô nghĩ nhiều quá. Khứu giác của chó tốt hơn thị giác.”

“Thật không?”

Diệp Mai Quế đứng dậy, bỏ kẹp tóc ra, sau đó rũ thẳng tóc trên trán xuống, mái tóc như thác nước đổ xuống che khuất vầng trán và đôi mắt.

“Cậu cho là lúc này nếu cho tôi một cái mũi thật tốt tôi sẽ không đụng phải thứ gì?”

Cô duỗi thẳng hai tay, từ từ sờ sạng trong phòng khách.

“Đúng đúng đúng, cô nói đúng, Tiểu Bì nên tỉa lông.”

“Hiểu là được.” Diệp Mai Quế vẫn tiến lại.

“Cô có muốn đổi một bộ quần áo màu trắng không?”

“Sao cơ?”

“Như vậy cô có thể xuống lầu sáu, giả quỷ đi dọa thằng nhóc rồi hơi Ngô Trì Nhân kia.”

“Này!”

Cô rút cuộc cũng ngừng chân, kẹp tóc lại, sau đó trừng mắt nhìn tôi một cái.

Diệp Mai Quế ngồi trở lại ghế sofa, bật tivi.

Ánh mắt tôi tuy đặt lên cái tivi nhưng khóe mắt vẫn lén nhìn cô.

Thật ra mái tóc cô không thật sự cắt ngắn, chỉ hơi chỉnh sửa một chút thôi.

Ban đầu khi tóc cô dài, đuôi tóc hơi cuộn lại, còn hiện giờ đuôi tóc chỉ còn hơi gọn một chút.

Tôi cảm thấy, hoa hồng đêm chỉnh sửa đi cành lá, lại càng thêm xinh đẹp.

Nhưng với một đóa hoa hồng đêm, Diệp Mai Quế nên chỉnh sửa không chỉ là cành lá, mà còn là những thứ khác trên người.

“Tôi đi đón Tiểu Bì.” Diệp Mai Quế cầm ví da lên, đi ra ngoài hành lang.

“Tôi đi cùng cô.” Tôi tắt tivi, cũng ra ngoài hành lang.

Cô do dự một chút rồi nói: “Được rồi.”

“Không tiện sao?”

“Không phải.” Cô mở cửa rồi quay lại nói với tôi: “Chỉ không quen thôi.”

Trong thời gian đi thang máy xuống lầu, tôi luôn nghĩ về ý của câu “không quen” mà Diệp Mai Quế nói.

Tôi chưa bao giờ thấy có bạn bè tới tìm cô, cũng rất ít khi nghe thấy tiếng điện thoại của cô kêu.

Trừ khi đi làm với mang Tiểu Bì ra ngoài, cô rất ít khi ra khỏi cửa.

Đương nhiên cũng có thể cô ra ngoài sau khi tôi ngủ, có điều khi đó đã quá khuya rồi, hẳn không đến mức đó.

Nói như vậy, con người cô cũng như cuộc sống của cô đều rất yên tĩnh.

Nghĩ tới đây, tôi quay đầu lại nhìn cô, thử thăm dò ánh mắt cô.

“Cậu đang nhìn gì thế?”

Vừa ra khỏi cửa chung cư, cô dường như phát hiện ánh mắt tôi vì vậy mở miệng hỏi.

“Không có gì. Chỉ có điều đột nhiên nghĩ tới, cô rất ít khi ra ngoài.”

“Không có chuyện gì thì ra ngoài làm gì?” Diệp Mai Quế trả lời rất đơn giản.

“Có thể là đi dạo với bạn bè, đi xem phim, nghe hát.”

“Tôi thích một mình, cũng đã quen một mình.”

“Nhưng...”

“Đừng quên...” Cô ngắt lời tôi: “Cậu cũng rất ít khi ra ngoài.”

Trong lòng tôi chấn động, bước chân ngừng lại.

Diệp Mai Quế nói đúng, tôi cũng giống cô, đều rất ít khi ra ngoài.

Tôi thậm chí cũng giống cô thích và quen một mình.

Có lẽ tôi có thể tìm được lý do để nói, là vì tôi chưa quen với con người và sự vật ở Đài Bắc này nên mới ít ra ngoài.

Nhưng từ một góc độ khác nhìn lại, rất nhiều người vì nguyên nhân không quen không biết này nên mới hay ra ngoài.

Vì con người, sự vật đều rất mới mẻ, đáng để ra ngoài tìm hiểu và cảm thụ.

Tôi đột nhiên nhớ lại, cho dù là ở Đài Nam quen thuộc tôi vẫn rất ít khi ra ngoài.

“Sao vậy?”

Diệp Mai Quế cũng dừng chân, đứng cách tôi hai mét, quay lại đối mặt với tôi.

“Cô có cô độc không?” Tôi hỏi.

Dưới đèn đường chiếu xuống, tôi bỗng thấy ánh mắt cô bắt đầu có ánh nước.

Như một trận mưa xuân trôi qua, hoa hồng bắt đầu nở rộ thật xinh đẹp.

“Cô độc là bạn bè thân cận nhất của tôi. Tôi không đi tìm nó nhưng nó luôn tới tìm tôi.”

“Thật sao?”

“Ừ. Tôi nghĩ rất nhiều cách để quên nó đi, nhưng nó vẫn không quên tôi.”

Tôi nhìn khoe môi đang nhếch lên thành một nụ cười của Diệp Mai Quế, trong lòng lại có cảm giác quen thuộc khó nói thành lời.

“Nếu không thấy nó đâu thì bởi nó trốn đi chứ không phải vì nó đã bỏ đi.” Tôi hỏi cô: “Cô cũng có cảm giác như vậy chứ?”

“Đúng vậy.” Diệp Mai Quế mỉm cười.

“Người trên núi thường không biết hình dạng quả núi ra sao.”

Diệp Mai Quế ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, dường như đang rất xúc động: “Chỉ có người bên ngoài núi mới thấy rõ hình dạng quả núi.”

“Có ý gì?”

“Rất đơn giản.” Cô quay đầu lại nhìn tôi, sau đó lùi lại ba bước, mỉm cười nói: “Cậu đang đứng trên một ngọn núi, tôi đang đứng ở một ngọn núi khác. Cả hai ta đều biết ngọn núi mà người kia sống trông ra sao, nhưng lại không rõ ngọn núi mà mình đang sống trông thế nào.”

Diệp Mai Quế nói đúng, từ trong mắt tôi tôi cũng có thể nhìn thấy và nghe thấy sự cô độc của cô.

Tuy rằng tôi biết mình cũng là người cô độc nhưng không rõ lắm mình cô độc ra sao.

Cũng không biết những hành động nào những lời nói nào của mình sẽ khiến người ta liên tưởng tới cô độc.

Nói cách khác, tôi không thấy hình dáng của ngọn núi mình đang đứng, chỉ biết là mình đang đứng trên núi.

Nhưng hình dáng và màu sắc ngọn núi của Diệp Mai Quế, lại được thu hết vào trong mắt.

Còn trong mắt Diệp Mai Quế, không phải cũng vậy sao?”

“Tiểu Bì chắc đã chờ lâu rồi, chúng ta đi mau thôi.”

Nói xong, Diệp Mai Quế xoay người, tiếp tục đi phía trước.

“Ừ.”

Tôi bước nhanh hơn, sóng vai với cô.

“Ngọn núi của tôi nhất định cao hơn cô.”

“Nhưng ngọn núi của tôi lại đẹp hơn cậu.”

Chúng tôi không ngừng chân, chỉ trao đổi với nhau một nụ cười.

Lông trên người Tiểu Bì bị cắt gần hết, hình dáng hoàn toàn thay đổi.

Nếu không phải vì ánh mắt của nó, cái đuôi phe phẩy liên tục, với cả tiếng sủa, tôi nhất định không nhận ra.

Lúc dắt về, nó dường như trở nên thận trọng và ngượng ngập, luôn lảng tránh ánh mắt bọn tôi..

Khi muốn nhấc chân lên đi tiểu, chân giơ lên cũng không cao như trước, thậm chí còn hơi run run.

“Tiểu Bì thấy lông của mình bị cắt sạch vậy nhất định sẽ rất tự ti.” Tôi nói với Diệp Mai Quế.

“Không đâu. Nó chỉ không quen thôi.”

“Vậy khi cô cắt tóc xong cũng không quen đi toa lét sao?”

“Cậu rõ vớ vẩn.” Diệp Mai Quế trừng mắt nhìn tôi một cái.

Khi tôi còn định nói gì đó, điện thoại cô vừa vắn vang lên.

Diệp Mai Quế dừng chân, giao Tiểu Bì cho tôi

“Alo.” Cô nói.

“Cô Diệp phải không? Tôi là...”

Tuy tôi ở bên trái, cách cô năm mét, hơn nữa quay lưng về phía cô song buổi tối, trong ngõ rất yên tĩnh khiến tôi vẫn mơ hồ nghe được một giọng nam vang lên từ trong di động của cô.

“Tôi chờ điện thoại của anh đã lâu lắm rồi đấy.” Diệp Mai Quế thản nhiên trả lời.

Tôi bị những lời này của cô hấp dẫn, không tự chủ xoay người lại, muốn nghe xem họ nói gì.

“Thật không?” Giọng nam kia rất hưng phấn, còn cười lên vài tiếng.

“Nếu anh không gọi tới làm sao tôi bảo anh ngàn vạn lần đừng có gọi tới nữa được?”

“...” Người kia dường như bị câu này làm cho kinh ngạc, không đáp lời.

“Đừng gọi đến nữa. Bye-Bye.” Cô dập máy.

“Bọn mình vừa nói đến đâu rồi?” Diệp Mai Quế hỏi tôi.

“Không có gì. Hai ta chỉ cùng không quen thấy Tiểu Bì bị cắt trụi lông thế này thôi.”

Tôi không dám bảo cô vừa mắng tôi vớ vẩn, vì động tác của Diệp Mai Quế khi dập điện thoại khiến tôi nhớ tới tư thế thu kiếm của hiệp khách sau khi múa kiếm giết địch trong phim kiếm hiệp.

“Cậu đừng căng thẳng.” Diệp Mai Quế cười ha ha vài tiếng: “Tên nhóc kia tôi đâu có quen. Anh ta chắc là bạn của đồng nghiệp tôi, hai ngày trước tới công ty tôi, thấy tôi xong bèn lên xin đồng nghiệp số điện thoại của tôi, nói là muốn mời tôi đi ăn.”

“Vậy sao cô còn nói với anh ta: tôi chờ điện thoại của anh đã lâu?”

“Nói vậy cũng không sai mà, nếu biết tên nhóc này sẽ gọi tới, đương nhiên càng nhanh càng tốt rồi.”

Nghe cô gọi tên nhóc, không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp Diệp Mai Quế, cô cũng gọi tôi là tên nhóc.

“Con trai thật kỳ cục, còn chưa quen con gái đã muốn mời người ta đi ăn, sau khi quen một thời gian lại không chịu mời đi ăn.” Diệp Mai Quế vừa đi vừa nói.

“Đúng vậy.” Tôi cũng đành đi theo.

“Càng kỳ cục hơn là cho dù con gái đã muốn mời con trai đi ăn, con trai vẫn không chịu mời.”

“Ừ. Thật sự rất kỳ cục.”

“Loại con trai như vậy nhất định rất nhỏ nhen, đúng không?”

“Đúng. Hơn nữa không chỉ nhỏ nhen, đúng là không biết tốt xấu.”

Diệp Mai Quế đột nhiên mỉm cười, tuy tôi không hiểu vì sao nhưng cũng cười vài tiếng theo cô.

“Cậu nhất định không phải loại con trai như vậy đúng không? Ngài điều hâu.”

Trong lòng kinh hãi, bước chân tôi hơi lảo đảo, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Ừm, tôi sẽ tìm một lúc nào đó mời cô bữa cơm.” Tôi cẩn thận nói.

“Ngàn vạn lần đừng nói vậy, như vậy chẳng khác nào tôi nhắc cậu. Thậm chí khiến cậu cảm thấy tôi thật nhỏ nhen.”

“Không không không.” Tôi khẩn trương xua xua tay: “Là tôi cam tâm tình nguyện, tự động tự phát.”

“Thật chứ?” Diệp Mai Quế nhìn tôi: “Không cần miễn cưỡng đâu.”

“Sao mà miễn cưỡng được? Mời cô ăn cơm là vinh hạnh rất lớn đối với tôi, tôi cảm thấy ân huệ mệnh mông cuồn cuộn.”

“Sao tôi thấy giọng cậu giống như Tiểu Bì vừa cắt trụ lông bị gió đêm thổi qua vậy?”

“Là sao?”

“Đều run rẩy.”

“À. Đây là vì vui mừng.”

“Thật không?” Cô trừng mắt nhìn tôi, tôi cũng trừng mắt nhìn lại.

“Thật, thật chứ. Tôi sẽ mời cô đi ăn.”

Diệp Mai Quế mỉm cười, nhận lấy dây buộc Tiểu Bì từ trong tay tôi, bước nhanh về phía trước.

Vào cửa chung cư, trời cửa thang máy, tờ giấy lại xuất hiện.

“Thang máy có hoàn mỹ, cũng thi thoảng hỏng hóc. Tôi chưa từng hỏng hóc, nên chẳng phải thang máy.”

Tôi xem một chút rồi quay sang hỏi Diệp Mai Quế: “Ngô Trì Nhân đi rồi à?”

“Không phải. Nó tiến bộ rồi.”

“Cái gì?”

“Đây là sửa từ câu trong Richard đệ tam của Shakespeare.” Cô chỉ vào tờ giấy nói: “Dã thú có hung ác, cũng có lòng thương hại. Tôi chẳng hề thương hại, nên chẳng phải dã thú.”

“À. Vậy sao cô bảo nó tiến bộ? Shakespeare tuyệt lắm sao?”

“Không phải ý này. Trước kia nó chỉ nói thang máy hỏng, giờ nó nói ngay cả thang máy cũng không phải. Đây là tiến bộ từ cảnh giới thấy núi là núi tới cảnh giới thấy núi không phải núi.”

“Thật không? Tôi lại thấy nó càng ngày càng rối rời.”

Diệp Mai Quế mở ví da, lấy ra một cái bút, đưa cho tôi: “Cậu muốn viết gì thì viết đi.”

“Không cần đâu.”

“Chẳng phải cậu không viết gì đó mắng Ngô Trì Nhân thì không thấy thoải mái sao?”

“Tôi nghĩ mình đã là một phần tử của chung cư này thì nên cảm nhận cảm giác hài hước đó.”

“Ừm, cậu quen rồi là được.”

Diệp Mai Quế mỉm cười, thang máy cũng đồng thời mở ra.

Tiểu Bì quả nhiên không quen hình dáng của mình, thấy gương cái là tránh thật xa.

Ba ngày liên tục, tôi đi làm về nó đều trốn dưới ghế sofa.

Diệp Mai Quế nói với nó rất nhiều, tỷ như Tiểu Bì tĩa lông xong thật đẹp trai, gì gì đó.

Có điều hình như nó cũng chẳng tin.

“Làm sao đây? Tiểu Bì cả đêm đều trốn dưới ghế sofa.” Diệp Mai Quế hỏi tôi.

“Có lẽ chờ đến lúc lông dài lại nó sẽ không như vậy nữa.”

“Vậy bao lâu nữa lông nó mới dài lại?”

“Ừm.” Tôi trầm ngâm một lúc sau đó nói: “Để tôi tới viết vài chữ.”

Tôi ôm Tiểu Bì ra khỏi ghế sofa, cầm lấy chân trước của nó, viết vài chữ lên ghế.

Viết xong, Tiểu Bì có vẻ rất vui mừng, lại đứng trên ghế sofa sủa.

“Rốt cuộc cậu viết cái gì vậy?”

Diệp Mai Quế thấy Tiểu Bì lại bắt đầu hoạt bát trở lại, vui vẻ ôm lấy nó rồi quay sang hỏi tôi.

“Luân hồi hồng trần trăm ngàn thay đổi, kiếp này làm chó thật tiêu dao. Hiếm có lục căn đã thanh tịnh, hà tất trả ta lông rậm kia.” Tôi nói.

“Cậu vẫn rồi hơi như trước.”

Tuy cô mắng tôi một câu nhưng cả giọng nói lẫn khuôn mặt đều có vẻ vui cười.

Trong tivi đột nhiên có tin bão, tôi nghe vài câu xong bèn nhú mào.

“Bão? Mặt biển phía đông bắc.” Tôi lầm bầm tự nói.

“Sao vậy? Có bão cũng bình thường mà.”

“Không, rất không bình thường.” Tôi quay sang nhìn Diệp Mai Quế: “Bão vào Đài Loan thường tạo thành ở hai hướng phía đông nam và tây bắc Đài Loan. Lần này lại có bão ở mặt biển phía đông bắc, chuyện này cực kỳ hiếm thấy.”

Tôi nghĩ một chút, hỏi cô: “Trong nhà có đèn pin hay nến gì đó không?”

“Không có.” Cô cười nói: “Tôi không sợ mất điện.”

“Tôi xuống lầu mua.” Tôi đứng dậy, cũng mỉm cười: “Nếu mất điện buổi tối cô đọc sách sẽ không tiện.”

“Mất điện còn đọc sách làm gì.”

“Cô đã quen ngủ muộn, vạn nhất mất điện, đêm dài dằng dẵng, cô sẽ rất buồn chán.”

Diệp Mai Quế không trả lời, chỉ mỉm cười, gật đầu.

Tôi tới hành lang, mở cửa.

“Kha Chí Hoàn.” Tôi nghe cô gọi từ trong phòng khách.

“Chuyện gì?” Tôi đi về hai bước, nghiêng đầu vào phòng.

“Cám ơn cậu.” Giọng Diệp Mai Quế thật ôn nhu: “Còn có...”

“Ừm?”

“Đã khuya rồi, cẩn thận một chút.”

Tuy rằng Diệp Mai Quế chỉ nói hai câu song lại khiến tôi cảm thấy trên bông hoa hồng đêm đã bớt đi hai gai nhọn.

9. Chương 9

“Israel dựng nước ở vùng đất trên sa mạc, vì vậy tìm nước là chuyện lớn nhất trong cuộc sống của nhân dân. Bọn họ thường xuyên phải tìm kiếm nguồn nước trong sa mạc, mỗi khi phát hiện ra nước sẽ vui mừng hoan hô, ca hát, khiêu vũ thành vòng tròn. Đó là xuất xứ của điệu thủy vũ này.”

Nhảy điệu thủy vũ xong, chị ngồi trên bức tường thấp bên quảng trường, tiếng hít thở vẫn còn chút dồn dập: “Mayim nghĩa là ‘nước’ trong tiếng do thái, cho nên trong điệu thủy vũ không ngừng hô Mayim. Các anh chị khóa trên của khoa em thường nhảy điệu nhảy cầu mưa, rất thú vị.”

“Chị biết nhiều thế.”

“Là em quá ngốc thôi.” Chị nở nụ cười, hít thở đã trở lại bình thường: “Điệu thủy vũ là điệu nhảy dân gian đầu tiên lưu truyền tới Đài Loan, thế mà em lại không biết.”

“Cái này.” Tôi hơi bất an: “Em rất xấu hổ.”

“Chị đùa thôi.” Chị vẫy vẫy tay, ý bảo tôi cũng ngồi xuống trên bức tường thấp này.

“Vì chị thích điệu nhảy của Israel nên có tìm hiểu đôi chút.”

“Sao chị lại thích điệu nhảy của Israel?” Tôi đi tới bức tường thấp đó, ngồi bên tay trái chị.

“Israel vô cùng đoàn kết, vì vậy điệu nhảy của họ hơn nửa đều là tay nắm tay nhảy thành một vòng tròn. Mượn câu nói của em: mọi người tạo thành một vòng tròn, cùng bước theo điệu nhảy.”

Chị quay đầu lại nhìn tôi, khỏe miệng như cười mà không phải cười: “Thật ra chị với em giống nhau, cùng khao khát cảm giác hòa nhập.”

Chị nói xong, đứng trên bức tường thấp, nhìn lên bầu trời đêm, hai tay ra sức duỗi thân, hít thở thật sâu. Còn tôi nghe xong cảm thấy rất kinh ngạc nhưng không dám hỏi vì sao.

Dưới bầu trời đêm, chị nhất định là ngôi sao sáng chói, còn tôi lại cảm thấy, tôi biến mất trong màn đêm đêm kia.

Sao đương nhiên thuộc về bầu trời đêm, dù sao chúng cũng là tiêu điểm của những ánh mắt, chỉ có bóng tối mới khát khao được là một bộ phận của bầu trời đêm.

Cho nên tôi không thể hiểu được lời của chị, chị cũng khao khát cảm giác được hòa nhập.

Sau này tôi mới nghe nói, chị mồ côi cha mẹ.

“Cậu em, em có biết chị thích nhất điệu nhảy nào không?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn chị, sau đó lắc đầu.

Chị từ trên bức tường đó vtu một tiếng nhảy xuống.

“Hoa hồng đêm.” Chị nói.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe thấy danh từ “hoa hồng đêm” này.

oOo

Cơn bão hiểm thấy này tên là Nạp Lị, cục khí tượng tuyên bố cảnh báo bão trên biển lần đầu vào 23 giờ 50 phút đêm ngày 8 tháng 9 năm 2001.

Sau đó vào 9 giờ ngày 10 tháng 9, kết thúc cảnh báo trên biển.

Nhưng Nạp Lị vẫn chưa đi xa, sau vài ngày ở đông bắc biển đảo Đài Nam, đột nhiên quay đầu lao thẳng về phía tây nam Đài Loan.

21 giờ 40 phút tối ngày 16 tháng 9, từ góc biển Đông Bắc Đài Loan là góc Tam Dương huyện Đài Bắc qua đầu huyện Nghi Lan đi tới đại lục.

Hôm đó là chủ nhật song ông chủ lại yêu cầu tổ công tác chúng tôi phải tăng ca.

Bão Nạp Lị chưa đổ bộ vào Đài Loan, mưa đã trút xuống âm ẩm.

“Tiểu Kha, tôi đến đê sông Cơ Long xem sao.”

Lúc chập tối, 6 giờ hơn, Sơ Hồng Đạo dường như không ngồi nổi ở văn phòng nữa, đứng dậy nói với tôi:

“Đi lúc này á? Nguy hiểm đấy.”

“Trời mưa như vậy, anh sợ là nước sông Cơ Long sẽ dâng cao. Anh tới đó xem thử ra sao.”

“Để tôi đi với anh.”

“Anh sẽ cẩn thận.” Sơ Hồng Đạo cầm lấy áo mưa: “Có chuyện gì anh sẽ báo cho cậu.”

Vì lo cho Sơ Hồng Đạo cho nên qua thời gian tan tầm lúc bình thường rồi tôi vẫn ngồi lại công ty chờ điện thoại.

Toàn bộ văn phòng chỉ còn lại một mình tôi.

Buổi tối khoảng tám giờ, tôi nhận được điện thoại của Sơ Hồng Đạo ở văn phòng.

“Tiểu Kha, nước sông Cơ Long đã vượt mức báo động.”

Trong tiếng nói của Sơ Hồng Đạo còn xen lẫn tiếng mưa rơi mãnh liệt, cùng tiếng gió giạt không ngừng.

“Anh đang ở đâu?” Tôi rất khẩn trương: “Đừng ở bờ đê nữa, mau về nhà đi.”

“Cậu yên tâm, anh sẽ về ngay đây. Nhưng nếu tiếp tục mưa như vậy, sợ là...”

“Sợ là sao?”

“Chỉ sợ vài giờ sau nước lũ sẽ tràn qua đê, đổ vào thành phố Đài Bắc.”

Giọng Sơ Hồng Thủy tuy rất bình tĩnh nhưng lại không che nổi vẻ kinh hoàng.

Gác điện thoại, tôi ngay cả cặp công tác cũng không mang theo, ngồi taxi đi thẳng về nhà.

Nhìn đồng hồ đã là tám giờ 45 phút, về nhà chậm hơn bình thường 45 phút.

Tuy đèn hành lang vẫn sáng nhưng tôi không buồn bỏ giày đi thẳng vào, xem thử phòng khách trước.

Diệp Mai Quế không ở đó.

“Diệp Mai Quế...” Đợi vài giây sau không ai đáp lại, tôi đành gọi tiếp: “Diệp Mai Quế!”

Tiểu Bì lười biếng đi về phía tôi, tôi ngồi xuống vuốt ve đầu nó: “Tiểu Bì, chị em đâu?”

Về mặt nó ngạc nhiên, chắc là không hiểu.

“Tiểu Bì, Where is your sister?” Tôi chuyển sang tiếng Anh, hỏi lại một lần.

Tiểu Bì nghiêng đầu, lè lưỡi.

Tôi vỗ mạnh vào đầu một cái, không ngờ mình lại quên mất là chó không hiểu được tiếng người.

Tôi lập tức quay người ra ngoài, đi thang máy xuống lầu.

Đẩy cửa chung cư ra, tiếng mưa rơi vẫn lộp bộp như pháo nổ.

Tôi lại vỗ đầu thêm một cái, vì quên mất tiện tay vút ô ngoài hành lang.

Đành phải đi thang máy lên lầu, mở cửa cầm ô, lại lao xuống lầu.

Tôi tìm xe máy của Diệp Mai Quế trước, thấy nó vẫn dựng ở gần đó, có thể thấy cô không đi xe máy ra ngoài.

Cho nên người hần cũng không đi quá xa.

Tôi lại đi ra đầu ngõ, nhưng vấn đề ở đây là nơi này có tới vài cái “đầu ngõ”.

Rất cuộc cóc đi hướng nào.

Tôi đã từng được huấn luyện logic chuyên nghiệp cho nên trước tiên bình tĩnh lại, sau đó bắt đầu tự hỏi.

Đêm hôm mưa bão, lý do ra ngoài? Hơn nữa lý do này lại không cần ngồi xe máy.

Ừm, khả năng lớn nhất là đi ra đường mua thứ gì đó.

Được, giả sử cô đi mua thứ gì đó, vậy mua cái gì?

Còn là thứ phải mua ngay, không thể đợi được?

Không sai, nhất định là bữa tối, hoặc chuẩn bị đồ ăn cho ngày bão.

Tôi mọi cửa hàng tiện ích cùng quán cơm, quán bán hàng rong nhưng đều không thấy.

Vậy cũng không sao, vì trong quá trình tìm kiếm thường có những nhân tố không thể kháng cự.

Cũng như trong phim hay trong tiểu thuyết, nhân vật nam nữ chính lỡ mất nhau một cách chẳng ra sao.

Ví dụ như nhân vật nam chính kinh hoàng tìm ở ga đầu, còn nhân vật nữ chính lại bất lực chờ đợi ở ga thứ hai.

Khi nhân vật nam chính không tìm thấy bèn vội vã chạy tới ga thứ hai, còn nhân vật nữ chính nóng lòng chờ đợi, quyết định tới ga thứ nhất.

Chỉ có điều bọn họ một đi cầu vượt một đi đường hầm, vì vậy vẫn không gặp nhau.

Sau đó nhân vật nam chính hẳn sẽ gọi to tên nhân vật nữ chính tới khẩn cả giọng, nhưng tàu hỏa bắt đầu ngừng, tiếng loa của nhà ga át mất tiếng tiếng gọi của nhân vật nam chính, cho nên nhân vật nữ chính không nghe thấy.

Vì vậy nhân vật nam chính cúi đầu thở dốc, nhân vật nữ chính che mặt thở dài.

Khi bọn họ đồng thời ngẩng đầu lên ôm một tia hy vọng cuối cùng chuẩn bị sang nơi ga khác tìm, ngay chớp mắt trước khi thấy nhau, tàu hỏa vừa vận tiến vào, che khuất tầm mắt của họ.

Cho nên tôi sẽ tiếp tục tìm một lượt, chỉ có điều thứ tự lần này ngược với lần trước, song vẫn không thấy đâu.

Ừm, không sao, đây chắc là do sai lầm cầu vượt với đường hầm thôi.

Tôi quyết định về nhà, vì có thể cô đã mua xong, về nhà rồi.

Tôi thả lỏng bước chân, từ từ đi về nhà C, Tiểu Bì nằm trên mặt đất ngủ nhưng Diệp Mai Quế vẫn không thấy đâu.

Tôi ngồi trên ghế sofa, nhắm mắt lại, thử bình tĩnh tự hỏi.

Nếu phủ định giả thiết lớn nhất là cô đi mua đồ ăn, vậy giả thiết thứ hai có thể xảy ra là gì?

Đúng rồi, chắc là đi thuê truyện tranh hay tiểu thuyết.

Có thể cô là loại người thích nằm trong chăn đọc sách trong những ngày bão, mới trước đây tôi cũng vậy.

Mở hai mắt ra, chiếc ghế sofa Diệp Mai Quế hay ngồi vẫn trống không, còn tiếng mưa gió ngoài ban công càng lúc càng lớn.

Đột nhiên một tiếng sấm vang lên, tôi gần như nhảy dựng khỏi ghế.

“Ồn ào! Đi thuê truyện thì tùy ý chọn vào quyển là được, sao mà chọn lâu vậy.”

Tôi không khỏi mắng vài tiếng.

Để tránh cho tiếng gọi bị tiếng loa át mất hay ánh mắt bị tàu hỏa che khuất, tôi lưu lại một tờ giấy trên bàn trà, chỉ cần cô ngồi lên ghế sofa là có thể thấy.

Trên tờ giấy tôi bảo cô gọi điện cho tôi, sau đó ghi lại số điện thoại của mình.

Vốn định ghi thêm những lời như: Tiểu Bì nằm trong tay tôi, không được báo cảnh sát, lập tức mang hai vạn đồng tới... nhưng tôi thật sự chẳng có tâm tình để nói đùa.

Cầm ô lên, đi thẳng tới hai điểm cho thuê duy nhất ở gần đó.

Cửa hàng cho thuê sách đầu tiên có rất ít người, tôi can đảm dùng sức đẩy cửa vào, phát ra tiếng vang rất lớn.

Tiếng mở cửa cùng tiếng nước tí tách rơi từ trên người tôi xuống thu hút mọi ánh mắt kinh ngạc trong quán.

Tôi đành ráng hỏi cô gái nhân viên trong cửa hàng: “Cho hỏi vừa rồi có một cô gái tới thuê sách không?”

“Cô gái ra sao?” Cô nhân viên rời mắt khỏi máy tính, hỏi tôi.

“Là...”

Tôi đột nhiên cạn từ, vì không biết nên tả vẻ ngoài của Diệp Mai Quế ra sao?

Tôi thậm chí còn không biết cô mặc quần áo thể nào.

“Thân cao chừng 165 cm, vóc người không béo cũng không gầy. Mái tóc màu đen, không dài cũng không ngắn. Không đeo kính, khuôn mặt hơi lạnh lùng nhưng thật ra tâm địa rất tốt.”

Tôi nghĩ một chút, thử hình dung hình dáng của Diệp Mai Quế.

“Nói vậy là được...” Cô nhân viên tử tế hỏi: “Anh nói xem, cô ấy có đẹp không?”

“Ừ. Cô ấy rất đẹp.”

“So với tôi thì sao?”

“Một trời một vực.”

“Ai là trời? Ai là vực?”

“Cô ấy là trời, cô là vực.”

“Tôi không thấy!” Cô nhân viên lập tức chuyển mắt về màn hình máy tính, bắt đầu giả diếc không để ý tới tôi nữa.

Tôi lập tức chạy tới cửa hàng cho thuê sách thứ hai, nhân viên cửa hàng cũng là nữ.

Lần này tôi rũ hết nước trên người trước sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Tôi rất lễ phép lặp lại vấn đề vừa rồi, cũng miêu tả lại vẻ ngoài của Diệp Mai Quế.

“Cô ấy khoảng bao nhiêu tuổi?” Cô nhân viên cửa hàng đang sửa sang lại sách trên giá, quay lại hỏi tôi.

“Khoảng hai mươi mấy tuổi, nhưng nhìn qua còn rất trẻ.”

“Vậy chẳng phải cũng xấp xỉ tuổi tôi?”

“Không, cô ấy trẻ hơn. Cô nhìn qua ít nhất cũng ba mấy tuổi.”

“Tôi không thấy!” Cô nhân viên cửa hàng dùng sức cầm phạt quyển sách vào giá, không để ý tới tôi nữa.

Ra khỏi cửa hàng cho thuê sách thứ hai, trên đường đã có vài vũng nước.

Điều này có nghĩa là hệ thống thoát nước trong nội thành đã bắt đầu quá tải, không thể nhanh chóng xử lý hết nước mưa.

Nhưng mưa vẫn tiếp tục trút xuống, không hề có dấu hiệu ngừng lại, hơn nữa càng lúc càng lớn.

Nghĩ tới lời của Sơ Hồng Đạo, tôi không khỏi hoảng loạn.

Lấy di động trong túi ra, pin vẫn còn, cũng không có thông báo gì, cho nên hẳn cô vẫn chưa về.

Diệp Mai Quế rốt cuộc đang ở đâu?

Không được, tôi phải bình tĩnh, quá trình của tôi nhất định không kín kẽ, có chỗ không chu toàn, tôi nhất định phải debug.

Ngoại trừ mua đồ ăn với thuê tiểu thuyết ra, cô còn có thể ra ngoài vì cái gì nữa?

Nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, cô sẽ không buồn chán tới mức ra ngoài dạo phố chứ?

Cái này cũng không thể, thứ nhất là cô không có thói quen này, thứ hai là phần lớn những cửa hàng đã đóng cửa.

Huống hồ hôm nay còn là ngày mưa to gió lớn nữa.

A! Có thể cô vừa đi mua đồ ăn vừa đi thuê tiểu thuyết, một trước một sau cho nên tốn thời gian hơn.

Nghĩ tới đây tôi lại tìm khắp mỗi quán ăn cửa hàng với nơi cho thuê sách.

Vẫn không có bóng dáng cô.

Khi vào hai cửa hàng cho thuê sách, cô nhân viên cửa hàng khi thấy tôi vào lần thứ hai còn đáp lại tôi một cái nhìn khinh khỉnh.

Tôi đã đến mức không thể bình tâm để tự hỏi, chỉ nhìn di động không ngừng, để ý xem nó có kêu lên không.

Dùng điện thoại công cộng tự gọi cho mình, di động kêu, chứng tỏ điện thoại của tôi không có vấn đề gì.

Thật ra tôi tình nguyện phát hiện di động mình hỏng, vậy còn có thể là cô đã về nhưng không liên lạc được với tôi.

Chẳng lẽ cô đi đường, một chiếc ô tô không cẩn thận bị mưa che khuất tầm mắt, phanh lại không ăn nên dừng phải?

Sau đó bị đưa tới bệnh viện cấp cứu?

Cô còn có thể dùng một hơi cuối cùng nói với bác sĩ: “Xin chuyển lời tới Kha Chí Hoàn, anh thật ra là một người con trai rất tuấn tú. Còn có, tôi yêu...”

Tôi không thể nghĩ loạn vậy được, đây là lời bài hát tiếng Anh ‘Tell Laura I Love Her’, tuyệt đối không xảy ra với Diệp Mai Quế được.

Cô cũng không phải người như vậy, không phải người sẽ làm trái với lương tâm khen tôi đẹp trai, cho dù là lúc sắp tắt thở đi nữa.

Người đi đường càng lúc càng ít, quán quán đóng cửa, đường cũng càng lúc càng tối.

Vài con chó hoang vốn sống ở trong ngõ cũng vì mưa to mà không biết tránh ở đâu.

Thế giới này chỉ còn mưa rơi trắng xóa cùng tiếng mưa đình tai nhức óc.

Trong lúc mông lung, tôi phảng phất như nhìn thấy quảng trường, lúc nhảy điệu nhảy dân gian, còn cả bóng người tránh trong chỗ tối.

Còn âm nhạc đang vang được phát vang dội trong quảng trường dần dần át đi tiếng mưa rơi.

Tôi cứ lẳng lặng đứng như vậy một lúc lâu, muốn về lại sợ trở về.

Vì nếu khi về không thấy Diệp Mai Quế, tôi nên làm gì?

Tôi bước đi không mục đích, không biết đi mất bao lâu, tới khi tỉnh lại, đã tới trạm xe điện ngầm.

Hóa ra tôi cứ theo thói quen bình thường, rẽ trái rẽ phải, đi tới nơi này.

Không có sai biệt cầu vượt với đường hầm, cũng chẳng có tiếng loa của nhà ga át tiếng hô của tôi, lại càng không có tàu hỏa vừa vận vào ga che khuất tầm mắt.

Tôi rút cuộc cũng thấy Diệp Mai Quế.

Diệp Mai Quế đứng ở dưới nhà vòm, trong tay cầm một cái ô, khuôn mặt nhìn về cửa ra của trạm xe điện ngầm.

Tuy rằng tôi chỉ thấy nửa mặt bên phải của cô, nhưng tôi dám cược một năm tiền lương với bạn, đó là Diệp Mai Quế.

Vì có những người bạn gặp cả đời song vẫn thấy xa lạ với khuôn mặt của người đó, nhưng có những người cho dù chỉ nhìn thoáng qua đôi chút cũng tuyệt đối không nhận nhầm.

Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên một hình ảnh, đó là lần đầu chị kéo tôi vào vòng tròn, khuôn mặt bên phải của chị dưới ánh đèn màu trắng.

Tôi nhớ rất rõ, khi đó trên quảng trường đang phát bài hát “Tennessee Waltz”.

Giai điệu Tennessee Waltz chỉ vang lên trong đầu tôi vài giây rồi lập tức bị tiếng mưa gió đánh tan.

“Diệp Mai Quế.” Tôi lên tiếng gọi.

Cô hiển nhiên không nghe thấy, không chút phản ứng.

Tôi đi vào trong nhà vòm, thu ô, lại gọi một tiếng: “Diệp Mai Quế.”

Thân thể cô hơi run lên một cái, quay lại đối mặt với tôi, khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Là Diệp Mai Quế không sai, đáng tiếc bạn không cược với tôi.”

“Sao cô lại ở đây?” Tôi hỏi cô.

“Cậu từ đâu chui ra thế?” Cô hỏi tôi.

“Không đứng ngoài nữa, về trước đã rồi nói.” Tôi bung ô, vẫy vẫy tay với cô.

Diệp Mai Quế gật đầu, cũng bung ô.

Tôi xem đồng hồ, đã sắp 11 giờ rồi, trên đường tối đen gần như cơ hồ nửa bóng người.

Gió thổi tuy rất mạnh, ô lúc nào cũng có thể rời tay bay mất.

Tôi đi trước cô, quay đầu lại liên tục, như cô sẽ đột nhiên biến mất vậy.

Rốt cuộc cũng trở lại chung cư, thu ô, dùng chìa khóa mở cửa.

Trong chung cư sáng rực, tôi thở phào một hơi, như được sinh ra một lần nữa.

Sau đó nhìn thoáng qua, trên tay cô ngoại trừ ô ra không còn gì khác.

Tôi ấn nút, chờ thang máy xuống.

Trong lúc chờ thang máy mở cửa, tôi không kìm nổi lòng hiếu kỳ: “Loại thời tiết quỷ quái này, rốt cuộc cô còn ra ngoài làm gì?”

Diệp Mai Quế ngẩng đầu nhìn những con số trên thang máy, không nói gì.

“Cô không đi mua đồ ăn, cũng không thuê tiểu thuyết, chẳng lẽ đi ngắm phong cảnh?”

Tôi càng nghĩ càng khó hiểu: “Phong cảnh ngày bão dễ nhìn vậy sao?”

Cô nghe xong quay đầu lại trừng mắt nhìn tôi một cái.

Còn khuôn mặt cô như vừa trải qua một trận gió tuyết.

Thang máy mở ra, nhưng cô không hề có ý đi vào, chỉ trừng mắt nhìn tôi.

Tôi bị ánh mắt cứng vẻ mặt lạnh băng của cô đông cứng, không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại.

Miễn cưỡng giơ ngón tay ra ấn nút một lần nữa, cửa thang máy lại mở ra.

“Lên lầu đi.” Tôi nói.

Diệp Mai Quế thu lại ánh mắt, bước nhanh vào thang máy, sau đó đóng cửa thang máy lại.

Trước khi tôi kịp bước vào thang máy.

Tôi ngơ ngác nhìn thang máy từ từ lên trên, ngừng ở vị trí số “7”.

Sau đó lại ấn nút gọi thang máy xuống.

Đến lúc tôi lên tầng 7, ra khỏi thang máy, mở cửa ra, vào nhà C. Đèn ngoài hành lang đã tắt, ngay cả phòng khách cũng tối đen.

Chỉ có dưới khe cửa phòng Diệp Mai Quế ánh lên một chút ánh sáng.

Tôi đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, cũng chẳng muốn nhiều lời làm gì, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Vào phòng, đóng cửa lại, ngay cả quần áo cũng không thay, tiện tay tháo kính, lấy những thứ trong túi ra, sau đó nằm sắp xuống giường.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi như nhớ lại lúc trước, khi ở quảng trường nhảy điệu nhảy dân gian, nghe thấy tiếng của một đàn anh: “Xin hãy mời bạn nhảy!”

Khi đó tôi luôn thối lui, trốn vào trong chỗ tối, trốn tới nơi xa nhất tối nhất.

Nhưng ánh mắt tôi vẫn nhìn từng đôi nam nữ sung sướng khiêu vũ giữa trung tâm quảng trường.

Tôi chìm trong giấc ngủ mơ hồ, cho tới lúc tiếng chuông di động đánh thức.

“Alo.” Tôi trả lời hàm hồ.

“Cậu đã ngủ chưa?”

“Rồi.”

“Xin lỗi.”

“Không sao. Có chuyện gì vậy?”

“Cậu lưu lại số điện thoại này đi.”

Tôi xem thử số điện thoại, là một dãy số xa lạ.

“Được rồi.”

“Không sao.”

“Thật không?”

“Chẳng lẽ cậu còn có việc gì à?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện gì?”

“Xin hỏi cô là ai?”

“Này!” Cô đột nhiên hét lên một tiếng, tôi cũng bừng tỉnh khỏi cơn mê.

“Diệp Mai Quế, cô đang ở đâu?” Tôi nhanh chóng nhìn đồng hồ: “Đã khuya lắm rồi.”

“Đừng lo, tôi đang ở phòng khách.”

Tôi đeo kính lại, ngồi dậy khỏi giường, thấy ánh sáng từ phòng khách hắt vào phòng mình.

“Ừm.”

“Tôi đã thấy tờ giấy.”

“Tờ giấy nào?”

“Cậu để trên bàn trà ấy.”

“Chữ rất xấu hả?”

“Ừ, đúng là rất xấu.” Diệp Mai Quế cười một tiếng.

“ ‘Diệp Mai Quế: thấy tờ giấy này rồi xin đừng đi loạn nữa. Gọi vào di động cho tôi, tôi ra ngoài tìm kiếm.’ Cậu viết như vậy chẳng khác nào thông báo cảnh cáo bà vợ bỏ trốn .”

Diệp Mai Quế vẫn cười, tôi chưa từng nghe thấy tiếng cười khanh khách như vậy từ cô.

“Buồn cười đến vậy sao?”

“Đúng vậy. Buồn cười lắm.” Cô lại tự đọc tự cười vài giây, sau đó tiếng cười ngừng lại, nói: “Cậu thật sự ra ngoài tìm tôi?”

“Đúng vậy. Khi tôi đi làm về không thấy cô nên mới chạy ra ngoài tìm.”

“A...” Bên kia điện thoại, cô dường như đang suy nghĩ gì đó: “Mấy giờ cậu về?”

“Khoảng tám giờ 45. Tôi đi taxi về.”

“Ra vậy, hèn gì tôi chờ mà không thấy cậu.”

“Chờ?”

“Ừ, tôi chờ cậu ở trạm xe điện ngầm. Không ngờ cậu lại đi taxi về.”

“Vì sao cô nghĩ tôi lại không đi taxi?”

“Vì cậu rất nhỏ nhen.”

Sau khi nói xong, Diệp Mai Quế lại cười.

“Tôi vội về nên phải ngồi taxi.” Tôi chờ cô cười xong mới nói tiếp.

“Ừ. Tôi đùa thôi, cậu không nhỏ nhen.”

“Cô cứ chờ ở trạm xe điện ngầm sao?”

“Tôi có về một lần. Gọi cậu từ hành lang không thấy gì, tôi đành phải gõ cửa phòng cậu, vẫn không thấy có phản ứng gì nên tôi nghĩ cậu còn chưa về. Tôi không nghĩ nhiều, lại ra ngoài.”

“Vậy sao cô không thấy tờ giấy?”

“Đồ ngốc, tôi vốn không ngồi xuống đương nhiên không thấy tờ giấy đặt trên bàn trà rồi.”

“À. Thì ra là thế.”

“Cậu còn gì muốn hỏi không?”

“Tôi có thể hỏi sao?”

“Đương nhiên rồi.”

“Sao cô lại tới trạm xe điện ngầm chờ tôi? Cô cứ ở nhà cũng chờ tôi được mà.”

Tôi hỏi xong, từ trong điện thoại vang lên tiếng hít thở phì phò, tôi thầm hô không ổn.

“Không, không phải tôi ra đây đợi cậu. Tôi thấy cảnh tượng mưa to gió lớn đẹp tuyệt, hơn nữa sắc trời thật tối, đường lại ngập nước, tôi đi xem xem có phải cậu bị chậu hoa hay biển quảng cáo bị gió thổi tung rơi xuống đập trúng, hay là do mưa quá lớn không nhìn rõ đường, sau đó không cẩn thận rớt xuống cống. Chuyện hay ho như vậy nên tôi đương nhiên phải ra ngoài xem rồi. Trả lời như vậy đã vừa lòng cậu chưa?”

Tiếng cô nói chuyện như mưa to ngoài phòng, lớp bóp liên miên không ngừng.

“Vậy thật xin lỗi. Tôi không có ý đó.”

“Vậy ý cậu là gì?”

“Ý tôi là trời mưa to gió lớn, cô ở nhà an toàn hơn. Nếu cô ra ngoài tôi sẽ lo lắng đấy..”

“Cậu có lòng tốt vậy sao?”

“Có chứ. Thế nên tôi mới đi tìm cô.”

“Hừ.”

Chúng tôi cùng im lặng.

Không ngờ lại y như khi giáp mặt nói chuyện với nhau, nói qua điện thoại cũng vậy, nói một lúc lại ngừng một lúc.

“Thật xin lỗi.” Rốt cuộc tôi mở miệng trước.

“Sao?”

“Tôi không nên bảo cô ra ngoài vì muốn ngắm cảnh mưa bão.”

“Hừ.”

“Xin lỗi.”

“Nói một lần là đủ rồi.”

“Ừm.”

Tôi đáp lời một tiếng, rồi lại bắt đầu im lặng.

“Sao lại không nói?”

“Tôi không biết nên nói gì.”

“Bạn có thể nói vì sao lại ra ngoài tìm tôi.”

“Vì lo cho cô.”

“Sao lại lo cho tôi?”

“Đây là phản ứng bản năng, cũng chẳng tự hỏi nhiều. Cũng như cô hỏi con mèo vì sao khi thấy chuột lại muốn bắt, mèo cũng không trả lời được.”

“Bạn luôn lấy ví dụ kỳ quái, lần này tôi lại biến thành chuột. Có ví dụ nào khác không?”

“Cũng như không thấy tiền đâu đương nhiên sẽ vội vàng tìm kiếm.”

“Được, được lắm. Không ngờ tôi lại biến thành tiền. Còn nữa không?”

“Không, hết rồi.” Tôi như nghe tiếng viên đạn nạp vào nòng.

Lần im lặng này kéo dài thật lâu.

Im lặng khi nói chuyện mặt đối mặt khác với im lặng qua di động, một cái không mất tiền còn một cái phải trả tiền.

Thời gian đúng là tiền bạc, nhất là với điện thoại di động.

Tôi rất muốn nhắc Diệp Mai Quế, điện thoại là do cô gọi, như vậy sẽ lãng phí rất nhiều tiền.

Nhưng nếu tôi hảo tâm nhắc nhở cô, nói không tốt sẽ khiến cô cảm thấy tôi chỉ muốn dập máy mà thôi.

“Sao cậu không dập máy?”

“À, vì tôi còn đang suy nghĩ.”

“Bạn nghĩ cái gì?”

“Tôi nghĩ nên lấy ví dụ minh họa ra sao cho tâm trạng lo lắng nên mới đi tìm cô, để cô có thể hiểu được.”

“Bạn cứ nói thẳng là được rồi, sao phải lấy ví dụ.”

“Tôi có thể nói thẳng sao?”

“Nói thẳng. Có ai bảo cậu vòng vo tam quốc đâu.”

“Trời đã tối, mưa to gió lớn như vậy, lại thấy nước lũ sẽ tràn vào thành phố Đài Bắc, suy nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là cô có ở nơi an toàn hay không? Cho nên tôi vội vàng đi taxi về nhà, muốn xem xem cô có ở nhà không, có bình an không. Tôi không biết vì sao đây lại là suy nghĩ đầu tiên, nhưng nó hiện lên trong đầu, tôi chỉ nghe theo chứ không đi nghiên cứu nó. Sau khi tôi về lại phát hiện cô không ở nhà, tôi chỉ cảm thấy muốn tìm cô, nói với cô ra ngoài rất nguy hiểm rồi mang cô về. Tôi đâu có tâm trạng tự hỏi vì sao mình lại phải ra ngoài tìm cô? Huống hồ cô cũng không ngốc, nhất định hiểu rõ ngoài đường đêm hôm mưa bão còn đáng sợ hơn mãnh thú hung ác trong rừng, cho nên nếu không có việc gì, cô nhất định sẽ ở nhà. Nhưng về nhà lại không thấy cô, tôi đương nhiên phải ra ngoài tìm rồi, chẳng lẽ tôi lại ở nhà yên ổn xem tivi hay ngủ sao? Cô luôn hỏi tôi vì sao vì sao. Lo lắng còn cần lý do sao?”

Theo thể mưa ngoài phòng càng thêm lớn, tôi càng nói càng mau, một hơi nói tới cạn lời.

“Ừ. Tôi biết rồi.” Một lúc sau, Diệp Mai Quế trả lời.

“Ừ.” Tôi cũng đáp lại một tiếng.

“Kha Chí Hoàn.”

“Sao vậy?” Đợi vài giây sau không nghe thấy cô nói tiếp, đành phải hỏi cô.

“Khi ở thang máy dưới tầng tôi không nên dữ với anh như vậy. Thật xin lỗi.”

“Không sao. Là vì tôi lỡ lời thôi.”

“Tôi cũng vì lo cho cậu nên mới ra trạm xe điện ngầm chờ.”

“Ừ. Tôi cũng biết.”

Mọi ánh sáng trong nháy mắt tắt phụt, mất điện.

“Á? Mất điện?” Diệp Mai Quế nhỏ giọng hét lên.

“Cô đừng sợ.” Tôi xuống giường, quờ quạng đi tới: “Tôi có mua một cái đèn pin cắm trại, tôi lấy ra phòng khách. Cô chờ tôi một chút.”

“Được.”

Tôi tìm được đèn pin trên giá sách bàn học, tôi đã sớm lắp pin vào.

Tôi sờ soạng cái đèn một lúc, tìm được công tắc, bật đèn sáng.

Mang theo đèn, mở cửa phòng, tôi đi ra phòng khách, đặt cái đèn lên bàn trà.

“Sáng đấy chứ.” Tôi đứng bên tay phải cô.

“Ừ.” Tôi không chỉ nghe thấy tiếng cô trả lời, còn thấy cô gật đầu.

“Hai ta lại cầm di động nói chuyện nữa à?”

Tay trái Diệp Mai Quế cầm di động dán sát vào tai trái, tay phải chỉ vào tôi, cười nói.

“Tôi không sao. Dù sao cũng không phải là tôi gọi.”

“Á!” Cô đột nhiên phát hiện, lập tức tắt di động.

Tôi mỉm cười, cũng tắt máy.

“Sao lại mất điện thế?”

“Lý do mất điện có thể có rất nhiều, có điều tôi đoán lần này chắc là do nước lũ tràn vào sở điện.”

Tôi ngồi trở lại ghế sofa của mình, thở dài nói.

“Sao lại thở dài?”

“Không có gì?” Vì tôi nghĩ tới lời của Sơ Hồng Đạo.

Nếu anh ta nói đúng, nước lũ chắc đã vượt khỏi đê, tràn vào Đài Loan.

“Ngày mai cô không được ra ngoài đâu đấy, hiểu không?”

“Thành phố Đài Bắc đã tuyên bố ngày mai không cần đi làm đi học cho nên tôi sẽ không ra ngoài.”

“Ừ.”

“Dù sao giờ chúng ta đều có di động, nếu tôi ra ngoài anh cũng biết tôi ở đâu mà.”

“Cũng đúng. Có điều không có việc gì đừng ra ngoài thì hơn.”

“Ừ.”

Diệp Mai Quế gọi Tiểu Bì một cái, cho nó ngồi lên ghế sofa bên tay trái cô.

Vì vậy Tiểu Bì vừa hay ở giữa tôi với cô.

Thân hình cô hơi cong sang trái, cúi đầu, tay trải nhẹ nhàng vỗ về Tiểu Bì, như đang dỗ nói ngủ

Mũi còn ngậm một điệu nhạc.

Tuy rằng ngoài trời mưa to gió lớn, thi thoảng còn vang lên tiếng chậu hoa ngoài ban công đụng vào song sắt, nhưng trong phòng khách lại thật yên tĩnh.

Tôi đột nhiên cũng muốn vuốt ve Tiểu Bì, nhưng tôi phải đuổi thẳng người, vươn dài tay phải mới chạm được tới.

Ý nghĩ vừa xuất hiện, thân thể không tự giác hơi di chuyển một chút, lại quấy nhiễu sự yên tĩnh trong phòng khách.

Diệp Mai Quế ngẩng đầu, ngừng vỗ, nhìn tôi, mỉm cười.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

“Không sao.” Tôi cũng cười.

“Ừ.” Diệp Mai Quế thu tay trái lại, ngồi thẳng dậy.

“Cô mệt rồi sao?”

“Không. Tôi còn muốn đọc sách nữa.”

“Vậy cô đọc đi.”

“Cậu thì sao?”

“Dù sao mai cũng không cần đi làm, tôi ngồi đây với cô.”

“Oa, vĩ đại vậy sao.”

“Cô còn vĩ đại hơn. Hôm nay lúc về xem cô có ở nhà không tôi còn ngồi xuống ghế sofa một lúc rồi mới đi tìm cô. Cô lúc về lại ngay cả ghế cũng không ngồi lại đi tiếp ngay.”

Tôi nói xong, Diệp Mai Quế mỉm cười.

Diệp Mai Quế cầm sách trong tay, nhờ ánh đèn của đèn pin cầm trại kia, bắt đầu đọc.

Bốn phía tối đen, chỉ còn lại màu trắng của ngọn đèn, chiếu lên khuôn mặt cô.

Cô hiện giờ tựa như một đóa hoa hồng đêm được chăm sóc hết lòng trong nhà kính, vì vậy có vẻ mềm mại và quyến rũ không nói nên lời.

Tôi nhắm mắt lại, đang muốn nghỉ ngơi một lát, trong đầu lại đột nhiên vang lên bài hát Tennessee Waltz.

Còn cả lời nhắc của chị lần đầu kéo tôi ra khiêu vũ: “Đừng sợ, đừng căng thẳng, thoải mái đi, xoay một vòng.”

Giọng nói của chị có thể coi là rõ ràng, tuy rằng vì năm tháng quá lâu mà khiến giọng điệu biến đổi.

Tôi đã lâu lắm không nghe giọng chị vang lên trong đầu mình.

Tôi gần như bị chị kéo đi, thuận thế bước sang phải ba bước, xoay bên trái một vòng.

Nếu không phải bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng sấm.

Tôi mở to đôi mắt, phát hiện Diệp Mai Quế cũng đang nhìn mình.

“Mệt rồi sao?” Cô hỏi.

Tôi mỉm cười, lắc đầu.

“Mệt thì nói nhé.”

Giọng nói của Diệp Mai Quế rất ôn nhu, ánh mắt thật xinh đẹp, vẫn là một đóa hoa hồng đêm nở rộ.

Khi tôi nhắm mắt lại một lần nữa, giọng nói của chị đã không còn.

10. Chương 10

Tôi vô cùng hiếu kỳ đối với điệu nhảy “hoa hồng đêm” mà chị nói.

Mỗi khi các anh chị khóa trên trong quảng trường định dạy điệu nhảy mới, tôi luôn chú ý.

Nói chính xác hơn, đó là một loại chờ mong.

Tôi vẫn giữ thói quen tránh trong chỗ tối khi gặp phải điệu nhảy hai người.

Nhưng chị luôn tìm thấy tôi, kéo tôi khỏi bóng tối, đi về phía ánh sáng, cùng khiêu vũ với nhau.

“Cậu em, chị thấy em rồi. Em còn trốn à?”

“Đừng có giả chết, cậu em. Mau ra đây.”

“Òa!” Có khi chị còn lén lút đi tới sau lưng tôi, hét to một tiếng.

Khi thấy tôi kinh ngạc chật vật quay lại, chị sẽ cười khanh khách không ngừng.

“Không ngờ hử, cậu em. Đây là điệu nhảy của Hy Lạp, mình cùng nhảy đi.”

Có lúc vừa nhảy xong điệu “Dùng khí” của Mỹ, vì điệu “Dùng khí” cần động tác bước quân hành (Balance step) rất mạnh, tôi không cẩn thận làm chân trái bị thương. Vì vậy rời khỏi quảng trường, định về ký túc xá nghỉ ngơi.

Đi được vài bước xong, lúc nhìn lại, thấy chị đang bối rối tìm quanh quảng trường đan xen giữa bóng tối và ánh sáng.

Cuối cùng chị dường như buông bỏ, buồn bã ngồi lên bức tường thấp bên cạnh quảng trường.

“Chị.” Tôi lê chân tới sau chị, gọi một tiếng.

Chị quay đầu lại, cười một cái như không có việc gì, song ánh mắt vẫn còn sót lại chút buồn bã: “Lần này sao em lại trốn? Hại chị tìm mãi không thấy.”

Chị đứng dậy, kéo tay phải tôi: “Đây là điệu nhảy rước dâu của Malaysia. Mình cùng nhảy đi.”

Tôi cắn răng, cố bước thật bình thường.

Tôi nhớ rất rõ khuôn mặt hoang mang khi đi tìm tôi của chị, cũng nhớ rất rõ nụ cười khi tôi đột nhiên xuất hiện phía sau, càng nhớ rõ hơn vẻ buồn bã nhàn nhạt trong khóe mắt chị, nhưng không thể nhớ nổi cơn đau của chân trái.

Từ đó về sau, tuy tôi vẫn không thoải mái mời bạn nhảy nhảy điệu hai người, nhưng tôi cũng không trốn nữa.

Vì tôi không muốn thấy vẻ hoang mang và buồn bã của chị.

Tôi thử đứng ở nơi sáng tối giao nhau trên quảng trường, nhìn về phía trung tâm.

Lần đầu chị thấy tôi đứng giữa chỗ sáng tối đó, lập tức ngừng bước.

Chị kinh ngạc nhìn tôi, đứng đó vài giây rồi bắt đầu mỉm cười.

Sau đó, một anh khóa trên đi tới mời nhảy, chị dùng tay phải khẽ vén váy, khom người.

Khi chị đi vào giữa vòng tròn, lại quay đầu lại cười với tôi một cái.

Đó là lần đầu tiên tôi đứng ngoài vòng tròn ngắm chị khiêu vũ.

Động tác của chị nhẹ nhàng lại tao nhã, bước nhảy đúng nhịp không chút sai lệch, còn khuôn mặt của chị luôn nở nụ cười.

Sau hôm đó, chị không cần đi khắp quảng trường sáng tối đan xen tìm tôi nữa, chị chỉ cần đứng một chỗ, thoáng nhìn qua là có thể thấy tôi.

Sau khi thấy tôi, chị sẽ cười một cái, sau đó vẫy vẫy tay với tôi.

Khi tôi tới bên chị, chị cũng chỉ nói một câu: “Mình cùng nhảy đi.”

Đương nhiên, trước khi vẫy tay với tôi, cũng có lúc có người tới gần mời chị nhảy.

Chị luôn mỉm cười đồng ý, sau đó nhún vai lè lưỡi với tôi.

Chỉ có một lần là ngoại lệ. Tôi nhớ lần đó vừa nhảy một điệu Ba Lan xong.

“Xin hãy mời bạn nhảy!” Giọng đàn anh vẫn vang dội như xưa.

Tôi lui lại vài bước, đứng đó, chuẩn bị thưởng thức bước nhảy tiếp theo trong vòng tròn.

“Điệu nhảy tiếp theo...” Anh ta cúi đầu xuống nhìn tờ giấy trong tay rồi ngẩng đầu lên nói: “Hoa hồng đêm.”

Không biết vì sao, sau khi nghe vậy, động tác trong vô thức lại là bước vào vòng tròn.

oOo

Đêm bão Nạp Lị đột kích vào, nước lũ rút cuộc cũng tràn qua đê sông Cơ Long, đổ bộ vào Đài Bắc.

Một cánh dọc theo đường Trung Hiếu Đông sáu luồng diên cuồng đổ về phía tây, một cánh khác lại xung phong dọc theo đường Cơ Long tiến về phía nam.

Nước lũ chia quân thành hai đường, sau đó gặp nhau ở nơi giao nhau giữa đường Cơ Long và đường Trung Hiếu Đông.

Nơi hai quân giao nhau, sóng lớn nổi lên cuộn cuộn, trong nháy mắt nước đã sâu hơn hai mét.

Đường Trung Hiếu Đông được coi là phồn hoa nhất Đài Bắc, chỉ trong một đêm đã thành sông Trung Hiếu.

Còn xe điện ngầm dọc đường Trung Hiếu Đông, gần như không làm gì được, bị nước lũ dễ dàng tràn vào.

Vì thế trước đây là đường cho tàu chạy, giờ lại là đường cho nước lũ tàn phá.

Nước lũ rút cuộc cũng tràn vào nhà ga Đài Bắc, nuốt trọn mọi hàng hoá thiết bị, nhà ga Đài Bắc trở thành tòa thành dưới đáy biển.

Nếu định đi xe lửa, chắc phải mặc áo lặn với mang theo bình dưỡng khí.

Sáng sớm hôm sau nữa, cho dù thành phố Đài Bắc không thông báo nghỉ làm nghỉ học, tôi cũng chẳng cách nào đi làm được.

Vì chẳng có thuyền nào chở tôi tới công ty.

Vì tổn thất rất nghiêm trọng nên Đài Bắc thông báo nghỉ làm nghỉ học hai ngày liền.

Tới ngày thứ ba bắt đầu trở lại đi làm như bình thường, song cuộc sống của tôi lại nảy sinh một thay đổi rất lớn.

Vì tôi đã không thể đi làm bằng xe điện ngầm.

Trong trạm xe điện ngầm tích đầy nước, muốn bơm hết nước khỏi đó cũng phải mất vài ngày. Còn nếu muốn trở lại hoạt động như bình thường, sợ là phải đợi một đến hai tháng nữa. Buổi tối ngay trước hôm đi làm trở lại, Diệp Mai Quế nhắc tôi ngày mai phải đi sớm một chút.

“Sớm hơn bao lâu?” Tôi hỏi.

“Đại khái sớm hơn so với bình thường khoảng một giờ. Vì cậu cần phải đi xe bus đi làm.”

“Sớm hơn một giờ á? Cô đùa hả?”

“Tôi nói thật đấy.” Cô trừng mắt nhìn tôi một cái: “Cậu không tin cũng được.”

“Tôi đương nhiên tin lời cô rồi, nhưng sớm một giờ chẳng phải quá...”

“Chẳng phải quá phóng đại sao. Cậu định nói vậy đúng không?”

“Đúng vậy. Vậy chẳng khác nào tôi phải ngủ ít đi một giờ? Thế thì vô nhân đạo quá. Cô thì sao?”

“Tôi đi xe máy đi làm, cho nên không khác biệt nhiều lắm. Cùng lắm là phải đi sớm hơn 10 phút thôi.”

“Bất công quá! Tôi cũng muốn sớm hơn 10 phút thôi.” Tôi đứng dậy kháng nghị.

“Tùy cậu.” Cô lại chuyển ánh mắt về tivi: “Dù sao tôi cũng đã nhắc cậu rồi.”

“Ừm, được rồi. Tôi dậy sớm hơn 15 phút là được.”

Cô tắt tivi, lấy ra một quyển sách, bắt đầu đọc, dường như không để ý tới tôi nữa.

“Vậy 20 phút thì sao?” Tôi lại tăng thêm 5 phút.

Diệp Mai Quế lại ngẩng đầu lên trừng mắt với tôi một cái rồi lại cúi đầu xuống tiếp tục đọc sách.

Sau khi tôi tới Đài Bắc làm vẫn luôn lên xe điện ngầm đi làm, chưa hề biết tắc đường lâu thế nào.

Trước kia khi ở Đài Nam thường nghe nói tình hình tắc đường ở Đài Bắc rất nghiêm trọng, nhưng cũng nghe nói sau khi có xe điện ngầm, tình hình tắc đường đã được cải thiện rất nhiều.

Vì vậy tôi rất khó tưởng tượng vì sao mình lại phải đi sớm hơn trước những một giờ.

Tôi nhìn Diệp Mai Quế, cô hẳn không nói đùa rồi.

Hơn nữa xem động tác lật trang sách của cô có hơi thô lỗ, hẳn là tức tôi không nghe lời đây.

“Tôi đi sớm hơn 25 phút là được. Cô nghĩ sao?” Tôi thử bắt chuyện với Diệp Mai Quế.

Cô vẫn không chút phản ứng, như không nghe thấy tôi nói.

“30 phút.” Tôi vòng ngón trỏ với ngón cái, dựng thẳng ba ngón tay còn lại lên, giơ về phía cô: “Chỉ 30 phút thôi. Không thể hơn được.”

“Cậu bệnh à, đây có phải là cò kè mặc cả đâu.” Cô khép quyển sách lại, lớn tiếng nói: “Tôi nói một giờ là một giờ.”

Cho nên trước khi ngủ tôi vặn đồng hồ báo thức về trước số tám một giờ.

Nhưng khi đồng hồ báo thức gọi tôi dậy, tôi thật sự không cách nào tiếp nhận chuyện nó kêu sớm như vậy, vì vậy lại vặn nó tới gần số tám hơn một chút, rồi lại một chút, một chút nữa, một chút nữa nữa, mãi tới lúc lương tâm tôi phát hiện ra mới thôi.

Xuống giường, mơ mơ màng màng đẩy cửa ra, phát hiện Diệp Mai Quế cũng mở cửa phòng mình ra gần như cùng lúc.

“Chào buổi sáng.” Tôi lên tiếng chào cô, đây là lần đầu tôi thấy cô trước tám giờ sáng.

“Không phải tôi bảo anh phải dậy sớm một giờ sao?”

“Bởi vì...” Tôi ngại ngùng đáp: “Đồng hồ báo thức kêu sớm quá, tôi không quen.”

“Được.” Diệp Mai Quế dùng khoeo mắt lườm tôi một cái: “Được lắm.”

Tôi toàn thân phát lạnh, cũng vì thế hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi nhanh chóng giả bộ như vội vàng vàng, cũng tự mắng mình vài câu, vì tôi muốn Diệp Mai Quế cảm thấy tôi không cố ý không nghe lời cô.

Trước khi ra ngoài, theo lệ thường, tôi ngồi xuống vuốt ve đầu Tiểu Bì: “Tiểu Bì ngoan, anh sẽ về nhanh thôi.”

Tiểu Bì cũng theo lệ thường, cắn ống quần của tôi không buông.

Diệp Mai Quế thấy tôi kéo co với Tiểu Bì ngoài hành lang như vậy không khỏi cười thành tiếng: “Nó ngày nào cũng vậy sao?”

“Đúng vậy.” Tôi kéo tung ống quần khỏi cái răng cuối cùng của Tiểu Bì cắn lên, đứng dậy.

“Làm vậy quần cậu sẽ hỏng đấy.”

“Thật không?” Tôi gác chân trái lên đùi phải, tay phải chống vào vách tường, kiểm tra cẩn thận. “Á! Đúng là có lỗ này này.” Tôi đếm một chút: “Tổng cộng có bảy lỗ nhỏ, xếp thành hình như thất tinh bắc đẩu trên trời. Tiểu Bì thật không đơn giản.”

“Vớ vẩn.” Cô xoay người, tiếp tục việc của mình.

“Tôi đi đây, tối gặp lại.” Tôi vuốt vuốt mũi, mở cửa.

“Đi đi.” Diệp Mai Quế trả lời rất bình thản.

Tôi nhìn đồng hồ, vừa vặn tám giờ đúng, đi làm sớm hơn bình thường nửa giờ.

“Thói quen cũng thỏa mãn thuyết tương đối đấy.” Tôi cảm thấy vẫn còn sớm vì vậy lại bắt đầu nói: “Thói quen là tương đối, không phải tuyệt đối. Trước kia tám giờ 20 tôi rời giường, 8 giờ rưỡi ra khỏi cửa, hôm nay 7 giờ 50 rời giường, 8 giờ ra khỏi cửa. Thói quen tuyệt đối đã thay đổi nhưng thói quen tương đối vẫn không đổi, vẫn là 10 phút sau khi rời giường thì ra khỏi cửa.” Tôi chặc chặc vài tiếng: “Mình thật không đơn giản.”

“Rốt cuộc cậu có đi không đây?” Diệp Mai Quế lạnh lùng buông một câu, như phóng ra một ngọn phi đao.

“Rõ.” Tôi nơm nớp cười trả lời: “Đi ngay đây.”

“Này!” Diệp Mai Quế đột nhiên gọi một tiếng.

“Sao thế?” Tôi thu lại chân phải vừa bước ra cửa, đi về hành lang, ngó đầu vào phòng khách.

“Cậu quên mang cặp rồi.”

“Hôm đó vội vàng đi taxi về tìm cô, tôi để cặp ở công ty, quên không mang nó về.”

“À.” Cô lên tiếng, giọng nói chuyển thành ôn nhu: “Sau này đừng bắt cần như vậy nữa.”

“Ừ. Tôi biết rồi.”

Tôi quay người ra cửa, lại nghe cô gọi này một tiếng.

“Còn chuyện gì à?”

“Nếu đến muộn cũng đừng nóng nảy.”

“Cô yên tâm, tôi không đi muộn đâu.”

“Thật không? Vậy cực không?”

“Được. Nếu tôi không muộn, tối cô phải nấu cơm cho tôi ăn, còn phải rửa bát nữa.”

“Không. Nếu cậu tới muộn tôi mới nấu cơm.”

“Tốt vậy sao? Vậy tôi ngược lại tình nguyện đi muộn.”

“Bất kể cậu nguyện hay không nguyện, cậu chắc chắn sẽ muộn.”

“Nếu tôi không muộn thì sao.”

“Thì tối tôi nấu mì.”

“Cô.” Tôi đột nhiên bừng tỉnh, không biết nên nói gì.

Vì vậy có nghĩa là cho dù tôi muộn hay không muộn, tối nay Diệp Mai Quê đều sẽ nấu thứ gì đó.

Vốn tôi cho rằng hoa hồng đêm chỉ lặng lẽ nở rộ vào buổi tối, không thích ánh mặt trời.

Không ngờ sáng sớm vẫn yêu kiều như đêm.

Thậm chí khi ánh nắng sớm rọi xuống, đóa hoa hồng đêm mông lung lại ngời sáng diễm lệ.

Tôi rất cực cũng thấy được màu sắc của hoa hồng đêm.

Đó là màu đỏ thắm chứ không phải màu đỏ sậm mà tôi vẫn nghĩ tới.

“Cám ơn cô.” Tôi nghĩ một lúc, chỉ có thể nói tiếng cảm ơn ngốc nghếch.

“Không cần cảm ơn. Mau đi đi.”

“Thật ra tôi có nghe lời cô nói, nhưng tôi ham ngủ quá nên cứ vờ đồng hồ báo thức tới gần tám giờ.”

“Đừng nói nữa, đi mau đi.”

”Cô có cảm thấy cô đang lấy ơn báo oán không? Hay có cảm giác ‘Vốn ta gửi lòng nơi trăng tỏ -

Nhưng sao trăng lại chiếu rạch nào’?”

Diệp Mai Quê đột nhiên đứng phắt dậy đối mặt với tôi, tay phải chống eo, tay trái chỉ mạnh sang trái: “Đi mau cho tôi!”

Tôi chạy ra ngoài như bay.

Đến trạm dừng xe bus tôi mới hiểu rốt cuộc vì sao lại phải đi sớm một giờ.

Nơi đó đã có một đồng người, chẳng khác nào hôm nay đi xe bus không những miễn phí còn được nhận quà.

Tôi không thể dùng “dòng người dài dằng dặc” để hình dung người chờ xe bus, vì vốn chẳng có ai xếp hàng.

Mỗi khi xe bus ngừng lại, mọi người ồ lên, chỉ đợi người cuối cùng xuống xe cái là tranh nhau lên.

Đã từng xem đấu bóng rổ chưa?

Khi tranh bóng trong vòng cấm dưới rổ, mọi cầu thủ đều nhìn chăm chú vào trái bóng nảy trên thành rổ, nắm lấy thời cơ để nhảy lên, đập bóng vào rổ.

Người chờ xe bus cũng như chơi bóng rổ vậy.

Vừa trở lại đi làm, xe điện ngừng hoạt động, vì thế mọi người vốn đi dưới lòng đất giờ toàn bộ trở lại bên trên.

Người điều hành xe bus ở Đài Bắc lại không thể nào sơ tán những người dân bỏ gian tà theo chính nghĩa lúc này, vì thế khiến cho giao thông vô cùng hỗn loạn.

Cho dù tôi vất vả lắm rồi cũng lên được xe, nhưng lúc trước đi xe điện ngầm tôi chỉ tốn có 7 phút, giờ đi xe bus tôi phải đợi mất 50 phút.

Cho nên bữa tối nay tôi phải ăn cơm, vì tôi đến muộn 20 phút.

Khi ở thang máy dưới lầu công ty, vừa vặn gặp Sơ Hồng Đạo.

“Hi! Tiểu Kha.” Sơ Hồng Đạo dường như rất vui vẻ: “Chúng ta đúng là anh hùng chí lớn gặp nhau.”

“Đã tới muộn thế này sao anh còn vui vẻ vậy.”

“Đã rất lâu rồi anh không đến muộn, sắp quên tâm trạng lo lắng khi đi muộn rồi. Hôm nay vừa hay, có thể nhân dịp này ôn lại giấc mộng cũ.”

Tôi mặc kệ anh ta, vươn ngón trỏ tay phải định ấn nút, anh lại giữ tay phải của tôi lại.

“Sao vậy?” Tôi quay lại hỏi.

“Từ từ hẵng ấn nút. Xin hãy để anh hưởng thụ tâm trạng tới muộn thêm chút nữa.”

“Này!” Tôi nhanh chóng giơ tay trái ra, anh ta lại lập tức nắm lấy tay trái tôi.

Kết quả chúng tôi lôi lôi kéo kéo như đánh thái cực quyền ở cửa thang máy.

Vốn tôi hẳn chỉ muộn 20 phút, lại biến thành 30 phút.

Vốn chúng tôi có thể lén lút chui vào văn phòng, nhưng Sơ Hồng Đạo vừa vào đã gào tướng lên: “Chào mọi người! Chúng tôi tới muộn.”

Ông chủ nghe tiếng đi tới giảng giải tinh thần với chúng tôi một phen.

Sau lại nghe nói hôm đó công ty có rất nhiều người đi muộn, chỉ có điều tôi với Sơ Hồng Đạo là tới muộn nhất.

Cho nên ông chủ lặp lại bài diễn thuyết của mình tới vài lần.

Hôm nay chủ đề thảo luận và bàn tán của văn phòng đều xoay xung quanh thành phố Đài Bắc bị nước lũ bao quanh.

Khoảng 11 giờ, ông chủ gọi công tác nhỏ của chúng tôi vào họp.

Tổ công tác nhỏ của chúng tôi ngoại trừ giám đốc, tôi, Sơ Hồng Đạo, còn có hai đồng nghiệp nam cùng với cô Lý có màu son môi khiến người ta tưởng là trúng độc.

Trọng điểm của cuộc họp là thảo luận vì sao Đài Bắc lại xảy ra tình trạng ngập lụt nghiêm trọng như vậy.

Vì tôi là người trẻ tuổi nhất, cũng là người có ít kinh nghiệm nhất, hơn nữa lại không quen thuộc đối với Đài Bắc cho nên đại bộ phận thời gian tôi chỉ sắm vai người nghe, ngẫu nhiên ghi chép một chút.

Thẳng tới lúc ông chủ đột nhiên nói một câu: “Chúng ta nên cảm thấy may mắn khi cơn bão Nạp Li đổ bộ vào, vì nó khiến cho công ty chúng ta có rất nhiều việc để làm.”

Tôi nghe vậy, tay cầm bút vì hơi tức giận và kích động mà run run.

“Tiểu Kha.” Ông chủ hỏi tôi: “Cậu có ý kiến gì sao?”

“Bảo mang tới lũ lụt, gây thiệt hại, sao chúng ta còn bảo may mắn được?” Tôi nói.

Ông chủ mỉm cười, buông tài liệu trong tay xuống rồi ngồi xuống ghế tựa, hỏi tôi: “Nếu không có thiệt hại do lũ lụt, cậu có việc gì làm không?”

“Nếu cậu là bác sĩ, cậu sẽ mong là thường xuyên có người mắc bệnh, nhờ đó mới kiếm được nhiều tiền khám bệnh chứ?”

“Không ai mắc bệnh, vậy ngày ngày bác sĩ kiếm tiền ra sao?”

“Vì có người mắc bệnh nên mới cần bác sĩ. Chứ vì có bác sĩ nên mới mong cho bệnh tật không ngừng sinh sôi. Có nguyên nhân mới có kết quả, không thể lấy kết quả làm nguyên nhân được.”

“Ồ, thế sao? Ít nhất những thiệt hại về lũ lụt có thể khiến cho công trình thủy lợi được coi trọng hơn đúng không?” Ông chủ lại cười nói: “Đài Loan luôn không coi trọng các công trình thủy lợi, cậu không thấy là nếu thường xuyên xảy ra lũ lụt, công trình thủy lợi sẽ càng được coi trọng, địa vị của kỹ sư thủy lợi cũng sẽ tăng cao sao?”

“Ý nghĩa cho sự tồn tại của công trình thủy lợi không phải vì được coi trọng.” Tôi buông bút, đứng dậy nói: “Mà là vì cần thiết.”

Tôi nói xong, không khí trong phòng họp như cứng lại, mọi âm thanh đều đột nhiên ngưng bật.

“Được, nếu cậu đã nói những thứ như ‘cần thiết’, vậy ngoại trừ phần cứng của công trình chống lũ với kế hoạch kiểm soát dòng chảy của sông ra, cậu cho rằng muốn chống lũ còn cần gì nữa?”

Ông chủ đứng thẳng dậy, rời khỏi ghế tựa, hai mắt nhìn thẳng vào tôi.

“Một bộ máy dự báo lũ và báo động chống lũ hoàn chỉnh.” Tôi trả lời.

“Có thể mời cậu nói cụ thể hơn không?”

“Ừm. Tôi học hành không tốt lắm, nếu có sơ sót hay sai lầm gì mong các vị chỉ cho.”

“Mau nói đi.” Ông chủ hiển nhiên không kiên nhẫn nổi.

“Vấn đề này rất phức tạp, vì tính không xác định của ”dự báo” tương đối lớn. Nếu muốn thành lập hệ thống dự báo đầy đủ phải từ khi cực khí tượng bắt đầu tuyên bố cảnh báo bão, chú ý chặt chẽ đường đi của bão. Căn cứ theo đường đi trước đó của cơn bão, độ khí áp cùng tốc độ gió, tính toán sóng từ ngoài biển đánh vào, đánh giá mức thủy triều dâng cao ở cửa sông Đạm Thủy. Sau đó lại dự đoán trước lượng mưa, tính toán lưu lượng nước sông, cũng phải xem xét hệ thống chống nước xả nước ra sông cùng lưu lượng mà trạm bơm nước bơm ra sông. Vì hệ thống sông Đạm Thủy bao gồm cả sông Đạm Thủy, sông Cơ Long, khe Tân Điểm, khe và sông Đại Hán. Vì vậy phải tính toán toàn bộ nước lũ từ hệ thống sông, dự báo đánh giá mực nước ở các cầu và ở gần các khu dân cư đông đúc. Mà đập chứa nước Phỉ Thúy ở thượng lưu vạn nhất xả lũ, cũng phải đưa vào tính toán, tránh cho việc mực nước ở hạ lưu dâng quá cao, vì vậy cần có chiến lược xả lũ tốt nhất. Dự báo chắc chắn không chính xác cho nên cần phải sử dụng số liệu quan sát mới nhất, kịp thời chỉnh sửa và thay đổi kết quả tính toán. Đài Bắc có địa hình trùng, không xử lý nước lũ kịp thời, rất có thể khiến cho lượng nước lũ nhanh chóng tăng lên, bởi vậy càng phải tranh thủ thời gian kiểm soát, xử lý lũ lụt. Mặt khác, các phương tiện truyền thông điện tử phải không ngừng tập trung tiêu điểm ở tình trạng thiên tai và lượng mưa, phối hợp với kết quả dự báo, đưa tin nhắc nhở dân chúng nên sơ tán và nên sơ tán tới đâu. Tóm lại phải tranh thủ thật nhiều thời gian phản ứng để giảm bớt tổn thất về người và tài sản.”

“Ý cậu là, thời gian là cực kỳ quan trọng?” Ông chủ sau khi nghe xong bèn hỏi tôi.

“Đứng trên góc độ phòng chống lũ lụt mà nói, đúng vậy.”

“Vậy sao hôm nay cậu lại đi muộn nửa tiếng?”

“Đó là vì...”

“Cậu không thể dự đoán được thời gian tăng lên do việc chuyển từ xe điện ngầm sang xe bus, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Như vậy đối với tính không xác định của toàn bộ hệ thống dự báo, cậu sẽ dự đoán ra sao?”

“Tôi sẽ dự đoán được.”

“Cậu muốn tôi tin rằng một kẻ đi muộn, một kẻ không có khái niệm về thời gian lại giúp tôi tranh thủ được thêm càng nhiều thời gian cảnh báo chống lũ sao?”

Tôi lập tức nghẹn lời, cúi đầu, không đáp.

Kết thúc cuộc họp, trong lòng tôi rất bức bối.

Tuy tôi biết việc không dự đoán được thời gian tăng thêm khi đi làm sáng nay chẳng liên quan gì tới việc cảnh báo chống lũ, song trong lòng tôi vẫn cảm thấy đôi chút hổ thẹn, còn cả một ít bối rối.

Cũng như cảm giác bối rối khi học tiểu học, bị giáo viên gọi đứng lên trả lời bài, kết quả lại trả lời sai.

Vốn chẳng có tâm tình ăn cơm trưa, nhưng Sơ Hồng Đạo vẫn cứng rắn kéo tôi đi ăn cùng anh ta.

11. Chương 11

“Tiểu Kha, tôi mời cậu đi uống cà phê.” Ăn cơm trưa xong, Sơ Hồng Đạo nói.

Chúng tôi đi tới một quán cà phê, vừa hay trong quán tổ chức kỷ niệm một năm mở quán, đưa một loại cà phê mới ra bán.

Vì loại cà phê mới có giá đặc biệt nên tôi với Sơ Hồng Đạo cùng gọi một cốc.

“Quán này thật hảo tâm.” Sơ Hồng Đạo uống một ngụm xong bèn nói.

“Sao lại hảo tâm?”

“Cà phê khó uống như vậy, may là một năm chỉ đưa ra có một lần, nếu ngày nào cũng uống thì chịu sao nổi?”

Anh ta lại bắt đầu bài kể chuyện cười nhạt như nước ốc của mình, tôi thà chuyên tâm uống thứ cà phê khó nuốt này còn hơn,

“Cậu có biết vì sao cậu với ông chủ lại không hợp nhau không?” Anh ta đột nhiên quay đầu sang hỏi tôi.

“Vì sao?”

“Vì hôm nay cậu mặc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh.”

“Hả?”

“Áo sơ mi kẻ sọc xanh không phải trông rất giống cách cách Blue sao?” Nói xong anh ta lại cười lên ha hả.

(Cách cách blue là cách nhìn của những người có quan điểm bất đồng dành cho nhau)

Tôi tiếp tục uống cà phê, giả chết không để ý tới anh ta nữa.

“Tiểu Kha, nói thật ra. Vừa rồi khi họp cậu nói hay lắm.”

“Thật không?”

“Quan điểm của cậu rất đầy đủ, tôi coi như mở rộng tầm mắt đấy. Cho nên tôi hẳn nên cảm ơn cậu.”

“Hả? Đừng khách khí. Tôi cũng chỉ lý luận suông thôi.”

“Ha ha! Đừng khiêm tốn như vậy.” Sơ Hồng Đạo vỗ vỗ vai tôi: “Tôi muốn hỏi cậu, đánh giá mực thủy triều tăng ở cửa sông Đạm Thủy, vì sao cũng nằm trong hệ thống dự báo?”

“Dự báo nước lũ chủ yếu là căn cứ vào dự báo lượng mưa. Có lượng mưa, đổi thành lưu lượng nước sông cùng mực nước, từ đó đoán được độ an toàn của đê. Đối với quy trình thiết kế đê điều mà nói, trước hết phải phân tích tần suất. Ví dụ như đánh giá tần suất lượng mưa trong một trăm năm, lại tính thành tần suất lũ lụt trong một trăm năm, sau đó mới thiết kế độ cao đê điều sao cho có thể chống được lũ lụt trong một trăm năm.”

Tôi uống một hớp cà phê, tiếp tục nói: “Nhưng gió với khí áp của bão sẽ khiến do nước ở cửa sông dâng cao, loại thủy triều dâng này vượt xa so với mức thủy triều của nước biển bình thường. Còn nước biển cũng dọc theo sông Đạm Thủy chảy ngược lên, có thể tới Tịch Chỉ ở gần sông Cơ Long, bởi vậy àng khiến cho mực nước sông dâng lên. Cho dù bão không tạo thành lượng mưa quá lớn ở thượng lưu, nhưng vẫn có thể vì mức thủy triều dâng cao ở hạ lưu khiến cho nước lũ tràn khỏi đê.”

“Vậy đập chứa nước Phỉ Thúy xả lũ thì sao?” Sơ Hồng Đạo lại hỏi.

“Đầu tiên phải làm rõ cái này đã, đập chứa nước nhất định là công hiến trực diện đối với việc chống lũ. Có đập chứa nước ở thượng lưu sẽ ngăn rất nhiều nước vốn sẽ chảy xuống hạ lưu. Nhưng đập chứa nước tuyệt đối không thể để quá đầy, nếu không một khi vỡ đập có thể sẽ bao phủ hơn nửa cái Đài Bắc. Vì vậy khi đập chứa nước không chứa nổi quá nhiều nước vậy phải xả lũ. Vạn nhất phải xả lũ vậy điều phối lượng nước lũ xả ra như thế nào cũng là học vấn. Chẳng hạn như một trăm khối phân ra xả trong ba ngày với xả hết trong một ngày cũng không giống nhau. Cho dù cùng là xả hết trong ba ngày, vậy rốt cuộc là 50 30 20 hay là 40 20 40, cũng không giống nhau.”

“A.” Một lúc sau, Sơ Hồng Đạo lên tiếng, sau đó đứng dậy bảo: “Đi thôi, cũng phải về làm rồi, bằng không ông chủ lại bảo: ‘Các cậu uống cà phê cũng mất hơn 10 phút, làm sao có thể tranh thủ thêm 10 phút cảnh

báo chống lũ đây?’ Loại logic này chẳng khác nào chỉ cần nhà cậu từng có hỏa hoạn, cậu sẽ không có tư cách làm nhân viên cứu hỏa, đều thật vớ vẩn.”

Về mặt Sơ Hồng Đạo như rất không đồng ý.

Tôi biết Sơ Hồng Đạo đang an ủi mình, cho nên khi làm việc buổi chiều tâm trạng cũng không buồn như trước.

Nhưng lúc lơ đãng tôi vẫn nhớ tới thời gian làm việc ở Đài Nam trước kia.

Lúc trước hẳn nên ở lại Đài Nam thêm một thời gian, có lẽ còn có cơ hội tìm công việc khác.

Giờ cảm thấy văn phòng hiện tại thật quá lớn, bản thân mình lại trở nên vô cùng nhỏ bé.

Sau khi tan tầm vẫn phải ngồi xe bus, bất quá thời gian tan tầm của tôi trễ hơn bình thường, vì vậy không gặp phải tắc đường, tôi chỉ phải ngồi xe bus 20 phút.

Sau khi xuống xe, trên đường trở về thấy vài đồng rác sắp chất cao tới hai tầng lầu, nội thất với đồ đạc linh tinh đều ướt sũng nước.

Rất nhiều cửa hàng bật máy bơm, tiếng động cơ vang lên rầm rĩ, cố gắng bơm hết nước trong nhà ra.

Tôi đã học công trình thủy lợi nên đương nhiên biết thiệt hại do nước lũ chỉ có thể giảm bớt, không cách nào hoàn toàn tránh khỏi.

Nhưng cảnh tượng sau cơn lũ vẫn thật khủng khiếp, khiến tôi không khỏi có đôi chút cảm giác tội lỗi.

Trở lại nhà C, mở cửa ra, mùi đồ ăn thơm nức mũi.

“Cậu đã về.” Diệp Mai Quế trong phòng bếp, quay lưng về phía tôi nói.

“Ừ.” Tôi ngồi phịch xuống ghế sofa, cả người không còn chút sức lực.

“Cơm sắp nấu xong rồi.”

“Cơm? Sao cô biết tôi sẽ muộn?”

“Nói nhảm. Tôi dậy rồi còn thấy cậu chưa ra khỏi cửa là biết rồi.”

“Cô thật lợi hại. Đáng lẽ cô nên đến làm công trình thủy lợi, cô ước lượng thời gian tốt hơn tôi nhiều.”

“Cậu đang nói linh tinh gì thế.” Cô quay đầu lại nói: “Mau tới giúp tôi đem đồ ăn lên phòng khách.”

Diệp Mai Quế đem món ăn cuối cùng lên phòng khách, sau đó ngồi xuống nói: “Mình cùng ăn đi.”

Tôi vốn đưa tay ra định cầm chén đũa, nghe câu này xong đột nhiên ngưng lại.

“Cô có thể lặp lại lần nữa không?”

“Sao?”

“Câu nói vừa rồi ấy.”

“Lời hay không nói hai lần.” Cô trừng mắt nhìn tôi một cái: “Mau ăn cơm đi, thật rồi hơi.”

Không phải tôi rồi hơi, chỉ là đột nhiên lại nhớ tới chị.

Trước kia trong góc tối quảng trường, chị luôn dùng câu: “Mình cùng nhảy đi.” mang tôi khỏi bóng tối.

Hôm nay, câu nói của Diệp Mai Quế: “Mình cùng ăn đi.” Không ngờ lại có hiệu quả như nhau.

“Hôm nay lại bị mắng hả?” Diệp Mai Quế nhìn tôi hỏi một câu.

“Coi như vậy đi.”

“Tôi biết mà.”

“Cô hình như cái gì cũng biết nhỉ.”

“Đương nhiên.” Cô lấy đũa chỉ vào mặt tôi: “Viết hết trên mặt cậu mà.”

“Thật không?” Tôi sờ sờ hai má: “Trên mặt tôi có viết: ‘tôi lại bị mắng’ à?”

“Không. Trên mặt cậu viết: ‘Tôi không nghe lời khuyên của người ta cho nên đi muộn bị mắng cũng đáng đời.’”

“Cô đâu có khuyên bảo? Đó gọi là cảnh cáo.”

“Thật không?” Cô buông đũa xuống: “Cậu có thể lặp lại lần nữa.”

“Là khuyên bảo, đúng là khuyên bảo.”

Tôi và một ít cơm, chuyên chú gấp thức ăn.

Chúng tôi lại im lặng, không nói gì với nhau nữa, ngay cả đũa cũng không chạm vào nhau.

Sau khi ăn no, Diệp Mai Quế gọi một tiếng, tôi mới quay sang nhìn cô.

“Trên báo có nói, đề điều của thành phố Đài Bắc có thể chống đỡ nước lũ trong hai trăm năm.” Diệp Mai Quế mở miệng nói.

“Ừ.”

“Vậy sao lần này lại ngập lụt nghiêm trọng như vậy?”

“Làm sao tôi biết được.”

Tôi lại cúi đầu xuống ăn cơm.

“Này!” Diệp Mai Quế lại đột nhiên gọi một tiếng.

“Sao vậy?” Tôi cắn đũa, nhìn cô.

“Tôi đang hỏi cậu mà.”

“Sao lại hỏi tôi?”

“Cậu học thủy lợi, không hỏi cậu chẳng lẽ đi hỏi mấy cô cho thuê sách sao?”

“Đừng hỏi mấy cô cho thuê sách, tính khí các cô ấy không tốt lắm.”

“Rốt cuộc cậu có nói hay không?”

“Chờ tí nữa cô rửa chén xong tôi sẽ nói.”

“Vậy quên đi.” Cô quay đầu đi, không để ý tới tôi nữa.

“Cô có biết Lý Bạch không?” Tôi thử mở miệng, có điều cô vẫn không phản ứng.

“Cô có biết Lý Bạch có một bài thơ tên là ‘Tương tiễn tửu’ không?” Cô vẫn không chút phản ứng.

“Trong ‘Tương tiễn tửu’ chẳng phải có câu: ‘Nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống’ sao?” Cô vẫn không chút phản ứng.

“Cô có biết vì sao Lý Bạch lại nói vậy không?”

“Rốt cuộc cậu định nói gì.” Cô rốt cuộc cũng phản ứng lại, có điều lại là trừng mắt nhìn tôi: “Nói hết một lần đi.”

“À. Tôi định hỏi cô có biết vài sao Lý Bạch nói: ‘Nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống’ không?”

“Nước sông Hoàng vốn khởi nguồn từ núi Bayanhar ở Thanh Hải, chiều cao so với mặt nước biển hơn 4500 mét, cho nên Lý Bạch mới nói nước sông Hà như từ trên trời đổ xuống.” Một lát sau cô mới trả lời.

“Chỉ như vậy thôi sao?” Tôi buông bát đũa, hỏi lại: “Những con sông lớn nổi danh ở Trung Quốc đều bắt nguồn từ những ngọn núi cao, vì sao Lý Bạch không nói: ‘Nước Trường Giang từ trời cao đổ xuống’? Ông ấy khinh sông Trường Giang à?”

“Được, vậy mời ”ngài’ giải thích cho tôi. Tiểu nữ xin chú ý lắng nghe.”

“Không dám không dám.” Tôi nói xong lại ngậm miệng.

“Mau nói đi!”

“Tôi nói rồi, tôi không dám mà.”

“Này!” Diệp Mai Quế cũng buông bát đũa xuống: “Cậu còn không nói tôi kêu Tiểu Bì cản cậu đấy.”

“Được rồi, tôi nói.” Tôi nhìn qua Tiểu Bì, cười với nó một cái rồi mới nói: “Vì lượng bùn cát trong sông Hoàng rất lớn, thường xuyên lắng xuống đáy sông, khiến cho mực nước hai bên bờ sông dâng cao, vì vậy đê ở hai bên bờ sông phải không ngừng dựng cao mới chống được nước lũ. Đáy sông không ngừng bị ứ đọng nên thậm chí có khi đáy sông còn cao hơn mặt đường. Cô nghĩ thử xem, nếu đáy sông cao hơn so với những nơi khác vậy nhìn từ xa lại không phải sẽ cảm thấy nước sông như đang chảy ở trên trời à?”

“À. Thế nên Lý Bạch mới nói: ‘Nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống’?” Diệp Mai Quế gật đầu.

“Ừ. Lý Bạch không hổ là nhà thơ vĩ đại, sự tưởng tượng và sáng tạo của câu thơ này đều thật tuyệt vời.”

“Vậy thì liên quan gì tới chuyện ngập lụt ở Đài Bắc?”

“Gần bốn mươi năm nay ở lưu vực sông Cơ Long, đất đai hai bên bờ sông đều đã được khai phá và sử dụng, trong sông cũng xuất hiện hiện tượng lắng đọng, lòng sông đã dâng cao.”

“Vậy sao?”

“Ừ. Hơn nữa kế hoạch chống lũ của Đài Bắc được phác thảo từ năm 1964, tới nay đã gần bốn mươi năm. Trong bốn mươi năm này, Đài Bắc phát triển nhanh chóng, rất nhiều chỗ ban đầu chỉ là đất đai giờ đã biến thành cao ốc. Một trận mưa ở bốn mươi năm trước nếu tới ngày nay, lưu lượng nước tạo thành trên sông cũng không giống nhau.”

“Sao lại không giống?”

“Nói đơn giản thì cho dù là cùng một lượng mưa, lưu lượng nước trên sông hiện giờ sẽ lớn hơn trước kia.”

Tôi dừng lại một chút, tiếp đó nói: “Hơn nữa nước lũ cũng tới nhanh hơn.”

“Thế thì sao?”

“Cho nên thiết kế chiều cao của đê trước kia có thể phòng chống lũ được hai trăm năm, nhưng tới giờ chỉ còn lại không tới năm mươi năm. Hơn nữa đê điều của Đài Bắc cũng không an toàn như cô tưởng.”

“Vậy phải làm sao?”

“Có thể nâng cao đê, nhưng nâng cao đê không phải cách trị tận gốc. Phải kiểm soát cả sông Cơ Long, cũng phải hạn chế khai phá sử dụng đất quá mức, không được tranh đất với sông. Mặt khác, mở một nhánh chia lũ, phân tán nước lũ của sông Cơ Long cũng là một cách có thể thực hiện. Có điều làm theo cách này sẽ rất tốn tiền của, công trình cũng không dễ tiến hành.”

“Thêm nhiều trạm bơm nước không được sao?” Cô suy nghĩ một chút rồi lại hỏi.

“Trạm bơm nước bình thường đều được thiết lập ở cạnh đê, bơm nước lũ trong nội thành ra sông, cho nên đối với phòng chống ngập lụt trong thành phố mà nói, trạm bơm nước đương nhiên có tác dụng. Nhưng vì trạm bơm nước không ngừng trút nước vào sông, vô hình trung lại tăng thêm gánh nặng cho dòng sông.”

Tôi ngừng lại một chút, quay sang hỏi cô: “Nếu nước lũ không lớn, trạm bơm nước đương nhiên có thể nhanh chóng xả hết nước ra sông, tránh cho nội thành ngập nước.”

Nhưng nếu gặp trận lũ lớn, nước sông đầy tràn, vậy trạm bơm nước phải xả nước ra đâu?”

“Cho nên mấu chốt vẫn nằm trên sông Cơ Long sao?”

“Ừ, cô thật thông minh.” Tôi mỉm cười rồi nói tiếp: “Sông Cơ Long có một số vấn đề, ngoại trừ những chuyện vừa nói đến ra, còn có vấn đề của cầu Trung Sơn. Những điều đó hẳn đều nằm trong phương án kiểm soát sông Cơ Long.”

“Cầu Trung Sơn thì có vấn đề gì?”

“Sông gần cầu Trung Sơn rộng chừng một trăm mét, nhưng thượng lưu chiều rộng của sông lại lên tới bốn trăm mét. Nước lũ khi đi qua cầu Trung Sơn, dòng sông lại đột nhiên hẹp lại, mực nước sẽ dâng lên, cũng làm cho mực nước ở lượng lưu dâng lên. Mực nước dâng lên, nước lũ đương nhiên sẽ dễ tràn khỏi đê hơn.”

“Vậy phải làm sao để kiểm soát sông Cơ Long?”

“Cái này tôi cũng không biết.”

“Vì sao?”

“Vì kiểm soát một con sông ở Đài Loan có khi không phải là chuyện công trình mà là chuyện chính trị. Cô nên hỏi chính trị gia vĩ đại chứ đừng hỏi loại kỹ sư nhỏ hay đi muộn như tôi.”

Diệp Mai Quế nghe xong dường như có chút nghi hoặc, cúi đầu, không nói gì.

“Có điều nghĩ lại cũng hay, làm không tốt trăm ngàn năm sau, ‘Nước Cơ Long từ trời cao đổ xuống’ sẽ trở thành câu thơ nổi tiếng đấy.” Tôi cười nói.

“Cậu còn vui mừng trên tai họa của người khác à?” Diệp Mai Quế ngẩng đầu trừng mắt với tôi.

“Thật xin lỗi. Tôi không nên đùa như thế.”

“Đừng quên, giờ cậu cũng ở Đài Bắc, không phải ở Đài Nam.”

“Nhưng mà...” Tôi thở dài một hơi: “Có lẽ tôi nên về Đài Nam.”

“Sao đột nhiên lại muốn về Đài Nam?”

“Không có gì.” Tôi mỉm cười: “Nói thế thôi.”

Diệp Mai Quế nhìn tôi một cái, không hỏi tiếp.

Cô đứng dậy, bắt đầu thu dọn bát đĩa, bê vào phòng bếp, vặn vòi nước.

“Để tôi rửa bát cho.” Tôi đi theo vào trong bếp.

“Không cần đâu.” Cô quay lại: “Cậu tay chân cậu nhất định rất vụng về.”

“Bị cô đoán trúng rồi.” Tôi cười.

Tôi đứng sau Diệp Mai Quế, không hề nhúc nhích, nhìn cô rửa bát.

Cô rửa xong, lau khô tay, quay đầu lại thấy tôi đứng sau lưng.

“Sao? Rửa bát có gì mà nhìn?”

“Tôi chỉ muốn giúp, lại không biết nên giúp ra sao.”

“Hừ, thật mới lạ.” Nói xong, cô trở lại ngồi lên ghế của mình, bật tivi.

Tôi cũng trở lại ghế của mình.

“Tâm trạng cậu khá hơn chút nào chưa?” Diệp Mai Quế mắt nhìn tivi, hỏi tôi.

“Tâm trạng? Tâm trạng tôi có gì không tốt.”

“Tâm trạng tốt là được rồi, không tốt mới không hay. Có gì mà cứ giấu mãi.”

“À. Lúc vừa về tâm trạng quả thật không tốt lắm, có điều nghe cô nói một câu xong, tâm trạng tốt hơn rồi.”

“Câu nào cơ?”

“Chính là câu mà cô bảo ‘lời hay không nói hai lần’ ấy.”

“Ừm.” Cô ừm một tiếng.

“Tâm trạng anh không tốt vì đi muộn bị mắng à?”

“Coi như vậy đi.”

Diệp Mai Quế rời mắt khỏi tivi, nhìn tôi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tôi nhìn cô, ánh mắt cô thật ôn nhu.

Cho nên tôi đem cuộc nói chuyện với ông chủ ở phòng họp hôm nay ra, kể với cô.

“Ừm.” Nghe xong, cô lại ừm một tiếng.

“Cậu đã nói lời mình nên nên nói đúng không?” Diệp Mai Quế tắt tivi, hỏi tôi.

“Đúng vậy.”

“Cậu đã làm chuyện cậu nên làm đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy cậu cần gì phải phiền lòng.”

“Ừm.” Tôi cũng ừm một tiếng.

“Cũng như đèn xanh đèn đỏ trên đường vậy, đèn đỏ nên sáng thì đèn đỏ sáng, đèn xanh nên sáng thì đèn xanh sáng. Luôn là một cái cho phép đi, một cái ngăn cản. Nếu cậu đèn đỏ sáng đương nhiên sẽ bị những người đang vội vã ghét, nhưng đó là cậu làm việc mà cậu nên làm. Không thể vì lấy lòng mỗi chiếc xe mà đèn xanh sáng được.”

“Ừ. Cám ơn cô, tôi hiểu rồi.”

“Nhớ đấy, đèn đỏ nên sáng thì đèn đỏ sáng.”

“Giờ tôi có thể để đèn đỏ sáng sao?” Tôi nghĩ một chút rồi hỏi cô.

“Đương nhiên có thể rồi.”

“Canh cá vừa rồi vị rất lạ, uống không ngon.”

“Cậu lặp lại lần nữa đi.” Diệp Mai Quế ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào tôi như muốn vượt đèn đỏ.

“Nhưng khẩu vị thật độc đáo, có vẻ đặc biệt riêng.” Tôi nhanh chóng cho đèn xanh sáng.

“Hừ.”

Diệp Mai Quế cầm sách lên, bắt đầu đọc.

Tôi ngồi cùng cô một lúc, mãi tới khi phải về phòng sửa sang lại tài liệu mang từ công ty về.

“Tôi về phòng trước.” Tôi đứng dậy.

“Ừ.”

Đi được vài bước, giọng nói của Diệp Mai Quế lại vang lên sau lưng tôi: “Kha Chí Hoàn.”

“Chuyện gì?” Tôi dừng chân.

“Mình cùng ăn đi.”

Diệp Mai Quế nói xong, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng.

“Ừ.”

Còn tôi cũng cười rất vui vẻ.

Buông lỏng tâm tình, tay phải mang cặp công tác cũng buông lỏng theo, vì vậy cặp công tác rơi từ trên tay tôi xuống.

oOo

Tôi bước hai bước về phía trung tâm vòng tròn, sau đó ngừng lại.

Vì tôi phát hiện chị đang đứng ở chính giữa vòng tròn trong quảng trường.

“Chúng ta sẽ mời chị Ý Khanh cùng anh Mộc Qua dạy chúng ta nhảy điệu ‘hoa hồng đêm’ này.”

Đàn an luôn mở miệng bảo chúng tôi mời bạn nhảy nói thêm câu này.

Giờ tôi mới biết hôm nay chị phải dạy nhảy, hơn nữa còn là điệu nhảy hoa hồng đêm.

Tôi vốn chẳng cần biết anh Mộc Qua là ai, thậm chí đã quên anh ta tên là Mộc Qua? Tây Qua? Hay là Cáp Mật Qua?

(Mộc qua: đủ đủ

Tây qua: dưa hấu

Cáp mật qua: dưa mật)

Ánh mắt tôi, chỉ nhìn vào chị.

Chị hôm nay thật khác, mái tóc như cổ tình chải chuốt.

Còn bộ quần áo trắng thanh khiết trước kia cũng đổi thành một bộ sáng màu, xuất hiện màu đỏ hiếm thấy.

Lần đầu tiên thấy chị như vậy, tôi không khỏi ngơ ngác nhìn, chẳng cử động nổi.

Tới lúc tôi hoàn hồn, mọi người đã từ từ tạo thành hai vòng tròn, nam trong nữ ngoài.

Nam nữ quay mặt vào nhau, đứng sóng vai. Hai tay hạ xuống, không nắm tay nhau.

Tôi nhanh chóng lui lại vài bước, rời khỏi điệu nhảy này.

Chị giải thích điệu nhảy này rất cẩn thận, khi nhảy làm mẫu cũng cố ý làm thật chậm.

Tôi cố gắng ghi nhớ mỗi câu nói, mỗi động tác của chị.

Trong tiểu thuyết kiếm hiệp, sư phụ trước khi lâm chung luôn đem võ học cả đời ra, dùng khẩu quyết truyền cho đồ đệ.

Tôi cũng như tên đồ đệ kia, dụng tâm ghi nhớ mỗi câu khẩu quyết.

Chân ngoài đặt chéo trước chân trong (bạn nhảy đối mặt), chân trong bước tại chỗ, chân ngoài bước chéo (quay mặt vào nhau), dừng.

Chân trong đặt chéo trước chân ngoài (bạn nhảy quay lưng), chân ngoài bước tại chỗ, chân trong bước chéo (quay mặt vào nhau), dừng.

Từ tám nhịp đầu tiên của điệu nhảy này trở đi, tôi bèn coi bước nhảy như công thức để ghi nhớ.

Chị dạy xong, gạt đầu về phía loa phóng thanh.

Trong lúc chờ âm nhạc vang lên, chị mỉm cười nói: “Đây là điệu nhảy của những các đôi tình nhân, cho nên bước nhảy phải thật nhẹ nhàng, ngàn vạn lần đừng quấy nhiễu bông oha hồng nở rộ một mình giữa đêm khuya.”

Sau đó tiếng nhạc vang lên:

”Hoa hồng đóa đóa nở ra

Bông bông khoe sắc kiêu sa muôn phần

Hoa hồng gợi nhớ cổ nhân

Người xa hương sắc vẫn gần đâu đây

Hương thơm quanh quẩn chưa bay

Trập trùng hoa ảnh vẫn vương không rời

Trắng hiên tựa nước buông lơ

Mộng hoa biết gửi chơi vơi nơi nào.”

Bước nhảy của hoa hồng đêm thật ra không khó, đều rất cơ bản và đơn giản.

Cho dù là bước chéo, bước chuyển, hay là bước Yementine.

Nhưng nam nữ phải không ngừng thay đổi vị trí, khi thì đổi mặt, khi thì sóng vai.

Thỉnh thoảng còn phải tự xoay một vòng.

Khi âm nhạc chuẩn bị đến đoạn “Hương thầm quanh quẩn chưa bay”, nam nữ mới nắm tay.

Nếu vẽ lại quỹ tích của các đôi nam nữ trong quảng trường thành các đường cong, vậy có thể sẽ vẽ ra một đóa hoa hồng.

Còn chính giữa, chị đang ở, đó là nơi đóa hoa nở mỹ lệ nhất.

Tôi rất cuộc cũng hiểu, hoa hồng đêm không chỉ là một bài hát mà còn là một điệu nhảy, còn là người như chị.

Nếu thích một ai đó giống như hiện trường hỏa hoạn, đều có một điểm bắt lửa, vậy đây là điểm bắt lửa khiến tôi thích chị.

Sau đó nhanh chóng bùng cháy, không thể dập tắt nổi.

”Trăng hiền tựa nước buông lơ

Mộng hoa biết gửi chơi với nơi nào.”

Tiếng nhạc ngừng lại.

oOo

Đã có kinh nghiệm đi muộn hôm đó, buổi sáng khi bị đồng hồ báo thức dựng dậy, tôi không còn co co kéo kéo với Chu công nữa.

Cho dù Chu công có níu chặt ống tay áo của tôi, mong tôi ngừng lại vài phút, tôi cũng sẽ một cước đá văng hẳn ra.

Cứ như vậy, qua vài ngày, người điều khiển xe bus ở Đài Bắc đã dần quen với những người đi xe chúng tôi.

Còn đường tuy cũng có khi tắc, nhưng đã không nghiêm trọng như ngày đó.

Sau vài ngày thích ứng, tôi phát hiện nếu tôi đồng thời rời giường cùng Diệp Mai Quế, vậy sau khi tôi ra khỏi giường 15 phút chính là thời cơ tốt nhất để lên đường đi làm.

Tôi phải ra ngoài sớm hơn cô, cho nên trước khi đi ngoại trừ câu nói với Tiểu Bì: “Tiểu Bì ngoan, anh sẽ về nhanh thôi.”

Còn phải nói với cô một câu: “Tôi đi đây, tối gặp lại.”

Hơn nữa trước tiên phải tạm biệt Diệp Mai Quế, sau đó mới tạm biệt Tiểu Bì, trình tự không thể thay đổi.

Nếu không tôi sẽ thấy gai hoa hồng đêm.

Tôi với Diệp Mai Quế đều có một thói quen mới, duy trì hình thức ra ngoài đi làm này.

Duy nhất không chịu quán triệt, một mực cố chấp, là thói quen cắn ống quần tôi của Tiểu Bì.

Khi cắn ống quần tôi nó vẫn kiên trì y như trước.

Còn Diệp Mai Quế luôn vui sướng khi thấy tôi gặp họa.

Nhưng hôm nay khi ra ngoài đi làm, Tiểu Bì vừa tới gần chân trái tôi lại lui ra.

Thật giống như ma cà rồng thấy thập tự giá.

Tôi rất ngạc nhiên, không khỏi cúi xuống nhìn ống quần chân trái, hình như thấy có cái gì đó màu vàng.

Tôi gơ chân trái lên gác trên đùi phải, tay phải tựa vào vách tường, nhìn kỹ một lần nữa.

“Á!” Tôi kinh hãi hét lên.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng cười của Diệp Mai Quế ở phòng khách.

“Đây là do cô làm à?” Tôi giơ chân trái lên, chỉ vào ống quần, hỏi cô.

“Đúng vậy. Đẹp đấy chứ.” Tiếng cười của Diệp Mai Quế vẫn không ngừng.

“Này.”

Tôi không biết nói gì vì ống quần tôi có khâu bảy ngôi sao nhỏ.

Bảy chấm màu vàng dán trên quần dài màu đen, tuy ở tí bên dưới nhưng nếu nhìn kỹ vẫn thấy rất rõ.

“Chẳng phải cậu bảo bảy cái lỗ nhỏ xếp thành hình giống như thất tinh bắc đẩu trên trời sao?”

Diệp Mai Quế rất cuộc cũng nhin được cười: “Cho nên khi giúp cậu khâu quần tôi bèn đính thêm sao.”

“Cô khâu lúc nào thế?”

“Đêm qua, lúc cậu ngủ rồi.” Cô lại cười tiếp: “Tôi thấy quần cậu treo ở hành lang sau nhà nên cầm xuống khâu. Khâu xong lại treo lại.”

“Sao cô lại khâu quần giúp tôi?”

“Tiểu Bì cần rách quần cậu, tôi có trách nhiệm sửa lại giúp cậu.”

Tôi lại cúi xuống nhìn qua mấy ngôi sao trên quần. Sau đó nói: “Nhưng khâu thành thế này, chẳng phải quá...”

“Sao? Khâu xấu quá à?”

“Không phải chuyện xấu hay đẹp, mà là...”

“Mà là cái gì?” Cô nghiêm mặt nói: “Nếu cậu không thích tôi tháo ra là được.”

“Đây không phải chuyện tôi thích hay không, mà là...”

“Sao nào? Không thích thì cứ việc nói thẳng.”

Diệp Mai Quế hừ một tiếng rồi quay đầu đi.

“Tôi không có ý đó.” Tôi nhanh chóng xua tay: “Toi chỉ lo là mình mặc cái quần này có thời trang quá không?”

“Mới khâu có bảy ngôi sao nhỏ thôi, có cái gì mà kêu thời trang.”

“Nhưng khâu khéo hơn trời cao, khó mà nhầm được.”

“Nhầm cái đầu cậu.”

“Ài...” Tôi thở dài một hơi: “Tôi rất lo lắng.”

“Lo cái gì?”

“Tôi sợ mình sẽ tạo thành một ở Đài Bắc này, mọi người đều mặc loại quần thất tinh bắc đẩu này.”

Diệp Mai Quế lại hừ một tiếng, sau đó nói: “Cậu thật rồi hơi. Còn không mau đi làm.”

“Nói thật nhé, cái quần này thoạt nhìn rất tuyệt.”

“Đừng nói nhảm nữa, đi làm mau đi.” Cô cất cao giọng.

“Ừ. Tôi đi đây.” Tôi mở cửa, đi ra ngoài hai bước sau đó lại trở về phòng khách: “Nếu có người hỏi tôi quần bắc đẩu thất tinh thời trang này mua ở đâu, tôi nên trả lời ra sao?”

“Nếu cậu còn không đi tôi sẽ cho đồng sao đó xuất hiện trong mắt cậu.” Diệp Mai Quế đứng dậy.

Tôi nhanh chóng mở cửa, ra ngoài, đóng cửa, khóa cửa, một loạt động tác liền mạch lưu loát.

Đứng trên xe bus, tôi cảm thấy rất mất tự nhiên, rất sợ ai đó nhìn vào quần tôi.

Tôi đem chân trái đặt chéo lên chân phải, che đống sao đi.

Khi xuống xe, không tự giác dùng tư thế nảy nhảy xuống xe.

Sau đó mới giật mình nhớ ra đây là bước nhảy dân gian cơ bản trước kia.

Trong điệu nhảy hoa hồng đêm khi tiếng nhạc đến đoạn “Hương thầm quanh quẩn chưa bay” phải nhảy như vậy.

Tôi còn nhớ rõ gợn sóng lưu chuyển tổng mắt chị khi đó.

Tôi không ngờ lại nhớ tới điệu nhảy dân gian hoa hồng đêm cùng hoa hồng đêm của chị ngay sáng sớm, trên xe bus chật chội.

Điều này khiến tôi suýt nữa bỏ lỡ trạm dừng.

Tôi cuống quýt xuống xe, đứng tại chỗ tẩy đi bóng dáng hoa hồng đêm trong đầu.

Lại vào công ty đi làm.

Bão Nạp Lị đi rồi, lượng công việc của tôi rõ ràng nhiều hẳn lên.

Cho dù khi ăn cơm trưa cũng thường cùng Sơ Hồng Đạo vừa ăn vừa trò chuyện.

Sơ Hồng Đạo viết một báo cáo nhỏ, ghi lại tình hình ngập lụt trong thành phố.

Khi nước sâu hơn một mét, còn có thể có những âm thanh xuất hiện: “Mẹ ơi, nước lũ tràn vào rồi, mau chạy thôi.”

“Anh, anh đi trước đi. Xin hãy giúp em chiếu cố tới Tiểu Huệ và Tiểu Lệ, tiểu Ly sẽ không để ý đâu.”

“Nước lũ ơi, mi thật vô tình. So với các cô gái từ chối xem phim với ta còn vô tình hơn!”

Câu chuyện thật nhàm chán, nhưng Sơ Hồng Đạo hiển nhiên rất đặc ý.

Tôi thu thập số liệu của sông ngòi, đề điều, trạm bơm nước cùng cống thoát nước trong nội thành, thử nghiên cứu xem có cách nào nhanh chóng xử lý nước lũ, tránh cho nội thành ngập lụt.

Vốn thời gian tan tầm cũng có thể hoãn lại nhưng tôi thà chất đầy cặp đem tài liệu mang về nhà làm cũng không muốn thay đổi thời gian ra về của mình.

Vì tôi biết, ngoài hành lang luôn có đèn sáng đợi tôi.

Thật kỳ lạ, khi tôi ở trong công ty, cho dù trong đầu nhồi một đống lớn phương thức và bản đồ công trình, tôi vẫn không khỏi nhớ tới Diệp Mai Quế.

Có khi thậm chí còn tìm một lúc nào đó cố ý nhớ tới cô.

Tôi không biết vì sao lại như vậy, tôi chỉ biết làm vậy có thể khiến tôi thả lỏng.

12. Chương 12

Tôi mở một tờ báo cáo kết quả tính toán, trên đó chỉ có một đống số liệu.

Những con số này như nước lũ tràn khỏi đê, coi mỗi sợi dây thần kinh trong não tôi như phố xá đan xen trong thành thị, chạy khắp bốn phương.

Tôi đang chuẩn bị cố ý nhớ về Diệp Mai Quế để thay đổi tâm trạng thì di động kêu lên.

“Có thể ra ngoài một chút không? Tổ ở đang ở dưới công ty cậu.” Là tiếng bạn đại học của tôi.

“Có thể chứ. Nhưng cậu định làm gì?”

“Cho cậu phiếu giảm giá của nhà hàng.”

“Tốt vậy sao? Giảm giá ra sao?”

“Hai người cùng đi, miễn phí một người.”

“Hả?” Tôi nghĩ một chút: “Vậy tớ không cần đâu. Tớ chẳng kiếm được ai đi ăn cùng.”

“Cậu sẽ cần.”

“Sao cậu biết?”

“Ông nội tớ bảo thế.”

“Này!” Tôi quát lớn một tiếng khiến cho các đồng nghiệp đều nhìn sang, tôi nhanh chóng hạ giọng: “Đừng đùa thế nữa.”

“Tớ không đùa đâu. Xuống lầu lấy đi.” Nói xong, cậu ta tắt máy.

Tôi xuống lầu, thấy bạn mình ở cửa.

Vừa thấy tôi, cậu ta bèn đưa phiếu giảm giá ra.

“Sao cậu có tấm phiếu này?” Tôi chỉ vào tấm phiếu trong tay.

“Tối hôm qua tớ tới nhà hàng này ăn cơm, bọn họ nói tớ là vị khách thứ một trăm thất cà vạt tớ đó ăn kể từ khi khai trương, vì vậy tặng tớ phiếu giảm giá này.”

“Cậu hay đi ăn ở chỗ đó sao?”

“Tối hôm qua là lần đầu tiên. Do trong mộng ông nội nói với tớ là...”

“Được, được rồi.” Tôi nhanh chóng lấy tay chặn miệng cậu ta lại, không dám nghe tiếp.

“Tớ về đi làm đây.” Một lát sau tôi buông bàn tay đang chặn miệng cậu ta ra.

“Cậu có rảnh thì tới tìm tớ, đừng chẳng có tin tức gì thế.”

“Do công việc thôi, lần sau sẽ mời cậu đi ăn.”

“Tớ với cậu làm bạn lâu vậy, cậu chưa từng chủ động mời tớ ăn cơm đâu đấy.” Cậu ta cười vài tiếng.

“Thật không?” Tôi cũng cười: “Xem ra ‘lần sau sẽ mời cậu đi ăn’ là câu khách sáo của tớ rồi.”

“Được rồi. Cậu về làm đi, tớ cũng đi đây.” Cậu ta đi hai bước rồi quay đầu lại: “Nhớ là phải đi đấy.”

“Được rồi.” Tôi vẫy vẫy tấm phiếu giảm giá trong tay với cậu ta: “Đi ăn làm sao quên được?”

Tiến bạn đi xong, tôi từ từ bước trở về.

Khi tôi đi vào thang máy, đang chuẩn bị ấn vào số “7”, ngón tay đột nhiên ngừng lại.

Đúng vậy, tôi đương nhiên không quên ăn uống rồi, nhưng tôi lại quên mất chuyện mình đã từng nói với Diệp Mai Quế sẽ mời cô đi ăn cơm.

Tôi nhanh chóng chui khỏi thang máy sắp đóng cửa, đứng ở ngoài cửa lấy di động ra gọi cho Diệp Mai Quế.

“Alo, Diệp Mai Quế phải không?”

“Phải. Sao vậy?”

“Tối nay tôi mời cô đi ăn, có rảnh không?”

“Sao lại mời tôi đi ăn?”

“Vì lần trước tôi đã bảo sẽ mời cô đi ăn.”

“Lần trước?” Cô hừ một tiếng: “Chuyện tám trăm năm trước cũng lôi lên hả?”

“Ngại quá. Tôi quên mất nên mới lâu như vậy.”

“Vậy sao hôm nay lại đột nhiên nhớ ra.”

“Vì có người đưa tôi phiếu giảm giá ở nhà hàng.”

“Vậy à. Cho nên nếu người ta không đưa cậu phiếu giảm giá, cậu vẫn sẽ quên?”

“Chắc là... chắc là không.”

“Chắc là?: Cô lại hừ một tiếng: ”Vậy chứng tỏ là cậu vẫn có thể quên.”

“Theo xác suất học mà nói, có thể có khả năng này.”

“Được rồi.” Tiếng hít thở của cô trở nên nặng hơn: “Xác suất để tối nay tôi đi ăn với cậu là bằng không.”

Sau đó điện thoại bị ngắt.

Tôi thật ảo não, lại chọc cô giận rồi, ngày ra một hồi mới quay lại đi thang máy lên lầu.

Vào văn phòng, ngồi trở lại chỗ ngồi, ghế còn chưa ấm di động đã lại vang lên.

“Alo.” Là giọng của Diệp Mai Quế.

“Sao vậy?”

“Thấy điện thoại đột nhiên ngắt cậu cũng chẳng buồn gọi lại sao?”

“Chẳng phải do cô gác máy sao?”

“Đúng vậy. Nhưng cậu cũng phải gọi lại hỏi tại sao chứ.”

“À. Thế vì sao cô gác máy?”

“Vì tức chứ sao.”

“Ừm, tôi hiểu. Xin lỗi.”

“Hiểu là được rồi.”

“Ừ.”

Sau đó theo lẽ thường, chúng tôi lại đồng thời im lặng.

“Này!”

“Sao?”

“Vừa nãy tôi chỉ nói tối nay không đi ăn với cậu, không nói tối mai không được.”

“Vậy tối mai được chứ?”

“Có thể.”

“Được. Vậy mai gặp.”

“Ồn góc, tối nay cậu không về nhà sao? Chỉ tối nay là mình thấy nhau rồi còn gì.”

“Tôi thật hồ đồ.” Tôi cười vài tiếng: “Vậy tối nay tôi với cô hẹn thời gian với địa điểm là được.”

“Ừ.”

“Vậy nhé.”

“Sao vội gác điện thoại thế?”

“Hả? Còn việc gì sao?”

“Sao cậu không hỏi tôi vì sao tối nay lại không được?”

“Được, sao tối nay lại không được?”

“Vì tối nay tôi có việc.”

“À.”

“Sao cậu không hỏi tôi tối nay có chuyện gì?”

“Được, tối nay cô có chuyện gì?”

“Tối nay có người hẹn tôi đi ăn.”

“À.”

“Sao cậu không hỏi tôi tối nay ai hẹn tôi đi ăn?”

“Được, ai hẹn cô thế?”

“Cha tôi.”

“Hả.” Tôi sợ cô lại bắt mình đặt câu hỏi đành phải hỏi trước: “Sao cha cô lại hẹn cô đi ăn?”

“Chuyện này thì đừng hỏi.”

“Được.”

“Tóm lại, hôm nay tôi sẽ về muộn.”

“Được.”

“Tối nay khi về đèn ngoài hành lang sẽ tối đấy. Cậu phải cẩn thận kéo lại đung chân.”

“Ừ, tôi sẽ cẩn thận.” Tôi nghĩ một chút rồi nói: “vậy còn chuyện gì tôi nên hỏi mà chưa hỏi không?”

Diệp Mai Quế cười một tiếng: “Không còn.”

“Ừ. Bye bye.”

“Bye bye.”

Tắt điện thoại, tôi nghĩ nếu hôm nay Diệp Mai Quế về muộn vậy mình cũng không vội về.

Khoảng chín giờ tôi mới ra về.

Tùy tiện ăn chút gì đó ở ngoài, khi trở về nhà C đã là hơn 10 giờ.

Diệp Mai Quế không ở nhà, tôi đành mang theo Tiểu Bì ra ngoài đi dạo.

Tới khi tôi với Tiểu Bì về đã sắp 11 giờ, Diệp Mai Quế vẫn không về.

Tôi bật đèn ở phòng khách với ban công lên, sau đó về phòng, cửa phòng chỉ khép một nửa.

Tuy ngồi chỉnh sửa tài liệu ở bàn nhưng tôi vẫn nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh ngoài phòng khách.

Có thể do quá chuyên tâm chú ý xem trong phòng khách có tiếng động gì không cho nên phảng phất như nghe thấy cả tiếng tíc tắc của đồng hồ treo tường trong phòng khách.

Mãi tới lúc nghe thấy tiếng Diệp Mai Quế mở cửa tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ từ thu dọn tài liệu vào cặp, dọn dẹp xong xuôi, tôi đi ra cửa phòng.

Diệp Mai Quế ngồi trên ghế sofa, không xem ti vi, cũng không đọc sách báo, chỉ nhắm mắt lại.

Hai tay giao nhau đặt trước ngực, tựa lưng vào ghế sofa.

Tựa như một nụ hoa hồng đêm.

Tôi đứng đó rất lâu, không dám quấy rầy cô.

Phảng phất như tôi chỉ vừa cử động sẽ khiến cho đóa hồng đêm đó rơi xuống một cánh hoa.

Vì vậy lặng lẽ xoay người, theo cửa phòng khép nửa, nghiêng người chui vào.

Nằm trên giường, tiện tay lật một ít sách báo lên xem, cũng chú ý tới thay đổi trong phòng khách.

Không biết bao lâu sau, mãi tới lúc gấp một cái, nhìn đồng hồ tôi mới phát hiện ra đã sắp tới giờ mình đi ngủ.

Tôi nhẹ nhàng ra phòng khách, Diệp Mai Quế vẫn nhắm mắt ngồi dựa vào ghế sofa như trước.

Cho dù có qua bao lâu, đối với cô mà nói, tựa như không hề thay đổi.

Tôi nghi ngờ liệu có phải cô đang ngủ không.

“Diệp Mai Quế.” Tôi thử gọi một tiếng.

“Ừ.” Cô đáp lại rồi từ từ mở mắt ra.

“Mệt rồi thì về phòng ngủ đi, ngủ ở phòng khách sẽ cảm lạnh đấy.”

“Tôi chỉ đang nghĩ một chuyện thôi.” Cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ: “Sao cậu còn chưa ngủ.”

“Tôi không yên lòng về cô cho nên ra xem.”

“Hào tâm vậy sao?” Diệp Mai Quế nở nụ cười: “Cậu chắc chắn mình là tên Kha Chí Hoành xấu xa không chịu mời tôi đi ăn chứ?”

Tôi mỉm cười, lấy từ trong túi ra tấm phiếu giảm giá của nhà hàng, đưa cho cô.

“Nhà hàng này tôi chưa từng nghe nói. Ừm.”

Diệp Mai Quế suy nghĩ một chút rồi trả phiếu giảm giá lại cho tôi, nói: “Mình hẹn nhau tám giờ tối mai gặp nhau ở trước cửa nhà hàng, được không?”

“Được.” Tôi nhận lại tấm phiếu, đi tới ghế sofa của mình, ngồi xuống nói: “Tối nay cô đi ăn cơm với cha có được không?”

“Cũng được. Ông ấy chắc là đã lâu không gặp tôi cho nên nói rất nhiều.”

“Hai người đã bao lâu rồi không gặp nhau?”

“Đã ba bốn năm rồi.”

“Lâu vậy sao?”

“Thật sự lâu sao? Tôi không cảm thấy thế.” Cô gọi Tiểu Bì tới ghế sofa, vuốt ve nói: “Có những người cho dù ba bốn mươi năm không gặp sẽ chẳng cảm thấy lâu.”

“Cô có chắc là đang nói tới cha mình không?”

“Thẳng thắn mà nói, tôi không chắc.” Diệp Mai Quế nở nụ cười: “Tôi không chắc ông ấy có phải cha tôi không.”

Tôi rất kinh ngạc nhìn cô, tuy rằng khóe miệng cô vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói và động tác vuốt ve Tiểu Bì của cô đã bán đứng nụ cười đó.

Tôi lại nhìn cô hơi nhếch năm ngón tay lên, chỉ dùng ngón tay vuốt ve Tiểu Bì, không dùng bàn tay.

“Cô...” Tôi ngừng một chút, vẫn không nghĩ ra nên nói gì mới thích hợp, vì vậy bèn nói thẳng: “Liệu có thể, đừng cô độc như vậy nữa được không?”

“Ừm?” Cô quay sang hỏi tôi: “Cậu lo sao?”

“Đúng vậy.”

“Cám ơn.” Cô lại mỉm cười: “Tôi không sao.”

“Có thể kể chuyện về cha cô không?”

Diệp Mai Quế đột nhiên ngừng mọi âm thanh và cử động, thậm chí cả nụ cười, chỉ chăm chú nhìn tôi.

“Cha mẹ tôi ly hôn khi tôi còn học cấp ba, trước mắt cha tôi sống ở Canada.”

“Ừm.” Tôi cảm thấy mình đã hỏi chuyện không nên hỏi, cũng hơi run run.

“Chiều nay ông ấy về Đài Loan, điện cho tôi, hẹn tôi đi ăn một bữa. Vậy thôi.”

“Vậy thôi?”

“Thế thôi, chứ còn định thế nào nữa?”

Cô nhún vai, tỏ vẻ chẳng có gì cả.

“Ừm.”

“Bắt quá nếu cậu gọi cho tôi sớm 10 phút thì tốt rồi.”

“Ừm?”

“Như vậy tối nay tôi có thể đi ăn với cậu trước. Tôi không thích đi ăn với ông ấy.”

“Ừm.”

“Đừng ừm ừm nữa, chẳng có ai quy định con gái nhất định phải thích đi ăn cùng cha cả.”

“Ừ.”

“Ừ cũng không được. Trả lời dài chút đi.”

“Cô thật xinh đẹp.”

“Cám ơn.” Diệp Mai Quế lại mỉm cười.

Tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, vì vậy đứng dậy nói: “Cô ngồi đó đừng nhúc nhích nhé.”

“Vì sao?”

“Cho cô xem cái này, cô nhắm mắt lại trước đã.”

“Sao? Định hôn lên tôi à?”

“Này!”

“Được rồi.” Diệp Mai Quế ngồi thẳng người, nhắm mắt lại.

Tôi tắt hết đèn đi, kể cả đèn phòng khách, hành lang với đèn trong phòng mình, khiến cho toàn bộ căn nhà tối đen.

Tôi giơ chân trái lên, gác vào bàn trà, kéo cao ống quần rồi nói: “Cô có thể mở mắt rồi.”

“A...” Diệp Mai Quế hưng phấn nói: “Thất tình bắc đẩu.”

“Đúng vậy. Ngôi sao cô khâu vào có huỳnh quang, sáng đấy chứ.”

“Ừ.”

“Sau này cho dù mình ở trong phòng cũng có thể thấy sao rồi.”

“Vậy nên đem quần treo lên trần nhà, vậy sẽ càng giống.”

“Thật không? Vậy để tôi cởi quần ra.”

“Này!”

“Tối vậy cô cũng có thấy gì được đâu.”

“Không khéo bật đèn lên cũng chẳng thấy gì đâu.” Cô cười lên khanh khách.

“Này, đây là chuyện cười bậy, không hợp cho con gái nói ra đâu.”

“Là tự cậu hiểu sai đấy chứ. Cậu đừng quên tôi từng nghi cậu có phải con gái không.”

“Ngại quá, là tôi hiểu sai.” Tôi mỉm cười: “Lần sau tôi treo cái quần này lên trần nhà nhé?”

“Được đấy.”

Tôi với Diệp Mai Quế im lặng nhìn thất tình bắc đẩu, không nói chuyện với nhau tiếp.

Trong bóng tối, tôi phảng phất như nhớ tới quang trường, nhìn thấy ánh mắt chị khi nói mình cũng khát khao hòa nhập.

Tôi nhớ rất rõ ánh mắt chị khi đó, tuy ngời sáng nhưng lại thật cô đơn.

Như ánh sao lóe lên một mình giữa bầu trời đêm.

Tôi thử nhắm mắt lại, không đành lòng hồi tưởng lại ánh mắt chị.

Nhưng khi mở mắt, tôi lập tức thấy ánh mắt Diệp Mai Quế giữa phòng khách tối tăm.

Ánh mắt Diệp Mai Quế cũng lóe lên như ánh sao.

“Diệp Mai Quế.” Tôi gọi cô một tiếng.

“Ừ?”

“Cô cũng như những ngôi sao, nhất định sẽ tỏa sáng.”

“Thật không?”

“Ừ. Chỉ vì xung quanh cô có nhiều bóng tối quá nên cô luôn cảm thấy mình thuộc về bóng tối.”

Tôi chỉ vào ngôi sao trên quần, nói tiếp: “Nhưng vì cô ở trong bóng tối, cho nên cô lại càng tỏa sáng.”

“Ừ.”

“Trong trời đêm, luôn không chỉ có một vì sao. Cho nên cô không cô đơn.”

Diệp Mai Quế không đáp lời, chỉ nhìn tôi, ánh mắt nhấp nháy.

Có thể vì tôi đã quen với bóng tối trong phòng khách, cũng có thể là do ánh mắt cô càng lúc càng sáng, cho nên tôi phát hiện, phòng khách đột nhiên sáng lên.

“Cậu buông chân xuống đi. Chân cậu không mỏi à?”

“Không sao, không mỏi đâu.”

“Đặt chân lên bàn trà, thật chướng mắt.”

“Thật không? Lần đầu tôi thấy cô chẳng phải cô cũng gác chân lên bàn sao?”

“À. Đấy là một loại tự vệ.”

“Tự vệ.”

“Khi đó tôi không biết cậu là người tốt hay không, đối với tôi cậu chỉ là một cậu trai xa lạ. Một cậu con trai xa lạ tới xem phòng, tôi đương nhiên phải lo rồi.”

“Cô đem chân gác lên bàn có tự bảo vệ được mình?”

“Ít nhất có thể khiến cậu cảm thấy tôi rất dữ, không tiện bắt nạt.”

“Cũng đúng.” Tôi mỉm cười.

“Đi ngủ đi. Mai còn phải đi làm đấy.”

“Ừ.”

Tôi thu lại chân trái gác trên bàn trà, bật đèn phòng khách lên.

“Cô cũng đừng ngủ quá muộn, được không?”

“Ừ.”

“Chuyện đi ăn ngày mai đừng quên đấy.”

“Tôi đâu có đoảng như cậu.”

“Ừm, vậy cô cũng đừng có vui quá ngủ không nổi.”

“Cậu đúng là rồi hơi.” Diệp Mai Quế trừng mắt lườm tôi một cái.

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Đây chắc hẳn là một câu thành sấm, vì đêm đó, kẻ lặn qua lộn lại không ngủ được, lại là tôi.

Sáng sớm hôm sau trước khi đi làm tôi dùng quần thất tinh bắc đẩu, đưa tới gần Tiểu Bì, không ngừng ép lui, một mạch tới tận góc hành lang.

Tôi rất đặc ý, cười ha hả ngoài hành lang.

“Này!” Diệp Mai Quế đột nhiên gọi một tiếng.

“Tôi đi ngay đây.” Tôi lập tức ngừng cười, quay đi định bỏ chạy.

“Chờ chút đã.” Diệp Mai Quế đi tới hành lang, đưa cho tôi một viên thuốc với một cốc nước.

Tôi ngậm viên thuốc, vị thật lạ, không khỏi lắc lắc đầu.

“Cậu lắc đầu cái gì? Đây có phải thuốc lắc đầu đâu.”

Tôi uống nước xong bèn hỏi: “Cái gì vậy?”

“Vitamin tổng hợp thôi.”

“Ừm. Tôi đi đây, tối gặp.”

Hôm nay đi làm tâm trạng thật kỳ lạ, nhịp tim chẳng hiểu sao lại trở nên dồn dập, có vẻ rất căng thẳng.

Tôi cứ cách một lúc lại hít sâu, thả lỏng một chút.

Sau đó tự nhắc mình đây chỉ là một bữa ăn thôi, có gì mà căng thẳng.

Hơn sáu giờ, bắt đầu cảm thấy không biết nên làm gì, cũng chẳng cách nào chuyên tâm làm chuyện gì.

Vì vậy bắt đầu sửa sang lại văn kiện trên bàn làm việc, phân loại, sắp xếp chỉnh tề.

Ngay cả ngăn kéo cũng thu dọn gọn gàng ngăn nắp.

Sơ Hồng Đạo thấy bàn làm việc của tôi, ngạc nhiên, nói: “Thật đúng là thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà.”

“Nghĩa là sao?”

“Người bày bày bữa làm việc cũng là cậu, người dọn sạch cũng là cậu.”

“Này, bàn của anh còn bữa hơn tôi nhiều.”

“Thế giới này vốn rất hỗn loạn, bàn làm việc của tôi sao chỉ tự lo thân được?”

Tôi mặc kệ anh ta, tiếp tục thu dọn.

“Tiểu Kha, hôm nay cậu thật lạ đấy.”

“Đâu có.”

“Ha ha, cậu đang chuẩn bị đi ăn với cô gái nào chứ gì.”

“Sao anh biết.”

“Một kỹ sư vĩ đại tất nhiên phải có đôi mắt lợi hại như điều hâu.”

“Thật không?”

“Ừ. Hôm nay cậu đi vệ sinh nhiều lắm.”

“Thì sao?”

“Mỗi lần cậu đi đều không dài, cho nên không phải tiêu chảy. Chắc là vào soi gương rồi.”

“Cái này...”

“Anh nói đúng rồi hả. Thế nào? Đi với cô nào thế?”

Sơ Hồng Đạo hỏi vài lần, tôi đều giả chết không đáp.

“Miệng lưỡi cậu thật chẳng khác nào xử nữ...” Anh ta đột nhiên đổi sang nói.

“Làm sao?” Tôi không tự chủ hỏi lại.

“Đều rất gấp.” Nói xong Sơ Hồng Đạo lại cười lên ha hả.

Tôi không để ý tới anh ta nữa, cầm cặp, nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Xuống dưới lầu công ty, xem đồng hồ, mới 7 giờ.

Do dự tại chỗ vài phút, quyết định đi taxi tới nhà hàng rồi tính.

Đến cửa nhà hàng, cũng vẫn chưa tới bảy rưỡi, đành phải lang thang ở gần đó.

Căn chuẩn thời gian, đúng 8 giờ, trở lại nhà hàng.

Đợi không tới 1 phút, Diệp Mai Quế bèn xuất hiện.

“Vào thôi.” Cô đi tới bên cạnh tôi, nói một câu đơn giản.

Nhà hàng này nhìn bên ngoài rất giống hàng ăn kiểu Nhật, ngồi vào chỗ xong nhìn trang trí lại thấy giống quán ăn kiểu Trung Quốc, phục vụ mặc đồ lại giống bán thức ăn Thái, tới khi nhìn thực đơn xong tôi mới biết là quán ăn Tây.

Chúng tôi chọn món ăn xong, Diệp Mai Quế hỏi tôi: “Phiếu giảm giá là ai đưa cậu?”

“Bạn tôi. Hôm tôi chuyển nhà cô cũng gặp rồi đó.”

“À. Anh ta tên là gì?”

“Cậu ta chỉ là một vai phụ nhỏ, chẳng cần có tên.”

“Này.”

“Được rồi. Anh ta họ Lam, tên Hòa Ngạn. Lam Hòa Ngạn.”

“Cái tên thật bình thường.”

“Thật không?” Tôi mỉm cười.

Cái tên này cũng đồng âm với một công trình thủy lợi khác – đập ngăn sông (Lan Hà Yển).

Đập ngăn sông cắt ngang qu con sông, nhưng độ cao của đập không thể quá cao, mục đích chỉ là để nâng mực nước ở thượng lưu lên nhằm dẫn nước sông vào các kênh rạch ở bờ sông, sau đó dùng để cung cấp nước tưới hay dẫn tới trạm nước máy.

Lam Hòa Ngạn làm ở một công ty cố vấn công trình khác, chức danh là kỹ sư, so với tôi thì ít hơn một chữ “phó”.

“Này, cậu xem đi.” Diệp Mai Quế chỉ vào bàn ăn bên tay trái mình, nhỏ giọng nói.

Một phục vụ thu lại hai thực đơn, mỗi tay cầm một tấm, sau đó coi thực đơn như cánh, giương hai tay ra, vung tay bay lượn.

“Buồn cười thật.” Cô cười nói.

“Thật xin lỗi.” Một phục vụ khác đi tới bàn chúng tôi: “Giúp các vị rót thêm chút nước.”

Rót nước xong, tay phải cầm bình nước, tay anh ta như đang cầm dây cương khi cưỡi ngựa, sau đó nhảy đi.

“Cậu cố ý đem tôi tới quán ăn này chọc cười tôi à?”

Diệp Mai Quế nói xong lại cười không khép miệng lại nổi.

“Tôi cũng tới lần đầu thôi.”

“Vậy à.” Cô nghĩ một chút rồi hỏi tôi: “Vậy cậu thấy họ đang làm gì vậy?”

“Tôi đoán...” Tôi trầm ngâm một lúc rồi nói: “Chủ quán này hẳn là người Mông Cổ.”

“Vì sao?”

“Vì động tác của hai người phục vụ kia rất giống điệu nhảy Mông Cổ.”

“Thật không?”

“Điệu nhảy Mông Cổ có một điểm độc đáo, đó là người nhảy thường bắt chước động tác cưỡi ngựa đi đường hay điều hâu bay lượn. Phục vụ đưa thực đơn giống như điều hâu bay lượn giữa thảo nguyên, còn người rót nước là cầm cương cưỡi ngựa, rong ruổi đại mạc.”

“Ngay cả cái này cậu cũng biết? Ai dạy cậu vậy?”

“Là...” Tôi kéo dài âm cuối, nhưng mãi vẫn không nói ra đáp án.

Bởi vì, đó là chị dạy tôi.

Tôi đã không đếm nổi đây là lần thứ mấy vì Diệp Mai Quế mà nhớ tới chị.

Số lần càng lúc càng thường xuyên, hơn nữa khi nhớ tới chị, cảm giác như đòn đánh vào ngực càng lúc càng mạnh.

Diệp Mai Quế à, sao cô lại khiến tôi nhớ tới chị?

“Cậu sao vậy?” Diệp Mai Quế thấy tôi không nói gì bèn hỏi.

“Không sao.” Tôi mỉm cười.

“Có phải làm việc mệt quá không?” Ánh mắt cô thật ấm áp, giọng nói thật mềm mại: “Tôi thấy gần đây cậu luôn làm việc tới khuya.”

“Gần đây công việc hơi nhiều, chẳng có cách nào.”

“Đừng quá mệt mỏi, phải chăm sóc thân thể cẩn thận.”

“Cái này phải là tôi nói với cô mới đúng chứ.”

Tôi mỉm cười, cô dường như cũng hơi ngượng ngùng.

Đồ ăn bưng lên, người phục vụ đem từng món đồ ăn một đặt chính tề lên bàn.

“Mình cùng ăn đi.” Ánh mắt Diệp Mai Quế thật giảo hoạt, nụ cười thật tươi sáng.

Tôi đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức nhớ ý của câu này, ngực cũng buông lỏng.

Diệp Mai Quế à, cô mới đúng là thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà.

Bởi người kéo tôi vào quảng trường trong ký ức là cô, người kéo tôi rời khỏi đó cũng là cô.

Cô đã cầm lấy dao nĩa, mỉm cười với tôi, dường như đang chờ tôi.

Vì thế tôi cũng cầm lấy dao nĩa, ý bảo cô cùng ăn.

“Đúng rồi, sao cậu lại học công trình thủy lợi?”

“Khi điền vào nguyện vọng trong đơn dự thi Đại Học, không cẩn thận điền sai.”

“Điền sai?”

“Khi đó vừa ngủ trưa xong, mơ mơ màng màng nên điền nhầm.”

“Thật không?” Diệp Mai Quế buông tạm dao nĩa xuống, nhìn tôi: “Tôi muốn nghe nói thật đấy nhé.”

Tôi nhìn cô một lúc, cũng buông dao nĩa.

“Tôi ở ven biển, trước đây khi có bão, đường phố thường bị ngập lụt. Khi đó tôi chỉ cảm thấy ngập lụt thật vui vì đám trẻ chúng tôi có thể chạy trên đường bắt cá. Có khi không cẩn thận còn bị cá đụng vào chân nữa.” Tôi mỉm cười.

“Cá ở đâu ra?”

“Có con theo nước biển chảy ngược tới, có con theo nước lũ tràn qua đê. Có điều đa số là từ những hộ nuôi cá tràn ra.”

“À.”

“Sau này lớp có một bạn nhà nuôi cá, khi bão đổ bộ, bố cậu ta vì lo mất cá nên mạo hiểm mưa gió ra ngoài, kết quả bị nước lũ cuốn đi. Từ đó về sau tôi bèn...”

“Bèn thế nào?”

“Không có gì, chỉ không ra đường bắt cá nữa thôi. Bắt quá mỗi khi nhớ tới chuyện bắt cá trước kia không hiểu vì sao sẽ có cảm giác tội lỗi.”

“Trẻ con đương nhiên không hiểu chuyện rồi, chỉ cảm thấy có trò hay để chơi thôi. Cậu đừng để ý.”

“Ừ, cảm ơn.” Tôi gật đầu rồi nói: “Khi điền nguyện vọng, thấy hệ công trình thủy lợi, không hề nghĩ ngợi, điền vào. Học đại học xong, cảm giác tội lỗi đó mới dần biến mất.”

Tôi xoay chén trà trong tay rồi hỏi cô: “Cô thì sao? Cô học gì?”

“Tôi học nuôi dạy trẻ.”

“Có lý do đặc biệt gì không?”

“Tôi chỉ đơn thuần thích công việc nuôi dạy này thôi, không có lý do gì đặc biệt.” Cô đột nhiên mỉm cười: “Nếu trước đây cậu để tôi dạy, có lẽ sẽ không mang cảm giác tội lỗi trên lưng lâu như vậy.”

“Vậy giờ cô...”

“Tôi giờ là một nhân viên nhỏ trong công ty kinh doanh, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Diệp Mai Quế mỉm cười.

“Sao lại...”

“Sau khi tốt nghiệp tôi từng làm giáo viên trong nhà trẻ. Sau đó vì...”

“Ừm?”

“Kha Chí Hoành.” Cô nhìn tôi một cái, rồi cúi đầu: “Đừng hỏi, được không?”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Sau đó đương nhiên chúng tôi lại im lặng.

Bắt quá im lặng như vậy nhưng bầu không khí cũng không ngột ngạt, chỉ là thói quen khi nói chuyện của tôi với cô mà thôi.

Nếu trong lúc chúng tôi nói chuyện không có lúc nào trầm ngâm hay im lặng, tôi ngược lại lại cảm thấy không quen.

Tôi tin Diệp Mai Quế cũng vậy.

Tôi còn biết khi cô không muốn nói chuyện, ngay cả một chữ cũng không nói, nhưng chỉ cần cô muốn nói, hơn nữa xác định bạn sẽ nghe, cô sẽ nói không chút phòng bị, nói rất thoải mái.

“Mình đi thôi.” Diệp Mai Quế nhìn đồng hồ.

“Ừ.” Tôi cũng nhìn đồng hồ, mười giờ.

Khi đến quầy tính tiền, nhân viên thu ngân nói với cặp nam nữ thanh toán trước chúng tôi: “Chúc mừng các bạn.”

Nhân viên thu ngân mỉm cười vui vẻ: “Các bạn là khách hàng thứ một trăm dắt tay nhau tới thanh toán kể từ khi nhà hàng chúng tôi khai trương. Vì vậy cửa hàng chúng tôi sẽ tặng các bạn phiếu giảm giá.”

Tới phiên chúng tôi thanh toán, tôi đưa cho anh ta phiếu giảm giá, anh ta bèn cười nói: “Chúc mừng bạn. bạn là vị khách thứ một trăm cầm phiếu giảm giá tới thanh toán, cho nên nhà hàng chúng tôi sẽ tặng bạn một phiếu giảm giá.”

Sau khi nói xong, lại đưa cho tôi một phiếu giảm giá khác.

Khi chúng tôi ra cửa, phục vụ thu thực đơn và phục vụ rót nước đều đứng bên cửa.

Khi đi qua bọn họ, tôi nói với người phục vụ rót nước: “Nửa thân trên của cậu phải thẳng lên, hơn nữa nhịp nhảy của chân hơi chậm, vì vậy bước chân không đủ lưu loát, như vậy không thể tạo ra sự sáng khoái khi rong ruổi nơi đại mạch.”

Lại nói với người phục vụ thu thực đơn: “Tay cậu phải khép lại, hơn nữa khi giương cánh bay lượn, lực chuyển động bất vai với khuỷu tay phải đủ, vậy mới là hùng ưng ngạo nghễ trên thảo nguyên Mông Cổ.”

Bọn họ nghe xong, đồng thanh nói: “Cầu cho trời xanh phù hộ các bạn vĩnh viễn bình an và hạnh phúc.”

Ra khỏi cửa, Diệp Mai Quế quay lại cười với tôi: “Cậu đoán đúng rồi, ông chủ quả nhiên là người Mông Cổ.”

Tôi cũng mỉm cười rồi nhìn phiếu giảm giá trên tay: “Bọn họ lại cho thêm một phiếu giảm giá, làm sao đây?”

“Vậy tìm lúc nào đó tới ăn.”

“Cô thích nhà hàng này?”

“Ừ.” Cô gật đầu rồi lại nói: “Ngay cả động tác rất nhỏ của phục vụ mà cậu cũng nhìn ra, giỏi thật đấy.”

Diệp Mai Quế ơi, cô biết không?

Tôi có thể nhìn ra tư thế cưỡi ngựa của người phục vụ rót nước không đủ sảng khoái, còn tư thế bay lượn của người phục vụ thu thực đơn không uy mãnh được như điều hâu; nhưng còn cô, lại cực giống hoa hồng đêm, tôi vốn không cách nào chọn ra được điểm kiểm điểm của cô.

“Cô đến đây bằng cách nào?” Tôi hỏi cô.

“Đi xe máy thôi. Xe tôi dựng ở phía trước.”

Tôi đi cùng cô ra điểm giữ xe, dặn dò: “Trời cũng tối rồi, lái xe về phải cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Vậy tôi đi trước, mai gặp lại.”

Tôi quay người định đi.

“Đồ ngốc, lại quên mình ở cùng nhau à?”

“Ai da, tôi thật đoảng quá, phải là chút nữa gặp lại mới đúng.” Tôi vỗ vỗ đầu mình.

“Cậu có thể đập thêm cái nữa.”

“Vì sao?”

“Vì chúng ta đương nhiên phải cùng về rồi, sao cậu lại đi trước cơ chứ?”

Tôi nhìn ánh mắt Diệp Mai Quế, sau đó không tự chủ, lại vỗ lên đầu mình một cái.

“Mình cùng về nhà thôi.” Hoa hồng đêm nói.

13. Chương 13

Sau khi điệu nhảy hoa hồng đêm kết thúc, các cặp nam nữ buông bàn tay đang nắm lấy nhau ra, đều vỗ tay về phía chị, trong tiếng vỗ tay vang đầy tiếng hoan hô.

Chị xoay một vòng tại chỗ, xem như đáp lễ.

Điệu nhảy tiếp theo tuy là tạo thành vòng tròn, không cần mời bạn nhảy nhưng tôi đã chẳng còn tâm trí đâu mà khiêu vũ.

Lui trở lại bức tường thấp bên cạnh quảng trường, cố gắng tiêu hóa bước nhảy và hướng dẫn về hoa hồng đêm.

“Cậu em.” Giọng nói của chị đột nhiên xuất hiện.

Tôi kinh ngạc, quay đầu lại, chị đã ngồi ngay bên cạnh tôi, mỉm cười.

“Cậu suy nghĩ gì mà xuất thần vậy?”

“Em đang cố nhớ hoa hồng đêm.”

“Thật không?” Chị vuốt lại mái tóc rối do vừa khiêu vũ, tiếp đó nói: “Nếu không tự mình nhảy sẽ rất dễ quên hoa hồng đêm đấy.”

“Chị. Em chắc chắn không quên hoa hồng đêm, chắc chắn.”

Chị mỉm cười, gật đầu.

Chị, em không nói dối chị.

Dù tới giờ, em vẫn nhớ rất rõ, khi chị ở giữa vòng tròn trong quảng trường, bước chân vẽ ra từng cánh hoa hồng.

“Cậu em, em thích hoa hồng đêm sao?”

“Em rất thích hoa hồng đêm.”

Chị nhìn một cái, nở nụ cười thật quyến rũ, hiển nhiên rất cao hứng.

“Lần sau khi nhảy hoa hồng đêm, em sẽ mời bạn nhảy chứ.”

“Chị...” Tôi gần như không phải nghĩ gì: “Em sẽ.”

“Hà?” Chị có vẻ rất kinh ngạc: “Thật chứ?”

“Ừ.”

“Không được nuốt lời đấy.” Chị cười nói.

Tôi sẽ không quên lời hứa đó, thậm chí vẫn luôn chờ đợi, đợi cơ hội thực hiện nó tới.

Lên năm thứ hai, trong câu lạc bộ bắt đầu có người gọi tôi là anh.

Tôi biết mình còn lên năm ba năm bốn, nhưng cho dù tôi lên cao bao nhiêu, chị vẫn sẽ là chị.

Đây là sự thật vĩnh viễn không thay đổi được.

Cho dù tôi có lên năm hai, chị vẫn gọi tôi tới gần mình, sau đó nói: “Mình cùng nhảy đi.”

Nhiều lúc lại thêm vào: “Đã lên đàn anh rồi còn không dám mời bạn nhảy.”

Học kỳ năm hai khai giảng xong khâu bao lâu, cũng là mùa hoa hồng nở rộ.

Trên quảng trường đang nhảy điệu “lạc đà rắc rối” của Thổ Nhĩ Kỳ. Điệu nhảy này rất đặc biệt, không tạo thành vòng tròn mà chia thành nhiều nhóm nhỏ.

Mỗi nhóm không quá 10 người, người nhảy hai tay nắm chặt xuống dưới, hơn nữa thân thể ép sát vào người bên cạnh.

Đặc biệt nhất là mỗi nhóm còn có thể có người múa dẫn đầu, tay phải cầm khăn chỉ huy.

Chị gian xảo đi tới bên tay trái tôi, như một đứa trẻ chuẩn bị nghịch ngợm.

Trong bước nhảy có lúc hai chân quỳ gối, dùng vai phải kéo thân thể về phía trước vẽ thành một hình vòng cung, sau đó lại thẳng đầu gối, động tác hai chân rung động hai lần.

Khi chị vẽ hình vòng cung, thân thể vô cùng mềm mại, sóng mắt lưu chuyển cũng vậy.

Còn khi thẳng gối rung hai chân, chị còn cố ý làm thành động tác nhảy của cương thi .

Khi nhảy đến bước cuối cùng của “lạc đà rắc rối”, trong mỗi nhóm người ở hai bên sẽ nghiêng người dựa vào giữa.

Chị gần như dùng trọng lượng toàn thân, dựa vào tôi.

Tôi kinh ngạc thân thể mất trọng tâm, chị cũng theo đó thiếu chút nữa té ngã.

May là tôi phản ứng nhanh, đầu gối chân trái quỳ xuống đất, hai tay đỡ lấy chị đang ngã một nửa.

Chị vẫn cười không ngừng, cũng không đứng thẳng dậy, quay lại nói với tôi: “Cậu em, phải nhanh nắm lấy chị đây.”

“Ừ.”

“Cậu em, phải nhanh nắm lấy chị đây.” Chị ngừng cười, lặp lại một lần nữa.

Sau này tôi luôn nghĩ, câu “Cậu em, phải nhanh nắm lấy chị đây.” liệu có ẩn ý gì không?

“Chị, tay em mỏi quá.” Tôi vẫn quỳ gối trái xuống đất, hai tay dần dần khuy xuống.

“Ha ha.” Chị cười lên hai tiếng rồi nhảy lên, đứng thẳng dậy: “Con lạc đà này thật phiền quá đi.”

“Đúng vậy.” Tôi cũng đứng dậy, cười một tiếng.

“Xin hãy mời bạn nhảy.”

Nghe câu đó xong, tôi ngượng ngùng nhìn chị một cái. Quả nhiên chị lại nói: “Lại định trốn? Đúng là. Đã lên làm anh rồi lại còn...”

Khi chị đang định mắng tiếp, giữa quảng trường lại vang lên một giọng nói ngắt lời: “Điều nhảy tiếp theo, hoa hồng đêm.”

Tôi chờ những lời này đã hơn tám tháng rồi.

oOo

Không phải ngày nào tôi cũng mặc cái quần thất tinh bắc đầu kia, vì tắm rửa xong còn phải thay quần áo.

Nhưng tôi nhất định không quăng cái quần thất tinh bắc đầu đó vào máy giặt mà cẩn thận giặt tay.

Không để bất cứ vì sao nào rơi rụng.

Nếu tôi không mặc quần thất tinh bắc đầu, trước khi ra ngoài đi làm, Tiểu Bì vẫn sẽ cắn ống quần tôi.

Nhưng thật đáng tiếc, mãi Tiểu Bì vẫn không cắn được lỗ thủng nào trên những cái quần khác.

“Ài.” Tôi nhìn cái quần hoàn hảo không hề sút mẻ, không khỏi nhú mày, thở dài một hơi.

“Mới sáng sớm mà thở dài cái gì?” Diệp Mai Quế ngồi trong phòng khách hỏi tôi.

“Quần tôi không thủng.”

“Cậu hâm à, quần lành lặn không tốt sao?”

“Nhưng mà...” Tôi lại kiểm tra cẩn thận ống quần: “Ài.”

“Cậu có thể thở dài to thêm chút không.” Diệp Mai Quế đứng dậy.

“Tôi đi rồi. Người trẻ tuổi đừng nên thở dài, phải dũng cảm tiến bước.”

“Đợi đã.”

“Hả?”

Diệp Mai Quế lại lấy ra viên vitamin tổng hợp luôn làm tôi lắc đầu đầu với một cốc nước.

“Có thể...” Còn chưa nói xong, cô đã nhét luôn viên thuốc vào miệng tôi.

“Gần đây cậu có vẻ mệt, phải chăm sóc tốt thân thể chứ.” Cô đưa nước cho tôi.

“Vậy cô cũng cho Tiểu Bì uống một viên đi, xem rằng nó có sắc hơn được không.”

“Nếu cậu muốn quần rách thật, vậy để tôi đi lấy kéo.”

“Tôi đi đây, tối gặp lại.” Tôi chạy ra cửa nhanh như chớp.

Hôm nay công ty tạm thời lệnh cho tôi với Sơ Hồng Đạo tới Đài Trung dự họp, cùng ngày trở về.

Tuy nghĩ rằng tối sẽ về Đài Bắc, nhưng tôi vẫn gọi điện cho Diệp Mai Quế, bảo cô hôm nay mình đến Đài Trung, có thể sẽ về muộn.

Cúp điện thoại xong, Sơ Hồng Đạo hỏi tôi: “Gọi điện cho bạn gái hả?”

“Không phải. Cô ấy là bạn cùng nhà thôi.”

“Vậy sao ngay cả chuyện này cũng phải nói?”

“Vì... vì...”

Tôi nghĩ cả nửa ngày, không biết nên trả lời ra sao, đành gãi đầu.

Thật ra đáp án rất đơn giản, tôi không muốn khiến ánh đèn ở hành lang chờ quá lâu.

Không phải vì tôi muốn tiết kiệm tiền điện, tôi không keo kiệt tới mức ấy.

Tôi chỉ không muốn khi Diệp Mai Quế còn ở phòng khách xem tivi hay đọc sách, lúc nào cũng phải nghiêng tai chờ nghe tiếng mình mở cửa.

Cảm giác đó tôi đã từng trải qua, thật không dễ chịu.

Cho nên sau khi họp xong tôi bèn vội vã muốn đi taxi tới nhà ga Đài Trung, chờ tàu về Đài Bắc.

“Tiểu Kha, khó khăn lắm mới đến Đài Trung, sao lại vội về vậy?” Sơ Hồng Đạo giữ chặt ống tay áo tôi.

Tôi rất sợ bị anh ta nắm lấy không thoát được. Lập tức lấy một cái bút ra hỏi túi, hỏi anh ta: “Anh thấy cái bút này thế nào?”

Sơ Hồng Đạo nhìn một lúc rồi lên tiếng khen: “Cái bút này vậy mà lại được làm bằng gỗ, bên trên còn có hoa văn, đúng là bút tốt.”

Tôi giơ bút lên sát mũi anh ta, để anh ta ngửi một chút, đột nhiên ném ra xa mười mét rồi nói: “Mau! Mau lấy nó về.”

Anh ta buông tay áo tôi ra, nhanh chóng đi vài bước sang bên.

Đến lúc phát hiện không đúng, quay đầu lại thì tôi đã chặn một chiếc taxi, đi thẳng đến nhà ga Đài Trung.

Không ngờ trò chơi thường hay chơi với Tiểu Bì giờ lại phát huy tác dụng, tôi rất đắc ý.

Chỉ có điều mất mát một cái bút, cũng hơi tiếc.

Mua vé tàu hỏa, sau khi đợi 10 phút ở nhà ga, tàu đã tới.

Sau khi lên tàu, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ vài lần, cảm thấy hơi mệt mỗi bèn ngủ thiếp đi.

Khi trở lại nhà C đã là khoảng mười giờ.

Mở cửa ra, đèn ngoài hành lang vẫn sáng.

“Cậu đã về.” Diệp Mai Quế ngồi trên ghế sofa xem tivi.

“Ừ.” Tôi đi vào phòng khách, tắt đèn ngoài hành lang, cũng ngồi xuống ghế.

“Ăn cơm chưa?”

“Ăn cơm?” Tôi rất ngạc nhiên.

“Về mặt gì vậy? Rốt cuộc ăn cơm chưa?”

“Trời ạ, không ngờ tôi lại quên ăn cơm.”

“Cậu cố ý không ăn à?”

“Tôi không cố ý. Chỉ vội về, quên mất phải đi ăn.”

“Giờ cũng muộn rồi, trong tủ lạnh cũng chẳng có gì. Nên làm cái gì đây?”

“Tôi chẳng ngại ăn mì ăn liền đâu.”

“Ừ.”

Cô đứng dậy, đi tới nhà bếp, bật bếp gas đun nước rồi trở lại ghế sofa.

“Đài Trung có vui không?” Một lát sau cô hỏi.

“Tôi đi họp chứ không phải đi chơi.”

“Ừm. Tôi còn chưa tới Đài Trung bao giờ đâu.”

“Lần sau tôi đưa cô đi chơi.”

“Được đấy.”

“Nước sôi rồi.”

“Ừ.” Cô lại đứng dậy vào bếp, đổ nước sôi vào bát, đẩy bát lại.

“Không được nuốt lời đâu đấy.” Cô ngồi trở lại ghế sofa, cười nói.

Trong lòng tôi kinh ngạc, những lời này, giọng điệu này thật quen thuộc.

Đây là ngữ khí của chị khi trả lời lại câu hứa sẽ mời bạn nhảy của tôi ở quảng trường.

Sao tôi lại bị đoạn đối đáp đơn giản này kéo lại quảng trường kia chứ?

“Này!” Diệp Mai Quế gọi một tiếng tôi mới hồi tỉnh.

“Lại nghĩ xấu gì đấy?” Ngữ điệu cô lại cất cao lên.

“Không đâu, cô yên tâm đi.” May quá, tôi lại trở lại phòng khách rồi.

“Cậu mệt rồi à?”

“Còn khỏe.”

“Mệt thì nói đi.”

“Ừm, ba phút rồi đấy.”

“A.” Cô đứng dậy lần thứ ba, bước hai bước về phía nhà bếp rồi đột nhiên dừng chân, quay đầu lại: “Sao đều là tôi đi tới đi lui?” Cô trừng mắt lườm tôi một cái.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, bước vào bếp, cầm bát mì lên phòng khách.

Mở nắp úp trên bát ra, cầm đũa, cúi đầu ăn nhanh.

“Cậu cứ ăn từ từ, tôi có lời muốn nói với cậu.”

“Ừ.” Tôi trả lời hàm hồ một tiếng.

“Mai cậu làm bạn trai tôi một hôm đi.”

“Oái!” Tôi phồng cả lưỡi.

“Cô vừa nói gì?” Tôi mặc kệ đầu lưỡi đang nóng, đứng dậy hỏi lại.

“Tôi muốn cậu làm bạn trai một ngày của tôi thôi mà.” Cô ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Vì sao?”

“Cậu có đồng ý không?”

“Đây không phải chuyện đồng ý hay không đồng ý, Lincoln cũng là đồng ý, KFC cũng là đồng ý. Quan trọng là vì sao cô lại muốn tôi làm vậy.”

(Cái này là chơi chữ, đồng ý hán việt là “khăng”, Lincoln hán việt là “lâm khăng”, KFC hán việt là “khăng đực cơ”)

“Rốt cuộc cậu có đồng ý hay không?”

“Cô đầu tiên phải nói nguyên nhân đã rồi tôi mới trả lời có hay không.”

“Vậy quên đi.” Cô chuyển ánh mắt về tivi.

“Được rồi, tôi đồng ý.” Sau khi cô im lặng một lúc, tôi đành bắt đắc dĩ nói.

“Cậu đồng ý thế nào? Đồng ý Lincoln? Hay đồng ý KFC?”

“Tôi đồng ý một cách vô cùng tình nguyện, vậy được chưa.”

“Vậy cũng gần được.”

“Có thể nói vì sao không?”

“Ừ. Cha tôi vài ngày nữa sẽ trở lại Canada, trước khi đi lại muốn cùng tôi đi ăn.”

Cô tắt tivi, thở ra một hơi rồi quay lại nhìn tôi.

“Vậy đâu liên quan gì tới tôi.”

“Vốn là không liên quan. Nhưng cha tôi nói tôi đã sắp 27 tuổi, cũng nên lo cho chuyện hôn nhân của tôi.”

“Đợi chút.” Tôi ngắt lời cô, cúi đầu tính toán: “Năm nay là năm 2001, cô cũng sinh năm 1973 như tôi. Cho nên cô phải 28 tuổi mới đúng chứ.”

“Cái đấy không quan trọng.”

“Cái này sao lại không quan trọng? Con gái 27 tuổi với 28 tuổi khác nhau rất nhiều, già hơn một tuổi cơ mà!”

“Thế thì sao?” Cô trừng mắt nhìn tôi một cái, trong mắt thấp thoáng bóng dao ánh kiếm.

“Cho nên cha cô học toán không tốt. Ừm, đấy mới là quan trọng.” Tôi cẩn thận đáp.

“Dù sao ý ông ấy là tuổi tôi cũng không nhỏ nữa, cũng nên...”

“Điểm này cha cô nói thật đúng trọng tâm, cô quả thật không nhỏ nữa rồi.” Tôi cười hai tiếng: “Đúng trọng tâm cũng là đồng ý đấy.”

(Đúng trọng tâm hán việt là “trung khăng”)

“Cậu thích xen miệng vào không?”

“A. Xin lỗi.” Sau khi nói xong, tôi lập tức ngậm miệng.

“Tóm lại, ông ấy mong tôi mau chóng tìm đối tượng.”

“Vì vậy nên cô phiền lòng sao?”

“Tôi không phiền lòng, chỉ không thích ông ấy cứ nói đi nói lại chuyện này thôi.”

“À.”

“Cho nên tôi muốn cậu giả bộ làm bạn trai tôi, hai người chúng ta cùng ăn một bữa với ông ấy. Hiểu chưa?”

“Như vậy à...” Tôi ngồi dựa vào ghế sofa.

“Tối mai tám giờ, đừng quên đấy.”

“Nhưng thường bảy giờ rưỡi tôi mới xong việc, vậy có gấp quá không?”

“Nhà hàng ở gần công ty cậu, mai tôi sẽ tới đón cậu.”

“Ừ.”

“Được rồi.” Diệp Mai Quế ngồi thẳng người: “Tôi luyện tập một chút.”

“Luyện tập cái gì?”

“Luyện tập làm bạn trai tôi.”

“Luyện tập ra sao?”

“Đầu tiên, cậu phải gọi tôi là Hoa Hồng.”

“Là Mai Quế? Hay là Hoa Hồng?”

“Hoa Hồng trong bông hoa hồng ấy. Cha mẹ tôi đều gọi tôi như vậy.”

“Cha cô đúng là khó hiểu. Nếu đã muốn gọi là Hoa Hồng sao lúc trước không đặt tên cô là Hoa Hồng đi, sao còn đặt là Mai Quế? Sau khi đặt tên là Mai Quế rồi lại gọi cô là Hoa Hồng. Đúng là sớm biết vậy cần chi lúc đầu, hay cũng có thể nói là lảm chuyện, vẽ rắn thêm chân.”

“Cậu nói đủ chưa?”

“Xin lỗi.” Tôi lại ngậm miệng lại.

“Được. Cậu thử gọi tôi một tiếng Hoa Hồng xem.”

“Hoa... Hoa Hồng.” Giọng tôi hơi run run.

“Sao lại run? Đây là giọng khi thấy quỷ.”

Tôi hít sâu, khiến âm thanh vững vàng rồi lại gọi một tiếng: “Hoa Hồng.”

“Không được. Vậy chẳng có tình cảm gì cả, giống như học thuộc ba trăm bài thơ Đường vậy. Khi nói giọng phải thêm chút tình cảm vào.”

Tôi nuốt nuốt nước bọt, nhẹ nhàng khụ một tiếng cho giọng nói mềm mại và suôn sẻ hơn: “Hoa Hồng.”

“Đây là giọng đùa trẻ con, như giả vờ đáng yêu ấy. Cậu đừng có căng thẳng, thoải mái chút đi.”

“Hi, Hoa Hồng.” Tôi thả lỏng thân thể, nằm dựa vào ghế sofa, tay phải vầy vầy với cô.

“Đây là giọng say rượu gọi gái.”

“Hoa Hồng!” Tôi không kiên nhẫn nổi nữa, không khỏi đứng dậy, cất cao giọng.

“Cậu muốn cãi nhau à?”

“Này, sao phải luyện tập như vậy, cho dù gọi thế nào chẳng phải cũng đều là Hoa Hồng sao?”

“Nếu cậu là bạn trai tôi, hơn nữa thực sự thích tôi như vậy khi gọi Hoa Hồng sẽ khác với khi những người khác gọi.”

“Sao lại khác?”

“Đó sẽ là một âm thanh vô cùng tự nhiên, phát ra từ tận trong lòng chứ không phải phát ra từ miệng.”

“VẬY KHÓ QUÁ.”

“QUÊN ĐI.” DIỆP MAI QUẾ NHÚN VAI: “MAI CẬU CỨ GỌI TÙY TIỆN, CÓ LẼ CHA TÔI CŨNG CHẴNG PHÂN BIỆT ĐƯỢC ĐÂU.”

“Ừ.” TÔI NGỒI XUỐNG.

Diệp Mai Quế cầm điều khiển từ xa, bật tivi. Tay trái chống má, lẳng lặng xem.

Tôi cũng xem một lúc, lại là chương trình mình không thích.

Vặn lưng một cái, dựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại.

“MỆT RỒI THÌ ĐI NGỦ ĐI.”

“LÁT NỮA TÔI CÒN PHẢI CHỈNH SỬA TÀI LIỆU MANG VỀ HÔM NAY, MAI CẦN DỪNG.”

“À, VẬY CẬU NGHỈ NGƠI MỘT CHÚT ĐI, TÔI KHÔNG LÀM PHIỀN CẬU NỮA.”

“KHÔNG SAO ĐÂU. TÔI CHỈ ĐỊNH NGỒI THÔI, VẬY CŨNG LÀ NGHỈ NGƠI RỒI.”

“Ừ.”

“CÔ CỨ XEM TIVI ĐI, TÔI VỀ PHÒNG TRƯỚC.” TÔI XỐC LẠI TINH THẦN, ĐỨNG DẬY, CẦM CẶP LÊN.

“ĐỪNG QUÊN TÔI MAI CÒN PHẢI ĐI ĂN Đấy.”

“KHÔNG ĐÂU.” TÔI ĐI VỀ PHÒNG MÌNH, QUAY LẠI NÓI VỚI CÔ: “NGỦ NGON, HOA HỒNG.”

“Ừ. NGỦ NGON.”

Tay phải đang định xoay tay nắm, mở cửa phòng, lại đột nhiên ngừng lại, cặp công tắc từ tay trái rớt xuống đất.

Tôi quay đầu lại, nhìn Diệp Mai Quế trong phòng khách.

Cô vốn đang dùng tay trái chống má, xem ti vi, hơi ẩm trong mắt như nước trong phòng ẩm.

Nhưng vài giây sau, tay trái đang chống má hạ xuống, thân thể dựng thẳng, ánh mắt cũng chuyển từ tivi sang người tôi.

Hơi ẩm trong mắt như nước vừa đun không lâu.

Vì vừa rồi tôi đã rất tự nhiên gọi cô một tiếng, Hoa Hồng.

“NẾU CÔ THÍCH, SAU NÀY TÔI SẼ GỌI CÔ LÀ HOA HỒNG.”

“ĐƯỢC.”

“VÀO LÀM Đấy.”

“Ừ.”

Tôi trở về phòng, ngồi vào bàn rồi mới nhớ ra là cặp công tắc rơi ngoài cửa.

Sáng sớm hôm sau lúc ra ngoài đi làm, vốn đã định mặc quần thất tinh bắc đầu nhưng sợ cha Diệp Mai Quế nhìn thấy mấy ngôi sao ấy sẽ cảm thấy tôi là loại con trai không đứng đắn.

Vì thế cởi quần thất tinh bắc đầu ra, thay bằng một cái quần khác màu xám nhạt.

Nhưng vịn nhất cái quần này hôm nay lại bị Tiểu Bì cắn rách thì sao?

Cha Diệp Mai Quế thấy lỗ thủng, trong lòng sẽ nghĩ sao?

“HOA HỒNG À, TÊN NHÓC NÀY NHẤT ĐỊNH RẤT NGHÈO. CON XEM, QUẦN RÁCH RỒI CÒN MẶC.”

Cha cô ấy sẽ nói vậy sao?

Ừm, có lẽ không đâu. Không khéo ông ấy lại còn nói: “HOA HỒNG À, CON XEM CẬU TA NGAY CẢ QUẦN RÁCH CŨNG MẶC, NHẤT ĐỊNH LÀ NGƯỜI CẦN CÙ TIẾT KIỆM.”

Tôi cứ như vậy ngồi trên giường, trai lo phải nghĩ, do dự không quyết.

“Còn trốn trong phòng làm gì? Cậu sắp muộn rồi đấy.” Giọng nói của Diệp Mai Quế vang lên từ phòng khách.

“Ừ.” Tôi đáp lại một tiếng rồi lại tiếp tục tự hỏi.

“Này!” Một lát sau cô lại gọi.

Tôi đành ra khỏi phòng, nói với cô: “Tôi không biết nên mặc cái quần nào.”

“Cậu hâm à, mặc cái nào chẳng được.”

“Nhưng mà...”

“Có muốn tôi cho cậu mượn một cái váy không?”

“Không dám không dám.” Tôi nhanh chóng trở lại phòng, cầm cặp công tác lên.

Trước khi ra tới hành lang, tôi đột nhiên cái khó ló cái khôn, ngồi xổm xuống, cuộn ống quần tới tận đầu gối.

Khi Tiểu Bì tới gần, đầu tiên là ngừng lại một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt mơ hồ.

“Ha ha ha.” Tôi rất đắc ý: “Trời không tuyệt đường người.”

“Sao cậu lại cuộn ống quần lên?” Diệp Mai Quế lại đưa tôi một viên vitamin tổng hợp với một cốc nước.

“Tôi muốn để chân mình hít thở chút không khí.” Nuốt viên thuốc xong tôi bèn nói.

“Vớ vẩn.”

“Tôi đi đây, tối gặp.”

Tối khi ra khỏi cửa chung cư, cảm thấy gió lạnh hiu hiu thổi vào chân mới buông ống quần xuống.

Khi tới văn phòng, đòi Sơ Hồng Đạo cái bút kia, anh ta chết cũng không chịu trả.

Còn nói tôi không chịu suy nghĩ, không có nghĩa khí linh tinh, liên tục chửi nửa tiếng.

Tôi theo lẽ thường, giả chết không để ý tới anh ta.

Nếu để tôi so sánh, tôi sẽ cảm thấy hôm nay còn căng thẳng hơn hôm đi ăn với Diệp Mai Quế.

Gương toa lét nhất định không kiên nhẫn nổi với tôi.

Nếu gương toa lét là gương thần có thể tôi sẽ hỏi nó: “Gương thần ơi gương thần, tôi có phải một thanh niên tốt, chân thành, cầu tiến, tiền đồ vô lượng hay không?”

Khoảng bảy giờ rưỡi, di động vang lên.

“Alo, tôi đang ở dưới công ty cậu rồi đây. Xuống đi.” Giọng của Diệp Mai Quế.

“Được.”

Tôi mang theo cặp công tác, chuẩn bị chạy xuống lầu.

Nhưng vừa nhìn cặp công tác một cái, trong lòng lập tức thâm hô hồng rồi.

Vì cặp công tác này vừa nhìn đã biết là của một viên chức nhỏ chẳng chút tiền đồ.

Cặp công tác này của tôi cũng đã cao tuổi, do tôi mua trong chợ đêm ở Đài Nam.

Trước khi mua, ông chủ kia còn bảo: “Đây là da thật.”

“Da thật?” Tôi bực tức hỏi lại: “Vậy sao bán rẻ vậy?”

“Thật sự là da nhựa, nên gọi tắt là da thật.” Ông chủ cười ha hả.

Tôi thấy ông chủ cũng hài hước, hơn nữa còn khá rẻ bèn mua nó.

Tôi dùng nó đã nhiều năm, có nhiều chỗ đã tróc ra, trông như bức tường loang lổ.

Phải làm sao đây? Hôm nay còn phải mang một vài tài liệu về nhà chỉnh lý lại, không thể không cầm nó theo.

Tôi lại lâm vào cảnh khó xử.

Mãi tới lúc di động lại kêu vang, trong đó truyền tới giọng Diệp Mai Quế: “Tôi đếm tới mười, nếu còn không thấy cậu...”

“Tôi xuống ngay đây.”

Không đợi cô nói xong, tôi gác máy, cầm cặp, lập tức lao xuống lầu.

14. Chương 14

Tôi nhanh chóng chạy tới cạnh Diệp Mai Quế, cô trừng mắt nhìn tôi một cái:

“Xin lỗi. Tôi...”

“Đừng nói nữa. Lên xe đi.”

“Đợi đã, tôi nên nói thế nào? Phải nói gì? Không nên nói gì? Còn cả...”

“Đừng lo. Tôi vốn không quan tâm cha tôi có thích cậu không, cho nên cậu muốn nói gì thì nói. Nếu cậu chọc ông ấy giận lên không khéo tôi còn cảm ơn cậu.”

“Đúng thật.” Tôi bừng tỉnh hiểu ra: “Tôi chỉ giả vờ là bạn trai của cô thôi.”

“Đây không phải chuyện giả vờ hay không.”

“Hả?”

“Nếu cậu thật sự là bạn trai tôi, tôi cũng chỉ quan tâm tôi có thích cậu không, sao cần quan tâm người khác có thích cậu hay không?”

Cô lấy từ trong ví da ra một tờ giấy: “Cậu ra mồ hôi kìa, lau đi.”

Tôi nhận lấy tờ giấy, lau mặt.

“Lên xe đi, đồ ngốc.” Cô cười một cái.

Nghe Diệp Mai Quế nói vậy, tâm trạng tôi cũng thoải mái hơn.

Còn lại, chỉ có sự hiểu kỳ đối với cha cô.

Ngay lúc tôi đang tưởng tượng hình dáng cha cô, Diệp Mai Quế dừng xe, quay đầu lại nói với tôi: “Đến rồi.”

“Nhanh vậy à?”

“Ngại nhanh thì để tôi đeo cậu thêm một vòng nữa quanh đây.”

“A.” Tôi nhanh chóng xuống xe.

Tôi nhìn qua cửa nhà hàng, mặt tiền nhà ăn rực rỡ huy hoàng, sáng lấp lánh, hình như chuyên dành cho người có tiền.

“Hôm nay ai chủ chi?” Tôi hỏi Diệp Mai Quế.

“Cha tôi.”

“May quá.” Tôi vỗ vỗ ngực.

“Vào thôi. Ông ấy ở trong rồi.”

“Ừ.”

“Đừng lo, cứ là chính mình là được. Coi như ăn tiệc miễn phí đi.” Cô cười nói.

Người phục vụ dẫn chúng tôi rẽ trái vòng phải, còn đi qua một ngọn núi giả với một vườn hoa nhỏ, cuối cùng đi tới một cái bàn sát cửa sổ.

Cha Diệp Mai Quế ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn thấy chúng tôi bèn mỉm cười, xem như chào hỏi.

Cô cũng ngồi vào chỗ cạnh cửa sổ, đối mặt với cha mình, tôi ngồi bên tay trái cô.

Ông ấy hẳn trông trẻ hơn tuổi thực, theo lý thuyết chắc phải hơn 50 tuổi nhưng nhìn qua mới chỉ tầm 40.

Ông mặc một áo sơ mi màu xám đậm, mang một cặp kính gọng bạc, khuôn mặt và vóc người đều thật gầy gò.

Ánh mắt sáng rực, nụ cười cũng thật ôn hòa.

“Bạn trai con.” Trước khi ngồi xuống, cô nhìn ông một cái, tay trái chỉ vào tôi, giọng nói thật bình thản.

“Xin chào.” Cha cô đứng dậy, vươn tay phải.

“Chào bác.” Tôi cũng vội vàng giơ tay phải lên bắt tay ông.

“Mời ngồi, đừng khách khí.” Bắt tay xong ông bèn nói.

“Cám ơn.” Tôi chờ ông ngồi xuống mới dám ngồi.

“Nên xưng hô ra sao?” Ông nhìn Diệp Mai Quế hỏi. Có điều Diệp Mai Quế không trả lời.

Tôi đang buồn bực sao cô không trả lời, thì bỗng cô quay đầu sang nhìn tôi nói: “Này, người ta hỏi anh xưng hô ra sao.”

“Người ta hỏi cô mà, sao cô lại...” Tôi còn chưa nói xong, cô đã trừng mắt với tôi một cái.

Tôi búng tỉnh hiểu ra, vội vàng đứng dậy: “Chào bác, cháu họ Kha.”

Ông mỉm cười: “Cậu Kha. Đừng câu nệ, mời ngồi.”

“Không dám nhận. Ngài gọi cháu Tiểu Kha là được.”

“Được, Tiểu Kha. Mời ngồi.”

Từ từ ngồi xuống, Diệp Mai Quế ghé sát bên tai tôi nhỏ giọng nói: “Không cần gọi ‘ngài’, gọi ‘bác’ là được.”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Người phục vụ đưa thực đơn lên, ba người chúng mỗi người một tờ.

“Hoa Hồng.” Giọng nói của ông thật ôn nhu: “Thích ăn gì thì gọi đi.”

“Vâng.” Cô chỉ trả lời bằng một tiếng đơn giản.

“Không cần tiết kiệm giúp bạn trai đâu, hôm nay cha mời mà.” Ông cười nói.

“Con biết rồi.” Giọng Diệp Mai Quế vẫn bình thản như trước.

Tôi đã từng nói, giọng của cô có tình cảm.

Tôi có thể từ giọng nói cô, “thấy” được vui buồn hờn giận của cô.

Nếu giọng nói thực sự có thể truyền đạt được tình cảm, như vậy cha con bọn họ thực sự là cao thủ.

Cha của Diệp Mai Quế không hề che dấu sự ôn nhu của mình, nhưng hiển nhiên cô chẳng hề đón nhận.

“Tiểu Kha, cứ thoải mái đi, đừng khách khí.” Ông quay sang tôi, mỉm cười nói.

“Vâng. Cám ơn.” Tôi gật đầu.

Diệp Mai Quế đưa thực đơn cho tôi nói: “Anh chọn giúp em đi.”

“Muốn ăn ruồi bọ thì tự bắt.” Tôi đưa trả thực đơn lại cho cô.

“Là sao?” Cô vẫn không nhận lại tờ thực đơn.

“Đây là tiếng Đài. Ý là muốn ăn gì thì tự chọn.”

“Vớ vẩn.”

“Đừng phụ lòng tốt của cha cô, vậy không hay đâu.” Tôi ghé sát tai cô, nhỏ giọng nói.

Cô tuy lại trừng mắt nhìn tôi, nhưng rốt cuộc cũng nhận lại tờ thực đơn.

Chọn đồ ăn xong, ông mỉm cười, giọng nói rất hòa hoãn hỏi tôi: “Xin hỏi cậu làm việc ở đâu.”

“Cháu làm ở công ty cổ vấn công trình, là phó kỹ sư.”

“A.” Ông ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp: “Làm công trình gì vậy?”

“Công trình thủy lợi.”

“Ừm, không tồi. Công việc có bận rộn không?”

“Cũng ổn. Không bận lắm.”

“Ừm. Hoa Hồng không làm phiền gì cậu chứ?”

“Không đâu ạ, Cô ấy thường xuyên giúp đỡ cháu, là cháu làm phiền cô ấy mới đúng.”

“Thật không?” Ông nhìn Diệp Mai Quế thật ôn nhu: “Hoa Hồng thật sự là cô gái tốt.”

“Đúng vậy.” Tôi mỉm cười.

Người phục vụ bưng thức ăn lên, lần lượt tách từng đôi đũa ra đưa cho cũng tôi.

Cha Diệp Mai Quế chờ người phục vụ đi khỏi rồi nói: “Nào, cùng ăn đi.”

Diệp Mai Quế đang định vươn đũa ra, tôi vội vàng nắm lấy tay trái cô, cô quay sang nhìn tôi: “Sao thế?”

“Để cho bác gấp thức ăn trước rồi chúng ta mới được động đũa.”

“Tiểu Kha không cần khách khí như vậy, cứ thoải mái đi.” Ông vẫn cười chân thành như trước.

“Đây là lễ phép cơ bản của con cháu. Bác, mời bác ăn trước.”

Ông nở nụ cười, giơ đũa gấp một ít thức ăn vào bát, tôi mới buông tay nắm Diệp Mai Quế ra.

“Cậu diễn quá nhập vai, đồ ngốc.” Cô lại nhỏ giọng nói bên tai tôi.

“Hoa Hồng. Trưa ngày kia cha sẽ về Canada.”

“Vâng.” Diệp Mai Quế đáp lời.

“Nếu được, con có thể tới sân bay...”

“Con còn phải đi làm, không rảnh.” Không đợi ông nói hết lời, cô đã bồi thêm một câu.

“Ngày kia là thứ bảy, không phải đi làm.” Tôi nói.

“Tôi phải làm tăng ca, không được sao?” Cô quay sang trừng mắt nhìn tôi.

“Từ trước tới giờ tôi có thấy cô làm tăng ca vào thứ bảy bao giờ đâu.”

“Thứ bảy này sẽ làm tăng ca.”

“Làm gì có chuyện trùng hợp vậy.”

“Lần này lại trùng hợp vậy đấy.”

“Làm tăng ca cũng có thể không đi. Bác sắp đi rồi, cô còn làm thêm cái gì nữa.”

“Cậu...” Diệp Mai Quế có vẻ rất tức giận.

“Không sao.” Ông cười một tiếng: “Công việc rất quan trọng mà.”

Tuy ông nói vậy nhưng ánh mắt vẫn hiện lên một chút tiếc nuối và mất mát.

“Tiểu Kha, cháu quen Hoa Hồng ra sao?” Hiển nhiên ông muốn nói sang chuyện khác.

“Cái này...” Tôi cảm thấy nếu nói là ở cùng thật không thỏa đáng, đành bảo: “Là do bạn bè giới thiệu.”

“Vậy sao. Người bạn nào vậy?”

“Là bạn của Hoa Hồng, Hoa Hồng hay gọi cậu ấy là Tiểu Bì.”

Cô nghe xong không nhịn nổi quay sang nhìn tôi, vẻ mặt vừa tức giận vừa tức cười.

“À.” Ông gật đầu, lại cười nói: “Hoa Hồng nhất định khiến cậu khổ sở đôi chút nhỉ?”

“Không phải đôi chút mà là rất nhiều.”

Ông cười lớn, đây là lần đầu tôi nghe thấy tiếng cười của ông có vẻ tươi sáng.

“Đúng là làm khó cậu rồi.” Ông ngừng cười, nói.

“Không đâu. Đầu có thể đứt, máu có thể lưu, Hoa Hồng nhất định phải theo đuổi.” Tôi nói.

Ông lại cười lớn còn Diệp Mai Quế lại trừng mắt với tôi.

“Vậy cậu nhất định rất thích Hoa Hồng hả?” Ông lại hỏi.

Tôi sững sốt một lát, ngẩng nhìn Diệp Mai Quế một lượt, muốn xin cô giúp đỡ.

Cô quay mặt đi, dường như muốn tôi tự đối mặt với chuyện này.

“Cháu... cháu rất thích hoa hồng đêm.”

Lời vừa nói ra lại phát hiện không đúng, nhanh chóng sửa lại: “Cháu nói là, cháu rất thích Hoa Hồng.”

“Ừ.” Ông gật đầu.

Diệp Mai Quế quay đầu lại nhìn tôi một cái, ánh mắt thật giống chị.

Tôi nhớ rất rõ lúc ở quảng trường, khi nói với chị mình rất thích hoa hồng đêm, ánh mắt chị cũng quyến rũ như vậy.

“Tiểu Kha, cậu thích nhất điểm nào ở Hoa Hồng?”

Đang lúc tôi bị cuốn trong cơn lốc hồi ức về quảng trường, ông lại hỏi một câu.

Tôi nhanh chóng khôi phục tinh thần: “Cái này khó chọn quá.”

Sau đó lại nói ra câu trả lời khi Diệp Mai Quế hỏi tôi cô gợi cảm nhất ở đâu: “Cũng như trên trời có vài trăm vì sao tỏa sáng, bác chỉ nhìn một cái, có thể nhận ra ngôi sao nào sáng nhất không?”

“Ừ, nói rất hay. Bác cũng biết ưu điểm của Hoa Hồng nhiều lắm, từ nhỏ nó đã vậy rồi.”

Thân thể Diệp Mai Quế hơi run run một chút, miệng khẽ mấp máy như muốn nói gì đó song lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Tôi đứng dậy vào toa lét, định để cho cha con họ nói chuyện một mình.

Tôi cố ý đi lâu một chút, tới lúc cảm thấy thời gian không sai biệt lắm mới ra khỏi toa lét.

Nhưng nhà hàng này thật sự quá lớn, không ngờ lại khiến tôi lạc đường.

May là có một người phục vụ giúp đỡ tôi mới về được bàn ăn.

“Sao đi lâu vậy?” Diệp Mai Quế oán hận nói.

“Nhà hàng này thật đẹp, tôi mãi ngắm cảnh.”

“Vớ vẩn.” Cô nói.

“Xin lỗi.” Tôi đáp.

Cô cầm lấy túi da, đứng dậy nói với cha mình: “Bọn con còn có việc, về trước đây.”

“Không thể ngồi thêm một lúc sao?” Ông có vẻ rất thất vọng.”

“Không được.” Cô dùng ánh mắt bảo tôi cầm lấy cặp công tác: “Lần sau nói tiếp.”

“Lần sau là lúc nào?” Ông thì thào tự nói.

Ba người chúng tôi đi ra cửa nhà hàng, cha của Diệp Mai Quế nói với tôi: “Tiểu Kha, có rảnh con mang Hoa Hồng tới Canada chơi nhé.”

“Dạ, vâng.”

“Mong con chăm sóc tốt cho Hoa Hồng.”

“Cái này đương nhiên rồi.”

“Vận hạnh phúc của Hoa Hồng xin nhờ ở con.”

“Bác cứ yên tâm. Cháu sẽ cố gắng hết sức để Hoa Hồng luôn luôn kiều diễm.”

“Ừ, vậy là được.” Ông lại quay sang nói với Diệp Mai Quế: “Hoa Hồng, cha phải đi đây.”

“Ừ. Bye bye.” Cô chỉ trả lời một câu đơn giản với vẫy vẫy tay.

Ông lại gật đầu với tôi, trước khi quay người đi còn ngấm kỹ Diệp Mai Quế một lúc.

Sau đó bóng người dần dần biến mất trên con đường u tối.

“Tôi diễn vậy có được không?” Tôi hỏi Diệp Mai Quế.

“Cậu quá căng thẳng.”

“Tôi đương nhiên phải căng thẳng rồi. Vốn tôi còn tưởng cha cô sẽ đưa chi phiếu cho tôi cơ.”

“Chi phiếu?”

“Ừ, trong phim luôn thế mà. Nhân vật nữ chính yêu một tên nhà nghèo, cha của nhân vật nữ chính bèn đưa chi phiếu 10 vạn đô la Mỹ cho nhân vật nam chính, muốn hắn rời bỏ nhân vật nữ chính.”

“À. Nếu cha tôi thật sự đưa chi phiếu, cậu sẽ làm sao?”

“Tôi nhất định đập bàn đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt ông hét lớn: Bác! Bác quá coi thường cháu rồi!”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên là thật. 10 vạn đô Mỹ đã muốn đuổi tôi đi? Ít ra cũng phải 20 vạn.”

“Này!”

“Tôi đùa thôi mà.” Tôi mau chóng mỉm cười.

Trở lại nhà C đã là khoảng 10 rưỡi.

Diệp Mai Quế vừa về lập tức buông mình vào ghế sofa, nhắm mắt lại, đáng vẻ mệt mỏi.

“Mệt lắm sao?”

“Ừ. Tôi không thích đi ăn với cha, cảm giác thật mệt mỏi.”

“Cha cô có vẻ tốt lắm mà. Ông ấy xem ra...”

“Đừng nhắc tới ông ta nữa, được không?” Cô đột nhiên mở to mắt.

“Tôi có thể không nhắc tới ông ấy nữa, nhưng ngày kia cô nhất định phải tới sân bay tiễn ông ấy.”

“Tôi đã nói rồi, tôi phải đi làm tăng ca.”

“Cô vốn không phải tăng ca.”

“Được, cho dù tôi không phải tăng ca. Cậu hẳn cũng biết ngày nghỉ tôi luôn dậy rất muộn.”

“Đừng lấy cớ, ngày kia cô phải ra sân bay.”

“Tôi muốn đi, không được sao?”

“Không được!” Tôi đứng dậy, lớn tiếng nói.

Diệp Mai Quế như sững sốt một chút, một lát sau mới nói: “Sao phải dữ vậy?”

“Cô nhìn đồng hồ trên tường xem.”

“Có cái gì?” Cô nhìn sang đồng hồ một cái.

“Giờ còn chưa tới 11 giờ.”

“Tôi biết. Thì sao?”

“Cô muốn tôi làm bạn trai cô trong một ngày, cho nên trước 12 giờ, tôi vẫn còn là bạn trai cô.”

Cô nhìn tôi một cái, thản nhiên nói: “Cậu là bạn trai tôi thì sao? Cậu vẫn không có quyền ép tôi.”

“Nhưng tôi có trách nhiệm kéo cô khỏi cơn lốc cô độc.”

“Cậu đang nói linh tinh gì đấy.”

“Tôi không nói linh tinh.”

“Tôi không muốn.”

“Diệp Mai Quế!” Tôi hơi giận lên, giọng nói cũng to dần.

“Kha Chí Hoàn!” Cô có vẻ cũng giận, đột nhiên đứng dậy.

Chúng tôi giằng co trong phòng khách.

“Nghe tôi khuyên đi, tới tiền cha cô đi.” Cứng rắn một phen, tôi mới hòa hoãn xuống.

“Cậu không phải ăn của cha tôi một bữa bèn nói giúp ông ta đấy chứ?”

“Cô quá coi thường rồi rồi, tôi không phải người như vậy?”

“Cậu là, cậu chính là. Cậu là người keo kiệt.”

“Được.” Cơn tức của tôi lại nổi lên: “Vay bữa ăn này tốn bao tiền? Tôi đưa ngay trả cô.”

Nói xong, tôi lập tức lấy ví da từ trong túi quần sau ra.

“Năm ngàn một trăm tám mươi đồng.”

“Hơn năm ngàn?” Tôi há hốc miệng.

“Ừ. Trả tôi nào.” Cô giơ tay phải lên.

“Được.” Tôi rút lại ví về túi: “Đừng nói chuyện tiền nữa, đây không phải trọng điểm. Mình đang nói tới cha cô mà.”

“Chẳng phải bảo sẽ trả tiền tôi sao?” Tay phải cô vẫn giơ lên.

“Cô đừng nói lái sang chuyện khác.”

“Người nói lái sang chuyện khác là cậu. Trả tiền đây!”

Diệp Mai Quế đi hai bước về phía tôi, vươn tay phải tới trước ngực tôi.

“Ừm, xem dấu tay, cô hẳn không phải người tham tiền.”

Tôi cúi đầu nhìn bàn tay phải đang giơ ra của cô.

“Bớt nói nhảm đi.”

“Hoa Hồng, cô thật đẹp.”

“Nịnh nọt cũng vô ích.”

“Tiểu Bì.” Tôi gọi Tiểu Bì có thể vì sợ hãi nên đang trốn dưới ghế sofa. “Mau ra đây khuyên chị em đi.”

“Cậu thôi làm trò đi.”

“Được rồi, vừa rồi tôi quá kích động, cô đừng để ý.”

“Hừ.”

Rất cuộc cô cũng buông tay phải, ngồi lại ghế sofa.

“Dù sao ông ấy cũng là cha cô.” Tôi cũng ngồi xuống.

“Là ông ấy không cần tôi trước.”

“Thật không?”

“Khi tôi vừa lên cấp ba, ông ta bèn ly hôn với mẹ tôi, cưới một người khác.”

“Ông ta cắt đứt là tình nghĩa vợ chồng với mẹ người, đâu phải cắt đứt tình cảm cha con với cô.”

“Tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng cảm thấy ông ta không cần tôi.”

“Hoa Hồng.” Tôi gọi cô một tiếng, cô ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Cô hẳn cũng biết, cha cô chưa bao giờ ngừng quan tâm tới cô. Không phải sao?”

Diệp Mai Quế nhìn tôi một cái, sau đó cắn môi dưới, không ngẩng đầu lên.

Tôi thấy bóng lưng cô khẽ run rẩy.

Tôi đứng dậy, ngồi vào ghế sofa bên trái, vỗ vỗ vai trái cô, nhỏ giọng nói: “Giờ còn chưa tới 12 giờ. Có thể coi tôi như bạn trai, nói hết tâm sự trong lòng ra đi.”

“Có gì hay mà nói. Hơn nữa, cũng chẳng liên quan tới cậu.” Cô vẫn không quay đi.

“Sao lại không liên quan? Cô quên rồi à? Tôi đã nhận lời cha cô.”

“Cậu nhận lời cái gì?”

“Tôi nói, tôi sẽ cố gắng hết sức để Hoa Hồng luôn luôn kiêu diễm.”

“Đó là cậu diễn kịch.”

“Không. Tôi rất thành thật.”

Cô rút cục cũng quay sang nhìn tôi, tôi cũng thấy hốc mắt cô hơi đỏ.

“Cậu lừa người.” Một lúc sau cô nói.

“Tôi thề.”

“Cậu đang giả vờ, tôi không tin lời thề.”

“Thật không? Vì sao?”

“Cậu tách chữ ‘thề’ ra xem, chẳng phải là ‘bẻ gãy lời nói’ sao? Lời nói đã bị bẻ gãy, sao có tin được?”

(Thế:

Bẻ gãy lời nói = đã chiết đích hoại =)

“Vậy cô muốn thế nào mới tin tôi?”

“Tôi hỏi cậu một câu?”

“Lại muốn hỏi xem mình có đẹp không hay có gợi cảm không à?”

“Lần này thì không.”

“Ừ. Vậy cô hỏi đi.”

“Vừa rồi tôi có dữ quá không?”

“Có.”

“Lúc tôi hung dữ có phải rất khó coi không?”

“Không, vẫn rất dễ nhìn.”

“Vì sao?”

“Hoa hồng đương nhiên phải có nhiều gai, nhưng gai hoa hồng đâu ảnh hưởng tới vẻ kiêu diễm của nó.”

“Đừng có lừa người.”

“Tôi không lừa cô.”

“Được, tôi tin cậu.” Cô giơ tay lên chỉ: “Mời cậu về ghế của mình.”

“Không thành vấn đề.” Tôi đứng dậy, trở lại ghế sofa của mình.

Diệp Mai Quế gọi Tiểu Bì một tiếng, cho Tiểu Bì nằm lên đùi mình. Cô vỗ vỗ lên người nó rồi nói: “Khi cha mẹ tôi ly hôn, ông ấy không chủ động yêu cầu tôi ở lại bên mình.”

“Cho nên cô đi theo mẹ?”

“Ừ. Tôi cảm thấy mẹ tôi ở một mình sẽ thật cô độc, cho nên ở lại với mẹ.”

“Ừ.”

“Khi tôi sắp học đại học, mẹ tôi cũng quyết định tái hôn.”

“Hả?” Tôi rất kinh ngạc.

“Cậu không cần kinh ngạc.” Diệp Mai Quế nhìn tôi rồi nói: “Mẹ tôi sinh tôi khi mới khoảng 20 tuổi, khi tái hôn bà còn chưa tới 40.”

“Vây...”

“Tôi không muốn làm con riêng của mẹ, cho nên từ khi 18 tuổi tôi bắt đầu sống một mình.”

Cô thở một hơi thật dài rồi nói: “Tới giờ đã tròn 10 năm.”

“Ừ.”

“Tôi có thể vì 10 năm cô độc này mà thâm oán cha mẹ mình không?”

“Đương nhiên có thể.” Tôi gật đầu.

Diệp Mai Quế kinh ngạc khi nghe tôi nói vậy, ngừng vỗ về Tiểu Bì.

“Đương nhiên cô có thể cảm thấy cha mẹ mình ích kỷ, cũng có thể cảm thấy cha mẹ nợ mình.”

Tôi ngừng lại một chút, nhìn cô nói: “Nhưng, vì cha mẹ là người đưa cô tới thế giới này, cho dù thế giới này xấu đẹp ra sao, cho dù cô có thích nó hay không, dẫu sao cô cũng nợ bọn họ một cái mạng.”

Tôi đứng dậy bước tới gần cô một bước: “Nghĩ sang góc độ khác, tuy rằng cô có một cặp cha mẹ thương yêu nhau, song cô vẫn đang có một người cha yêu thương cô, cùng một người mẹ quan tâm tới cô. Không phải sao?”

Diệp Mai Quế ngẩng đầu nhìn tôi rồi nói: “Làm sao cậu biết bọn ọ có quan tâm hay thương yêu tôi không?”

“Cô đáng yêu như vậy, muốn không thương yêu cô cũng khó.”

“Cậu lại lừa người.”

“Tôi không lừa cô.”

Cô nhìn tôi một cái rồi lại cúi đầu.

“Hoa Hồng, buông bỏ đi.”

“Buông bỏ cái gì?”

“Buông bỏ cảm xúc oán hận đó đi, nó chỉ khiến cô càng thêm tịch mịch thôi.”

“Tôi không buông.” Cô quay đầu đi, đưa lưng về phía tôi.

“Hoa Hồng.” Tôi thở dài một hơi: “Để tôi an ủi cô, được không?”

Tôi rút cuộc cũng lại gần ghé sô pha bên tay trái cô, ngồi xuống, vỗ vỗ bả vai cô.

Diệp Mai Quế từ từ quay đầu về phía tôi.

Một lát sau, quanh khóe mắt đã đầy ngập nước, từng giọt tràn ra chảy xuống hai má.

Tôi từng thấy hệ thống phun nước tưới cho hoa hồng, khi nước rơi xuống hoa hồng, giọt nước sẽ men theo cánh hoa chảy xuống.

“Cô như kiếm khách trong bóng đêm, vì không nhìn thấy đành vung kiếm mù quáng tự bảo vệ bản thân, tránh bị thương tổn. Nhưng như vậy cũng sẽ chém đứt bàn tay muốn kéo cô khỏi bóng tối.”

“Tôi đâu chém vào ai.”

“Tôi nay chẳng phải cô đã chém bị thương cha cô sao?”

“Tôi...”

“Cô cũng không như mình nói, không quan tâm tới cha mình. Bằng không cô cũng không bảo tôi giả làm bạn trai cô, chẳng phải sao? Trong lòng cô, cô vẫn mong cha không phải lo lắng cho mình.”

Tôi nở nụ cười rồi nói tiếp: “Cha cô nói rất đúng, ‘Hoa Hồng thực sự là cô gái tốt’.”

Hoa hồng đêm vẫn không nói gì, tới khi giọt nước cuối cùng rơi theo cánh hoa, cô mới nói: “Sao bọn họ đều không cần tôi.”

“Bọn họ không bỏ rơi cô, là cô tự bỏ rơi chính mình.”

“Tôi đâu có.”

“Ngày đầu tiên tôi thấy cô, đã cảm thấy...”

“Cậu cảm thấy tôi nhất định là loại con gái hung ác.”

“Không. Tôi cảm thấy cô thật trẻ, thật giống một cô sinh viên xinh đẹp.”

“Nói vậy.”

“Cô vẫn mang theo ánh mắt 18 tuổi, làm sao già đi được?”

“Tôi...”

“Hoa Hồng.” Tôi lại vỗ vai cô: “Buông bỏ đi.”

Diệp Mai Quế lại im lặng, cũng ngừng những động tác nhỏ, như lại chìm vào cơn lốc hồi ức.

Tôi cũng im lặng, không muốn quấy nhiễu cô.

“Có khi nghĩ lại, tôi nguyện làm một cô nhi.” Một lúc lâu sau cô mới thản nhiên nói.

“Không phải cô nhi nào cũng có ánh mắt giống cô.”

“Thật không?” Cô ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Cũng như chị...”

Nói tới ‘chị’, tôi lập tức phát hiện yết hầu như bị một sức lực nắm lấy, không thể nói tiếp.

Sau đó tôi cũng nhanh chóng chìm vào cơn lốc hồi ức về quảng trường.

“Sao vậy?” Cô thấy tôi một lúc lâu không nói tiếp bèn nhỏ giọng hỏi.

“Không sao.” Tôi khép cái miệng đang há hốc lại, nói một câu.

“Đừng có nói một nửa, cậu vừa nói tới chị, là ai vậy?”

“Đó là...” Tôi cố gắng rời khỏi chị trong quảng trường, trở lại với Diệp Mai Quế trong phòng khách.

“Kha Chí Hoàn.” Cô nhìn tôi thật ôn nhu: “Nếu không muốn nói thì cứ bỏ qua, không sao cả.”

“Ừ.” Vì ánh mắt kiều diễm của hoa hồng đêm, tôi rút cuộc cũng trở lại phòng khách.

“Chị là đàn chị trong câu lạc bộ của tôi hồi đại học, là một cô nhi. Nhưng chị thật tươi sáng.”

“Ý cậu là tốt rất ảm đạm?”

“Không.” Tôi xua xua tay: “Ánh mắt cô như một cái giếng sâu, cô đã quen quăng rất nhiều thứ vào đó vì không muốn người khác thấy được, nhưng những thứ đó vẫn tồn tại.”

“Thật không?”

“Ừ. Nhưng nếu cô bỏ sự phòng bị của mình đi, ánh mắt cô sẽ vô cùng kiều diễm.”

Tôi nhìn cô rồi nói tiếp: “Cũng như cô hiện giờ vậy.”

“Lại nói bậy rồi.” Dường như cô cũng cảm thấy ngượng ngùng nên nhỏ giọng đáp.

“Cô vốn là một đóa hồng đêm kiều diễm, cô không cao ngạo, chỉ không thích tới gần người khác thôi.”

Tôi cười nói: “Cô xem, ngay cả ghế sofa bên trái cô cũng không cho tôi tới gần.”

Cô trừng mắt nhìn tôi một cái: “Giờ chẳng phải cậu đang ngồi trên ghế bên trái tôi sao?”

“À.” Tôi lùi lại vài cm rồi nói: “Hoa Hồng, cô đã khiến mình cô độc mười năm rồi, đã đủ lâu rồi. Thế nên, buông bỏ đi.”

“Được, tôi có thể buông bỏ. Có điều có một việc nhất định tôi phải nhớ kỹ.”

“Việc gì?”

“Cậu nợ tôi năm ngàn một trăm bốn mươi tám đồng.”

“Ừm...” Tôi ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trên tường: “Đã qua 12 giờ, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành tốt đẹp, cũng nên ngủ thôi.”

“Này! Cậu lại chơi xấu.”

“Tôi đâu có, tôi...” Tôi đột nhiên ghé tai vào sát miệng Tiểu Bì trên đùi cô: “Ừ, được. Ừ. Em nói vậy cũng có lý, nhưng anh ngại lắm. Cái gì? Không Sao? Em kiên trì vậy sao? Ừ, vậy được rồi.”

“Cậu đang làm gì thế?” Cô gõ lên đầu tôi một cái.

“À. Tiểu Bì vừa bảo nó sẽ giúp tôi trả khoản tiền này, cô tìm nó đòi nhé. Ngủ ngon.”

“Này!”

Tôi vẫy tay với cô, đang định trở lại phòng ngủ.

“Còn một chuyện.”

“Hả?”

“Cậu cũng đã nói với cha tôi, cậu rất thích hoa hồng đêm. Những lời này...”

“Cho dù đã qua 12 giờ...” Tôi ngắt lời cô: “Những lời này không phải là diễn kịch.”

Hoa hồng đêm không nói gì, nhưng vì vừa được tưới nước nên lại càng thêm kiều diễm.

“Thứ bảy tới, cậu sẽ đi cùng tôi chứ?” Một lát sau, cô hỏi.

“Ừ.” Tôi gật đầu, vào phòng.

15. Chương 15

Tôi rất muốn bước về phía trước, nhưng lại phát hiện chân mình đang run rẩy.

Đó nhất định là vì căng thẳng và hưng phấn, vì tôi nghe thấy cả tiếng tim đập của mình.

Còn chị lại đứng một chỗ, không nói chuyện, cũng không chút động tác dư thừa.

Tôi lén hít sâu vài hơi, khi ổn định lại nhịp tim, định bước vài bước về phía trước.

Song chân như bị điểm huyết, đành phải dùng hết sức lực toàn thân để giải khai huyết đạo.

Mắt thấy hai đàn anh đang tới gần định mời chị, trong lúc chỉ mình treo chuông này, tôi rốt cuộc cũng giải được huyết đạo, lao đảo chạy tới trước mặt chị.

Chị có lẽ thấy buồn cười lắm nên cười không khép miệng lại nổi.

Ưỡn ngực hóp bụng, khuôn mặt mỉm cười, thẳng người hành lễ, đầu gối không cong.

Đây là yếu quyết mời bạn nhảy tôi đã nhẩm rất nhiều lần.

“Chị, em... em có thể mời chị nhảy không?”

Tay phải nâng lên, khom mình vẽ thành một đường cong hoàn mỹ.

Nói xong, thực hiện xong động tác mời, ánh mắt tôi chăm chú nhìn vào đôi chân chị.

Nếu chị đồng ý với lời mời, tay phải sẽ khẽ kéo váy lên, cũng nhẹ nhàng khom chân.

Tôi chỉ mong đầu gối chị cong lại với tôi.

“Thật là. Thất lưng chưa đủ thẳng, đầu gối con hơi cong, động tác thật không chuẩn.”

Bên tai tôi vang lên tiếng cười của chị: “Cười quá cứng nhắc, không như đang mời nhảy mà như đang đòi nợ người ta.”

Tôi không khỏi mặt hồng tai đỏ, nhịp tim lại bắt đầu tăng tốc.

“Nhưng, chị lại muốn nhảy điệu hoa hồng đêm này với em.”

Sau khi chị nói xong, rốt cuộc tôi cũng thấy đầu gối chị cong xuống.

Tôi ngẩng đầu, chị cười nói: “Lần sau nếu động tác không chuẩn, chị sẽ phạt em làm lại vài lần.”

Sau đó kéo tay phải tôi: “Mình cùng nhảy đi.”

Chúng tôi tiến vào trong hai vòng tròn nam trong nữ ngoài, vào vị trí rồi, chị mới buông tay ra.

Trong lúc mọi người lần lượt bước vào vị trí, chị tới bên tai tôi, nhỏ giọng nói: “Đây là điệu nhảy của những đôi tình nhân, cho nên bước nhảy phải thật nhẹ nhàng...”

Không đợi chị nói xong tôi đã tiếp lời: “Ngàn vạn lần đừng quấy nhiễu bông hoa hồng nở rộ một mình giữa đêm khuya.”

“Trí nhớ của em tốt thật.” Chị mỉm cười, cho tôi một ánh mắt khen ngợi.

“Chân ngoài đặt chéo trước chân trong, chân trong bước tại chỗ, chân ngoài bước chéo ...”

Tôi nhỏ giọng nhẩm lại những động tác cơ bản trong bước nhảy, thật giốn khi thi đại học, trước khi vào trường thi vài phút bên tranh thủ ôn tập lần cuối.

“Cậu em.” Chị thấy tôi không phản ứng, lại gọi một tiếng: “Cậu em.”

“A?” Tôi đột nhiên hoàn hồn, quay lại nhìn chị.

“Tưởng tượng em giờ đang ở ngoại ô, trên bầu trời là quãng trăng sáng, em phát hiện một đóa hoa hồng đang lặng lẽ nở rộ dưới ánh trăng. Em từ từ tới gần đóa hoa đó. Nó càng lúc càng lớn dần trong mắt em, thậm chí có thể thấy từng giọt sương trên đóa hoa.”

“Cậu em.” Chị mỉm cười: “Em định hái trộm đóa hoa hồng ấy hả?”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy sao em căng thẳng thế? Hoa hồng đêm đang nở rộ kiêu diễm như vậy, đáng lẽ em phải buông lỏng tâm tình, thưởng thức cẩn thận chứ?”

Thân hình tôi che khuất ánh sáng từ sau lưng truyền tới, chị đứng trước tôi nên bị bao phủ trong bóng tối.

Đúng vậy, chị cũng như một đóa hoa hồng tem, tôi chỉ cần yên lặng thưởng thức, không cần căng thẳng.

Hoa hồng đêm khẽ ngâm nga bài hát hoa hồng đêm, nhảy điệu nhảy hoa hồng đêm.

Hoa hồng đêm trong mắt tôi không ngừng phóng lớn, cuối cùng trong mắt tôi chỉ còn đóa hoa hồng dưới ánh trăng, trong đêm tối.

Tôi đợi bên hoa hồng đêm, xoay quanh, bước chéo nhau, kề vai.

Bước chân cũng bắt giắc vẽ thành cánh hoa hồng, từng cánh từng cánh một.

Mãi đến khi tiếng nhạc vang lên tới cuối: “Mộng hoa biết gửi chơi với nơi nào.”

Điệu nhảy kết thúc, tôi vẫn im lặng nhìn hoa hồng đêm kiêu diễm.

Mãi tới lúc tiếng vỗ tay vang lên khiến cả hoa hồng đêm và tôi giật mình tỉnh lại.

“Cậu em, nhảy không tồi đâu.”

“Thật chứ.”

“Ừ.” Chị cười một cái, gật đầu.

Tối hôm đó, sau khi rời khỏi quảng trường, chị nói với tôi: “Cậu em, cậu đã đủ can đảm mời bạn nhảy, trong lòng chị rất vui.”

“Cám ơn chị.”

“Sau này nên thử mời những cô gái khác nhảy, biết chưa?”

“Vâng.”

Chị mỉm cười, ngồi lên xe đạp, đi khỏi.

Sau này, tôi theo lời chị, thử mời những cô gái khác nhảy.

Động tác mời nhảy của tôi luôn vô cùng chính xác, thậm chí chính xác quá mức, chọc các cô gái này bật cười.

Thi thoảng tôi cũng mời chị khiêu vũ, nhưng những lúc này động tác mời của tôi lại biến dạng.

“Thất lưng phải thẳng lên, đã nói bao nhiêu lần rồi. Nào, làm lại một lần.”

“Nụ cười đâu? Phải cười chứ. Cười lại một cái cho chị xem nào.”

“Đầu gối không được cong, mời nhảy là mời chứ có phải ăn xin đâu.”

Khi kéo tôi vào vòng tròn, chị luôn sửa lại động tác của tôi cho đúng.

Sau đó phạt tôi làm lại vài lần.

Tôi bị phạt rất vui vẻ, bởi vì chỉ cần được khiêu vũ với chị tôi đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Tâm trạng chờ mong điệu nhảy hoa hồng đêm của tôi lại càng tha thiết hơn so với trước đây.

Nhưng thời gian chờ đợi lần này lại càng lâu, hơn một năm ba tháng.

Đêm điệu hoa hồng đêm này xuất hiện lại, năm học thứ ba của tôi đã sắp kết thúc.

oOo

Thứ bảy đó, tôi dậy sớm hơn Diệp Mai Quế, một mình ngồi trong phòng khách xem tivi.

Đợi một lúc lâu thấy cô còn chưa ra khỏi phòng, tôi xem thời gian thấy cũng nên đi rồi bèn tới gõ cửa phòng cô: “Này! Dậy đi.”

“Đừng gõ, tôi đã dậy từ lâu rồi.”

Giọng Diệp Mai Quế vang lên từ trong phòng.

“Bọn mình nên đi thôi.”

“Nhưng tôi mệt lắm, chỉ muốn ngủ tiếp thôi.”

“Lúc về ngủ tiếp, được không?”

“Không được.”

“Đừng làm loạn, mau mở cửa đi.”

“Xin tôi đi.”

“Này.”

“Này cái gì mà này, tôi không có tên à?”

“Diệp Mai Quế, mau ra đây đi.”

“Gọi không đúng nên tôi không muốn ra.”

“Hoa Hồng, xin hãy mở cửa ra.”

“Gọi thì đúng rồi, tiếc là không đủ thành khẩn.”

“Hoa Hồng, cô thật xinh đẹp. Xin hãy cho tôi chiêm ngưỡng dung nhan cô khi sáng sớm.”

“Ừ, thành ý không tồi. Nhưng nên thành khẩn thêm một chút nữa.”

“Chết tiệt.” Tôi nhìn đồng hồ, nhỏ giọng mắng một câu.

“Cậu nói cái gì?”

Diệp Mai Quế mở toang cửa phòng, lớn tiếng hỏi tôi.

“Tôi... Tôi nói...” Tôi lắp bắp kinh hãi, không ngờ lỗ tai cô lại thính như vậy.

“Cậu lặp lại lần nữa.”

“Tôi nói cô thật xinh đẹp.”

“Vừa rồi cậu không nói như vậy.”

“Vừa rồi tôi có nói cô thật xinh đẹp mà.”

“Tôi chỉ hỏi câu cuối cùng.”

“Câu cuối cùng?” Tôi nghiêng đầu, cố ra vẻ tự hỏi: “Tôi quên mất rồi.”

“Cậu lừa người.”

“Đừng làm khó dễ tôi, đừng dùng vẻ đẹp của mình dọa tôi nữa.”

“Cậu...” Cô chỉ vào tôi, dường như rất tức giận.

“Được rồi, đừng đùa nữa.” Tôi chỉ vào đồng hồ của mình: “Nên đi thôi.”

Diệp Mai Quế trừng mắt với tôi một cái rồi quay người vào phòng, lấy ví da rồi lại trở ra.

“Đi thôi.” Cô nói.

Tới sân bay, tôi chỉ tìm tòi một chút liền phát hiện ra cha của Diệp Mai Quế.

Tôi kéo Diệp Mai Quế tới, thấy chúng tôi xong, ông kinh ngạc kêu lên: “Hoa... Hoa Hồng.”

Cô gật đầu, động tác hơi cứng nhắc.

Ông lại quay sang nói với tôi: “Tiểu Kha, ngại quá. Còn phiền cháu chạy tới đây.”

”Bác khách khí quá rồi, đây là...”

Tôi quay đầu sang chỉ vàng cô: “Là Hoa Hồng tự mình muốn tới, cháu chỉ đi cùng cô ấy thôi.”

“A.” Ông nhìn Diệp Mai Quế, quan tâm hỏi: “Bên công ty không phải làm tăng ca nữa sao? Có phiền toái gì không?”

Diệp Mai Quế không trả lời, tôi đành nói thay: “Ông chủ công ty khổ sở cầu xin Hoa Hồng tăng ca nhưng Hoa Hồng kiên trì không chịu. Cháu đoán không có Hoa Hồng công ty chắc cũng tê liệt, không cần phải làm tăng ca.”

Cô nghe vậy bèn trừng mắt nhìn tôi một cái: “Cậu bớt nói hươu nói vượn đi.”

“Tôi nào có...” Tôi mỉm cười, chỉ vào điện thoại công cộng ở phía xa: “Nếu có chuyện gì cứ nhìn tôi một cái là được.”

Tôi gật đầu với cha Diệp Mai Quế, xoay người định bỏ đi.

Cô kéo tay áo tôi lại, tôi vỗ vỗ vai cô: “Không sao đâu, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Tôi đi tới bên trạm điện thoại công cộng, đứng từ xa nhìn họ.

Diệp Mai Quế ngồi bên tay phải cha, đại đa số thời gian đều cúi thấp đầu.

Khoảng 20 phút sau cô mới ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi.

Tôi đi về phía họ, trong lúc đang đi, hai người cũng gần như đồng thời đứng dậy.

“Tiểu Kha, bác phải đi đăng ký đây. Sau này chăm tới Canada chơi nhé, bác rất hoan nghênh.”

“Vâng. Cháu sẽ cố gắng dành dụm tiền.”

Ông cười một chút rồi lại nói với Diệp Mai Quế: “Hoa Hồng, cha đi đây.”

“Vâng.” Cô gật đầu.

Ông giơ hai tay ra như muốn ôm Diệp Mai Quế nhưng lại lập tức buông tay, chỉ vỗ nhẹ lên vai cô: “Cha đi đây. Con phải tự chăm sóc bản thân đấy.”

Cầm hành lý lên, ông mỉm cười, vẫy vẫy tay rồi quay người đi khỏi.

Nhìn bóng lưng cha một lúc, Diệp Mai Quế mới nói: “Mình cũng về thôi.”

Trên đường đi xe về, Diệp Mai Quế ngồi yên, tựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

“Cô ngủ một giấc đi, lúc đến tôi sẽ gọi cô.”

“Tôi không thấy buồn ngủ, chỉ cảm thấy mệt thôi.”

“Lại thấy mệt sao?”

“Cậu yên tâm.” Cô mở to hai mắt: “Thân thể tuy mệt nhưng tâm trạng lại thật nhẹ nhàng.”

“Ừ, tốt lắm.”

“Vừa rồi nói chuyện với cha trong 20 phút, còn nhiều hơn so với 10 năm qua.”

“Ừ, vậy cũng tốt.”

“Thời gian trôi qua thật nhanh.”

“Ừ. Thời gian trôi nhanh cũng là chuyện tốt.”

“Một số chuyện không muốn nhớ lại giờ cũng đột nhiên trở nên rõ ràng.”

“Ừ, rõ ràng cũng tốt.”

“Này!” Cô ngồi thẳng dậy, quay sang trừng mắt với tôi: “Cậu không thể nói gì khác sao? Đừng có nói tốt tốt mãi thế.”

“Cô có biết Lí Bằng không?” Tôi nghĩ ngợi một chút rồi hỏi.

Có điều cô chẳng hề phản ứng, tựa đầu quay đi.

“Cô có biết đập Đô Giang của Lí Bằng không?”

Cô đơn giản nhắm mắt lại, không muốn để ý tới tôi nữa.

“Cô có biết đập Đô Giang của Lí Bằng là công trình thủy lợi nổi tiếng Trung Quốc không?”

“Tôi biết.” Cô lại quay đầu về phía tôi: “Cậu đừng có lần nào cũng nói dở dang nữa.”

“Vậy cô có biết giọng mình to quá không?”

Cô như đột nhiên nhớ ra mình còn đang trên xe, vì vậy lại trừng mắt lườm tôi một cái, nhỏ giọng nói: “Rất cuộc cậu muốn nói gì, nói mau.”

“Đập Đô Giang có thể chia làm ba công trình lớn: miệng cá chia nước và cát, đập lọc cát để loại bỏ cát xả lũ, cửa Bảo Bình dẫn vào nguồn nước và khổng chế nước lũ. Vì có đập Đô Giang cho nên bình nguyên Thành Đô hơn hai ngàn năm qua ”nước đầy cạn do người, không còn cảnh mất mùa đói khổ“, Tứ Xuyên cũng thành kho của trời.”

“Thì sao?”

”Đập Đô Giang quả thật là công trình thủy lợi vĩ đại, nhưng cô không cảm thấy nó hơi vĩ đại quá mức à?”

Nó đã hơn hai ngàn năm tuổi rồi, hơn nữa tới giờ vẫn còn tác dụng dẫn nước với chống lũ.”

“Được, nó vĩ đại quá mức thật. Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta mệt rồi, muốn ngủ một chút.”

“Cậu nói hay không?” Diệp Mai Quế ngồi thẳng dậy, mắt trái nhìn tôi.

Tôi ho nhẹ hai tiếng rồi nói tiếp: “Nguyên tắc của công trình đập Đô Giang là mặt chính dẫn nước, mặt bên lọc cát. Miệng cá sẽ chia sông Dân thành sông ngoài và sông trong, sông trong dùng để dẫn nước nằm ở khúc bờ cong, cho nên rất nhiều bùn đất sẽ chảy về phía sông ngoài. Lại đục vách núi đá cứng rắn thành cửa Bảo Bình để dẫn nước từ sông trong qua. Vì vậy có thể thao...”

“Ừm, thế thì sao?”

“Để phòng ngừa bùn đất rơi vào cửa Bảo Bình cho nên ở thượng lưu của cửa Bảo Bình xây đập lọc cát, rất nhiều nước lũ và bùn đất sẽ qua đập Phi Sa trở lại sông ngoài, nhưng vẫn có chút ít bùn đất tiến vào cửa Bảo Bình. Cũng vì tác dụng dâng nước của cửa Bảo Bình nên bùn đất sẽ lắng đọng tại đoạn dâng nước đó.”

“Rất cuộc cậu muốn nói cái gì?”

“Nếu cứ để bùn đất đó lắng đọng, cô nghĩ xem đập Đô Giang có thể dùng được tới hai ngàn năm không?”

Sau khi nói xong, tôi dựa vào lưng ghế tựa. Sau đó thở ra một hơi thật dài.

“Này, sao cậu lại không nói tiếp?” Cô hỏi.

“Lý Bằng thật vừa vĩ đại vừa thông minh, tôi đang tưởng niệm ông ấy.”

“Cậu bớt làm trò đi.” Cô lườm tôi một cái: “Cậu còn chưa nói chỗ bùn đất trầm lắng xuống phải xử lý ra sao?”

“Mỗi năm cuối đông, đầu mùa khô sẽ tiến hành nạo vét, xử lý đồng bùn đất đó.”

Tôi quay lại nhìn cô, lại nói tiếp: “Đây là lý do khiến đập Đô Giang có thể duy trì thuận lợi hơn hai ngàn năm.”

“Sao cậu lại nhìn tôi như vậy?”

“Bùn đất trầm lắng trong lòng cô hơn mười năm giờ đã bắt đầu được xử lý, tôi đương nhiên phải nói tốt, rất tốt rồi. Vì tôi thấy vui thay cho cô.”

“Ừ.”

Một lát sau Diệp Mai Quế mới mỉm cười, sau đó lại cúi đầu.

“Thật ra mỗi người đều như đập Đô Giang, rất nhiều bùn đất tuy có thể bị loại bỏ bởi đập lọc cát, nhưng chỗ bùn đất còn lại vẫn phải do chính mình loại bỏ.”

“Ừ.”

“Hoa Hồng.” Tôi nhìn sang, vỗ vai cô: “Tôi rất vui khi được làm đập lọc cát cho cô, nhưng cô vẫn phải tự lọc bùn đất còn thừa đi.”

Diệp Mai Quế ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi phát hiện cô đã càng lúc càng giống hoa hồng đêm.

Không, phải nói là, cô vốn là một đóa hoa hồng đêm, chỉ có điều nở ra càng thêm kiều diễm thôi.

“Nếu cô nạo vét bùn đất trong lòng đều đặn, không khéo sống được tới hơn hai ngàn tuổi đấy.”

Nói xong, tôi mỉm cười vui vẻ.

“Cậu hâm à, người làm sao sống được hơn hai ngàn tuổi.”

“Tóm lại, cô đừng để bùn đất lắng đọng tổng lòng quá lâu, nhớ thường xuyên tẩy rửa.”

“Giờ trong lòng tôi còn một cục bùn rất lớn.”

“Là gì vậy?”

“Câu chữ chết tiệt sáng nay của cậu.”

Ánh mắt cô mở to, như thanh kiếm rời vỏ, hay nên nói là mũi gai nhô khỏi hoa hồng đêm.

“Hoa hồng hoa hồng xinh đẹp nhất, hoa hồng hoa hồng kiều diễm nhất.” Tôi hát lên.

“Này!”

“Tôi đang hát, đừng nói lái sang chuyện khác.”

“Người nói lái sang chuyện khác trước là cậu!”

“Cứ ngủ một chút đi trước đã, chúng ta đều mệt rồi.” Nói xong tôi bèn nhắm mắt lại.

“Này!”

“Hoa Hồng.” Tôi mở mắt, gọi cô một tiếng, có điều cô ngược lại lại quay đầu đi.

“Tôi chỉ vội kêu cô đi thôi, không phải mắng cô. Giờ sẽ nói xin lỗi với cô.”

“Hừ.” Cô quay đầu lại nhìn tôi, hừ một tiếng.

“Xin lỗi.”

“Được rồi. Bùn đất đã bị nạo xong.” Cô không nhin được nở nụ cười.

Xuống xe xong, chúng tôi cùng ngồi taxi về nhà. Khi trở lại nhà C đã là khoảng 2 giờ chiều.

Chúng tôi đều hơi mệt nên đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Tôi nằm trên giường một lúc song không ngủ được vì vậy đứng dậy ra bàn ngồi.

Khi tôi đang chuẩn bị bật máy tính, Diệp Mai Quế gõ gõ cánh cửa khép nửa phòng tôi, thò đầu vào hỏi: “Cậu không ngủ à?”

“Như cô thấy đấy, tôi giờ đang ngồi.”

“Tôi muốn ra ngoài một chút. Cậu theo giúp tôi đi.”

“Chẳng phải cô quen ra ngoài một mình sao?”

“Giờ tôi quen có cậu đi cùng, không được sao?”

“Đương nhiên là được.”

“Vậy sao cậu còn ngồi đấy?”

“Không được ngồi à.”

“Không được.”

Tôi nhìn cô một cái, đứng dậy, đi hai bước rồi nhảy lên giường nằm.

“Nằm cũng không được!”

“Ha ha, đùa chút thôi.” Tôi lập tức đứng dậy: “Tôi thu dọn lại một chút đã.”

Diệp Mai Quế bước vào phòng tôi, nhìn quanh rồi nói: “Phòng cậu bẩn quá.”

“Vì không ai giúp tôi quét dọn. Cô giúp tôi nhé?”

“Kha Chí Hoàn.” Cô bước tới vỗ vỗ vai tôi: “Tôi rất vui khi được làm đập lọc cát cho cậu, nhưng bùn đất trong phòng cậu vẫn phải tự dọn thôi.”

Nói xong, Diệp Mai Quế có vẻ rất đắc ý, cười khanh khách không thôi.

Tôi ngắm cô thật cẩn thận, phát hiện cô càng lúc càng rực sáng.

Hoa hồng đêm trong mắt tôi càng lúc càng phóng lớn, tôi đã sắp thấy rõ được từng cánh hoa của cô.

Đây nhất định là bởi tôi đã tới rất gần cô.

Tôi đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhảy điệu hoa hồng đêm với chị.

Khi đó hình bóng chị không ngừng phóng đại trong mắt tôi, cuối cùng trong đó chỉ còn đóa hồng trong bóng tối dưới ánh trăng chiếu rọi.

Nhưng giờ đang là ban ngày mà, sao tôi lại mơ hồ thấy khuôn mặt chị được?

“Này!” Diệp Mai Quế lên tiếng, đánh thức tôi: “Đi thôi.”

Diệp Mai Quế không phải người đi lung tung không có mục đích, cô hẳn có nơi đặc biệt muốn tới.

Cô dắt tôi đi một lúc, dừng xe, sau đó ý bảo tôi đi cùng vào một quán cà phê.

“Hả?” Tôi chỉ vào ngã tư ở phía xa: “Rẽ qua góc đằng đó sẽ tới công ty tôi.”

“Ừ. Trước kia tôi từng làm giáo viên ở gần đây.” Nói xong, cô bước vào quán cà phê.

“Thật vậy à?” Tôi cũng đi vào quán cà phê: “Trùng hợp thật.”

Cô trực tiếp đi tới bàn cạnh cửa sổ, ngoài cửa sổ là một ngõ nhỏ.

Trong ngõ thật xanh tươi, ánh trời chiều xuyên qua những kẽ lá, chiếu xuống vài điểm trên chiếc khăn trải bàn.

Cô gái cầm menu tới vừa thấy Diệp Mai Quế, dường như khá ngạc nhiên, lập tức cười nói: “Cô giáo Diệp, đã lâu rồi không tới đây.”

“Ừ.” Diệp Mai Quế lại mỉm cười ôn nhu.

Cô gái kia cũng mỉm cười với tôi đang ngồi đối diện Diệp Mai Quế, hỏi lại cô: “Nên xưng hô với vị này ra sao đây?”

“Chào cô, tôi họ Kha.” Tôi lập tức đứng dậy vươn tay phải: “Tôi là bạn trai của Hoa Hồng, cô cứ gọi tôi Tiểu Kha là được. Mong được chỉ dẫn nhiều hơn.”

Cô gái kia mỉm cười vui vẻ, sau đó vươn tay phải bắt tay tượng trưng với tôi.

“Cô đừng nghe anh ta nói linh tinh, anh ta không phải bạn trai tôi đâu.”

“Hoa Hồng.” Tôi chăm chú nhìn Diệp Mai Quế: “Sao lại đỏ mặt vậy?”

“Tôi đâu có!” Diệp Mai Quế dùng sức trừng mắt với tôi một cái.

Cô gái lại cười, hỏi Diệp Mai Quế: “Vẫn gọi như trước à?”

Diệp Mai Quế gật đầu: “Ừ. Có điều lấy hai phần.”

Cô gái thu lại menu, đem menu từ trong ra ngoài, xoay ngược chiều kim đồng hồ 360 độ.

Cô ấy đi rồi tôi mới hỏi Diệp Mai Quế: “Hôm nay không cần đóng vai bạn trai cô nữa sao?”

“Đương nhiên không cần.” Diệp Mai Quế lại trừng mắt với tôi.

“Vậy sao cô lại đỏ mặt.”

“Tôi nói rồi tôi không có!”

Diệp Mai Quế tăng cao âm lượng, cô gái ở quầy nghe vậy quay đầu lại nhìn, sau đó cười một tiếng.

“Cậu rõ thích ăn măng.” Diệp Mai Quế hạ giọng nói.

“Ừm.” Tôi chuyển chủ đề: “Cô chọn giúp tôi cái gì vậy?”

“Cà phê đặc biệt của quán này với bánh ngọt tự làm.”

“Cô thường tới quán này à?”

“Ừ. Trước kia tan học xong thường sẽ tới đây ngồi.”

“Hèn gì cô gái kia biết cô.”

“Chủ quán này là một cặp chị em, vừa rồi là cô em, tôi cũng khá thân với hai người ấy.”

Diệp Mai Quế dừng một chút, tiếp đó nói: “Kiểm tra cậu một chuyện.”

“Hả? Chuyện gì?”

“Cậu đoán xem hai chị em ấy là loại người như thế nào?”

“Con gái. Cái này vừa nhìn là biết, chẳng lẽ là đồng tính à?”

“Nói nhảm. Ý tôi là hai cô ấy đến từ nước nào?”

“Ừm.” Tôi cẩn thận ngẫm lại hình dáng của cô gái vừa rồi, sau đó nói: “Họ là người Nhật bản.”

“Sao cậu biết?” Diệp Mai Quế rất kinh ngạc.

“Thân là kỹ sư, nhất định phải có hai mắt lợi hại, còn cả trực giác linh mãnh.”

“Cậu bớt nói nhảm đi. Nói mau, sao cậu đoán được?”

“Cô muốn biết hả?”

“Ừ.”

“Hôm nay cô chủ chi, tôi mới nói.”

“Vậy quên đi.” Diệp Mai Quế nói xong bèn cầm một quyển tạp chí bên cửa sổ lên, cúi đầu đọc.

“Được rồi, tôi nói.”

“Hôm nay cậu chủ chi tôi mới chịu nghe.” Ánh mắt cô vẫn dán vào tờ tạp chí.

“Được, tôi mời. Được chưa?”

“Ừ.” Cô buông tạp chí xuống, mỉm cười, ngẩng đầu nhìn tôi.

“Cô nhớ lại động tác thu menu vừa rồi của cô ấy đi.”

“Chẳng có gì đặc biệt cả.” Diệp Mai Quế suy nghĩ một lát.

“Tôi làm lại cho cô xem, nhìn kỹ nhé.”

Tôi khép năm ngón tay lại, ngón út dán sát vào ngón áp út, để lòng bàn tay tới trước mặt, cách khoảng 10 cm.

Sau đó hai tay từ trong ra ngoài, ngược chiều kim đồng hồ 360 độ.

Cuối cùng biến thành ngón ngón dán vào nhau, lòng bàn tay hướng ra ngoài.

“Thấy rõ chưa?”

“Ừ.” Diệp Mai Quế làm theo tôi một lần.

“Đây là động tác nhảy của Nhật Bản. Khi thu menu lại cô ấy thuận tay làm động tác này.”

“A.” Diệp Mai Quế cười nói: “Hèn gì trước kia tôi cứ cảm thấy khi thu menu các cô ấy cứ như đem menu xoay một vòng.”

“Ừ. Có điều động tác của cô ấy vẫn có sai sót, chưa thật chuẩn.”

“Sao lại không chuẩn?”

“Cô giáo Diệp, đây là cà phê và bánh ngọt của hai người, mời thưởng thức.”

Cô gái kia đem bánh ngọt với cà phê từ trên khay, đặt lên bàn, cười nói: “Còn đây là bánh quy mà chúng tôi mới làm, cũng là đồ tự làm, chị tôi muốn mời hai người nếm thử.”

Cô lại lấy một đĩa bánh quy từ trên khay xuống, gạt đầu với chúng tôi rồi thu lại khay.

Lại làm động tác múa Nhật Bản một lần nữa.

“Cám ơn.” Tôi và Diệp Mai Quế đồng thời nói cảm ơn.

“Thật vậy chứ.” Chờ cô gái đi khỏi, Diệp Mai Quế mới cười nói.

“Ừ. Động tác của cô ấy thật thuần thực, cũng vừa đúng ba nhịp, động tác nắm thật chuẩn.”

“Vậy rốt cuộc không chuẩn ở đâu?”

“Ừm. Uống cà phê xong rồi nói.”

“Giờ tôi đang muốn nghe.”

“Ngoan nào, đừng nóng. Đợi anh uống cà phê xong sẽ nói cho.”

“Này!”

“Khụ khụ.” Tôi ho nhẹ hai tiếng, buông cốc cà phê xuống rồi nói: “Máu chốt ở ánh mắt.”

“Ánh mắt?”

“Ừ.” Tôi gạt đầu: “Đây là động tác vũ đạo của con gái Nhật Bản chứ không phải bước nhảy của con trai.”

“Thế thì sao?”

“Cho nên ánh mắt không thể nhìn thẳng vào lòng bàn tay mà phải quay đầu đi, khoe mắt liếc vào lòng bàn tay.”

“Sao phải làm vậy?”

“Con gái Nhật Bản khá nhút nhát, như vậy có thể biểu lộ một loại vẻ mặt ngượng ngùng.”

“Ừm.” Diệp Mai Quế đáp, gật gật đầu.

”Cô vừa đỏ mặt, cũng là một loại ngượng ngùng.

“Tôi không đỏ mặt!” Diệp Mai Quế trong lúc gấp gấp bèn đập một cái xuống bàn.

Đập bàn xong, dường như cô lại cảm thấy xấu hổ, nhanh chóng gỡ tờ tạp chí ra như không có chuyện gì.

Lật được hai trang xong, lại ngẩng đầu lên trừng mắt với tôi: “Tôi không nói chuyện với cậu nữa.”

Sau đó lẳng lặng đọc tạp chí, thi thoảng vươn tay phải cầm cốc cà phê hoặc cầm một miếng bánh quy lên.

Tôi thấy cô vẫn không ngẩng đầu, có vẻ quyết tâm không để ý tới tôi.

Vì thế tôi lén dịch chuyển cốc cà phê của cô với đĩa bánh quy đi một chút.

Cô vươn tay phải ra sờ không thấy, ngạc nhiên ngẩng đầu lên rồi lại trừng mắt với tôi.

“Rối hơi.” Cô mắng một câu.

Ngoại trừ mỗi sáng gặp nhau trước khi ra ngoài đi làm, tôi rất ít khi được ngắm Diệp Mai Quế vào ban ngày.

Ngắm cô dưới ánh mặt trời như lúc này lại càng ít.

Nhưng hiện giờ tôi có thể thấy ánh trời chiếu lướt qua kẽ lá cây, dừng chân trên nửa trái khuôn mặt cô, lưu lại vài điểm sáng trắng.

Ngoài cửa sổ, lá cây nhẹ nhàng lay động theo cơn gió.

Vì vậy những điểm sáng trên khuôn mặt cô cũng chuyển động theo, có khi phân tán thành rất nhiều hình dạng, có khi co thành một khối.

Trong lúc mơ màng, tôi như thấy một đóa hồng lay động theo gió dưới ánh mặt trời.

Tôi ngắm cô một lúc, đột nhiên nhớ lại, mình cũng rất ít khi thấy chị dưới ánh mặt trời.

Khi đó, mọi hoạt động của câu lạc bộ đều vào buổi tối.

Ngoại trừ hoạt động câu lạc bộ ở quảng trường theo thường lệ ra, những lúc khác tôi rất ít khi thấy chị.

Cho dù có, cũng thường là buổi tối.

Chị dưới ánh mặt trời trông sẽ ra sao? Liệu có giống Diệp Mai Quế lúc này không?

Tôi chăm chú ngắm nhìn Diệp Mai Quế, dần dần, khuôn mặt cô bắt đầu biến đổi.

Tôi như nhìn thấy gương mặt chị, hơn nữa càng lúc càng thêm rõ.

Đó là một khuôn mặt trắng trẻo, đúng là trắng trẻo, không sai.

Tuy tôi thường thấy mặt chị vào buổi tối, nhưng dưới ánh đèn thủy ngân màu trắng, phân biệt màu sắc lại càng dễ dàng.

Hơn nữa gần xương gò má chị còn có một nốt ruồi màu nâu đậm.

Đúng vậy, khuôn mặt chị trông như vậy, rốt cuộc tôi cũng nhớ lại rồi.

Hình ảnh của hoa hồng đêm trên quảng trường và hoa hồng đêm trước mắt cứ chồng lấp lên nhau, ban ngày và ban đêm cũng lần lượt đổi thay.

Tôi như đặt mình vào hoàn cảnh ánh sáng chiết xạ, màu sắc ánh sáng hòa lẫn vào nhau, hơn nữa không ngừng xoay tròn, khiến hình ảnh biến đổi rất nhanh.

Có khi người lại phóng đại và rõ ràng, có khi người chồng chéo và mơ hồ.

Tôi mở to hai mắt, cố nhìn rõ hình ảnh thực sự.

Thật giống như kiếng mũi chân đi trong bể bơi, như vậy mũi mới có thể nổi lên trên mặt nước để hít thở.

Một khi đi bằng bàn chân, tôi sẽ bị làn nước kỹ ỨC bao phủ.

Mũi chân tôi dần không chống đỡ nổi sức nặng toàn thân, tôi sắp không chống nổi nữa rồi.

“Này!” Diệp Mai Quế đột nhiên gọi tôi một tiếng: “Sao cứ nhìn tôi thế?”

Khuôn mặt cô hơi đỏ lên, hai má hồng hồng khiến hoa hồng đêm trước mắt càng giống hoa hồng đêm.

Vì vậy tôi trở lại quán cà phê, trở lại với ánh mặt trời qua khe cửa, trở lại với hoa hồng đêm trước mắt.

Tôi buông lỏng chân, bàn chân chạm đất, còn nước bể bơi cũng nhanh chóng rút xuống.

“Không sao.” Tôi thở hổn hển vài hơi.

“Sao vậy?” Cô khép tờ tạp chí lại, nhìn tôi: “Không thoải mái à?”

“Không sao.” Nhịp thở của tôi cũng đã trở lại bình thường: “Ánh mặt trời hôm nay thật thoải mái.”

“Đúng vậy.” Cô cười nói: “Trước kia tôi thích nhất là tời đây ngồi lúc chạng vạng.”

“Thật chứ?”

“Ừ. Lúc đó ánh mặt trời tốt nhất, không quá nóng cũng không quá sáng.” Cô chỉ ra ngoài cửa sổ: “Sau đó một đám trẻ con tan học về nhà, ven đường cười đùa âm ỉ, tiếng cười đó thật dễ lôi cuốn lòng người.”

“Đúng vậy.” Tôi rớt cuộc cũng cười theo: “Tiếc là hôm nay nghỉ, đám trẻ không phải đi học.”

“Ừ. Tôi thật muốn nghe lại tiếng cười trẻ nhỏ.”

“Vậy trở lại làm giáo viên đi.”

“Trở lại làm giáo viên sao?” Diệp Mai Quế như tiến vào trạng thái trầm tư.

“Cô vốn là giáo viên mà, đương nhiên nên quay lại làm giáo viên.”

“Vậy sao?”

“Ừ.”

“Vậy có tốt không?”

“Sao lại không tốt?” Tôi hỏi lại cô.

“Cậu có biết vì sao tôi lại không làm giáo viên trông trẻ nữa không?”

“Cô không nói đương nhiên tôi không biết rồi.”

Diệp Mai Quế uống nốt ngụm cà phê đã nguội lạnh cuối cùng, lại từ từ nói: “Tôi đã từng làm giáo viên ở nhà trẻ gần đây trong hai năm. Mỗi ngày khi đó đều là thời gian vui vẻ nhất của tôi.” Cô mỉm cười rồi nói tiếp: “Khi đó những đứa trẻ đều gọi tôi cô giáo Hoa Hồng.”

“Cô giáo hoa hồng.” Tôi cũng mỉm cười: “Vừa nghe đã biết nhất định là một cô giáo rất đáng yêu.”

“Cậu biết rồi còn gì.” Cô lườm tôi một cái.

“Đương nhiên rồi, trẻ con không biết nói dối, nếu không đẹp như một đóa hoa hồng kiêu diễm chúng sẽ không gọi là cô giáo Hoa Hồng đâu. Thế giới của trẻ nhỏ trắng đen phân biệt, thế giới của người lớn mới có nhiều màu sắc.”

“Nói xong chưa? Còn muốn nghe tôi nói không đây?”

“Tôi nói xong rồi. Mời tiếp tục.”

“Trong số các học sinh của tôi, tôi quý nhất một cô bé tên là Tiểu Anh, ánh mắt cô bé vừa tròn vừa lớn, hai má hồng hồng, khi mỉm cười rất đáng yêu. Chỉ cần nghe cô bé ấy gọi cô giáo Hoa Hồng tôi lại muốn ôm bé lên. Sau khi tan học tôi thường ở lại với cô bé, chờ mẹ bé tới đón.”

Diệp Mai Quế quay đầu về phía cửa sổ, sau đó nói: “Có một hôm, lại là cha cô bé tới đón.”

“Vì sao?”

“Vì mẹ Tiểu Anh mắc bệnh.”

“Ừm.”

“Hôm đó anh ta tâm sự với tôi rất nhiều, dù sao tan học tôi cũng không có việc gì bèn nghe anh ta tâm sự một lúc.”

“Sau đó thì sao?”

“Từ đó trở đi, cha cô bé thường xuyên tới đón bé về.”

“Ừm.”

“Mỗi lần tới đón Tiểu Anh, anh ta luôn trò chuyện với tôi. Có khi anh ta còn nói muốn đưa tôi về, nhưng tôi luôn cảm thấy không thỏa đáng nên khéo léo từ chối.”

Ừm.”

“Có một hôm, anh ta đột nhiên nói với tôi, anh ta rất thích tôi...”

“Hả?” Đầu tôi như bị kim châm đâm vào, vì vậy nhỏ giọng hét lên.

“Sao vậy?”

“Không sao. Chỉ cảm thấy hơi chối tai.”

“Chối tai cái gì? Tôi đâu có thích anh ta.”

“May quá.”

“May cái gì?”

“May là cô không thích anh ta.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu tôi thích anh ta thì sao?”

“Vậy đương nhiên không được.”

“Sao lại không được?”

“Vì như vậy sẽ phá hỏng gia đình người ta.”

“Nếu là chú của Tiểu Anh thích tôi thì sao?”

“Vẫn không được.”

“Nếu là cậu của Tiểu Anh thích tôi thì sao?”

“Không được.”

“Nếu là anh trai Tiểu Anh thích tôi thì sao?”

“Không được là không được. Chỉ cần là nam đều không được.”

“Vì sao?”

“Cô bớt cần nhằn đi.”

“Này!”

“Được rồi, cô nói tiếp đi, đừng để ý tới tôi. Sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

“Sau khi nghe anh ta nói thích tôi xong, trong lòng tôi rất bối rối, tan học xong không ở lại cùng Tiểu Anh nữa.”

“Ừ.”

“Kết quả trước khi hết giờ anh ta đã tới nhà trẻ, chờ ngoài trường.”

“Anh ta cứng đầu vậy sao?”

Diệp Mai Quế trừng mắt nhìn tôi một cái rồi nói tiếp: “Tôi luôn giữ khoảng cách, mong giữ quan hệ đơn giản giáo viên với phụ huynh học sinh.”

“Ừ. Cô làm vậy là đúng.”

“Dân già, những phụ huynh học sinh khác và các đồng nghiệp cảm thấy bất thường, vì vậy bắt đầu có lời đồn.”

“Cô vốn ngay thẳng, cần gì để ý tới lời đồn đại.”

“Nhưng sau đó lời đồn tới tai mẹ của Tiểu Anh.”

“Vậy phải làm sao?”

“Tôi không nghĩ ra cách giải quyết, lại không muốn đối diện với ánh mắt khác thường của mọi người vì vậy muốn rời khỏi nhà trẻ đó.”

“Vì vậy nên cô không làm giáo viên trông trẻ nữa?”

“Nếu chỉ như vậy tôi vẫn sẽ làm giáo viên, chẳng qua là từ nhà trẻ này sang nhà trẻ khác mà thôi.”

“Chẳng lẽ còn xảy ra chuyện gì sao?”

“Trước khi tôi tính toán rời khỏi, chợt nghe nói mẹ Tiểu Anh ly hôn.”

“Hả? Sao cô biết?”

“Có một hôm mẹ Tiểu Anh chạy vào phòng học, ôm Tiểu Anh đi, trước khi đi còn nhìn tôi một cái.”

Diệp Mai Quế cũng nhìn ôi một cái rồi nói: “Tôi vĩnh viễn không quên được ánh mắt oán hận của cô ấy, tuy chỉ có vài giây song tôi lại cảm thấy rất dài.”

Diệp Mai Quế xoay cốc cà phê trong tay một chút rồi nói: “Cô ấy lại nói vài câu vào tai Tiểu Anh sau đó chỉ vào người tôi. Ánh mắt Tiểu Anh rất kinh hoàng, như muốn khóc mà không dám khóc, chỉ mở to hai mắt nhìn tôi. Nói cũng lạ, tôi như thấy được chính mình khi 18 tuổi trong mắt Tiểu Anh. Không ngờ tôi lại trở thành loại người mà tôi căm ghét nhất. Hôm sau có người nói cho tôi biết, cha mẹ Tiểu Anh ly hôn.”

“Chuyện này không thể trách cô được.”

“Tuy nói thế nhưng tôi không thể tha thứ cho chính mình. Lập tức bỏ việc, rời khỏi nhà trẻ đó.”

“Vốn định sang nhà trẻ khác, nhưng tôi luôn nhớ tới ánh mắt của Tiểu Anh và mẹ cô bé.”

Cô nâng cốc cà phê lên, phát hiện cà phê đã hết. Bất đắc dĩ mỉm cười, chuyển sang uống một ngụm nước, nói: “Sau đó tôi bèn chuyển nhà, chuyển tới chỗ ở hiện giờ. Cố tìm một công việc, xem như yên thân.”

“Cô không thích công việc hiện giờ sao?”

“Không tính là thích. Nhưng rốt cuộc tôi cũng có việc làm, chẳng phải sao?” Cô ngược lại mỉm cười nói: “Tôi không muốn khiến cha mẹ cảm thấy mình không cách nào tự nuôi lấy bản thân.”

“Ừm.” Tôi không biết nên nói sao, chỉ ừm một tiếng.

“Mỗi ngày đi làm về nhà, tôi luôn cảm thấy trống rỗng và tịch mịch, thường ngồi ngẩn người một mình trong phòng khách. Đối với các đồng nghiệp cũng thấy xa cách. Tôi thích nghe tiếng cười của trẻ con, các cô ấy lại thích quần áo hàng hiệu với nước hoa, không hợp nhau. Sau đó tôi phát hiện ra Tiểu Bì...”

“Chính là Tiểu Bì với huyết thống danh khuyển tôn quý hả?”

“Cậu bớt vớ vẩn đi.” Cô trừng mắt nhìn tôi một cái rồi nói tiếp: “Nó luôn nằm trước một cửa hàng tạp hóa ngoài đầu ngõ, khi tôi đi mua gì đó, nó sẽ đứng dậy nhìn tôi, vẫy vẫy đuôi. Tôi đi khỏi, nó sẽ đi theo tôi một quãng rồi lại quay lại.”

“Ừ, quả nhiên là danh khuyển.” Tôi gật đầu.

“Có một tối, trời mưa, tôi đi mua đồ, không thấy nó, tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên. Chờ một lúc, đang muốn mở ô lên đi về lại thấy Tiểu Bì đứng ở đường đối diện.”

“Hả?”

“Sau khi thấy tôi, nó định qua đường chạy về phía tôi. Nhưng trên đường rất nhiều xe, ánh mắt nó rất kinh hãi, lại vội chạy tới, vì thế cứ chạy chạy chạy ngừng ngừng. Tôi nhớ lúc đó có xe phanh gấp kin kít, lại có tiếng lái xe mắng, trong lòng tôi vừa căng thẳng lại vừa sợ hãi. Tối khi nó chạy tới bên này, tôi lập tức bỏ ô xuống, chạy tới ôm lấy nó.”

“Vì sao?”

“Tôi không biết vì sao, chỉ cảm thấy Tiểu Bì thật giống mình. Tôi chỉ biết khi đó mưa xối xả xuống người, còn nước mắt tôi cũng chảy xuống.”

Cô như đang nhớ lại mọi chuyện ngày đó, ánh mắt hơi đỏ lên.

Cô nhanh chóng hít sâu, lại từ từ nói: “Tối đó tôi ôm nó về nhà, cứ thế đến giờ.”

Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng dần dần hóa hồng, mặt trời hắt sáng xuống núi.

“Ánh mắt Tiểu Anh và mẹ cô bé cũng là bùn đất lắng trong lòng cô, cũng phải tẩy bỏ.”

“Tôi biết. Nhưng dù sao cũng là vì tôi nên mới trở thành như vậy.”

“Cô có làm gì sao?”

“Không.”

“Vậy sao lại liên quan tới cô?”

“Nhưng mà...”

“Tôi lấy một ví dụ cho cô nghe, được không?”

Diệp Mai Quế nhìn tôi, gật đầu.

“Một đứa trẻ ở ngoài ban công không cẩn thận đá đổ chậu hoa, chậu hoa rơi xuống đất dọa con mèo sợ chạy mất, chó thấy vậy đuổi theo. Một thanh niên ngồi xe máy vì tránh con chó mà lệch tay lái về phía chiếc xe, cô gái lái xe vì chuyển hướng gấp nên đụng phải cột điện bên đường mà chết. Cô nghĩ xem ai phải chịu trách nhiệm vì cái chết của cô gái lái xe? Đứa bé? Chậu hoa? Mèo? Chó? Cậu thanh niên? Hay là cột điện?”

“Cậu đang nói linh tinh gì thế?”

“Cô nghĩ là vì cha Tiểu Anh quen biết cô, sau đó thích cô nên mới dẫn tới ly hôn?”

“Chẳng lẽ không phải vậy sao?”

“Vậy phải trách hiệu trưởng của nhà trẻ ấy rồi.”

“Vì sao?”

“Nếu người ta không mở nhà trẻ cô cũng sẽ không tới làm, Tiểu Anh cũng không tới học, cha của Tiểu Anh cũng sẽ không quen cô, vì thế cha mẹ Tiểu Anh sẽ không ly hôn.”

“Cái này...” Diệp Mai Quế mở miệng, muốn nói lại thôi.

”Nếu cứ chơi cái trò như Domino thế này, như vậy cả đời cũng chẳng xong được.

Cô nhìn tôi một cái rồi cúi đầu im lặng.

“Lại lấy tôi với cô mà nói nhé, cô cho rằng chúng ta quen nhau là vì sao?”

“Là vì Tiểu Bì rồi.” Diệp Mai Quế mỉm cười: “Nếu không phải Tiểu Bì chọc giận bạn thời đại học của tôi, cậu sẽ không chuyển tới được.”

“Sao không nói là vì cô? Nếu cô không ôm Tiểu Bì về, cô ấy cũng không chuyển đi.”

“Nói vậy cũng đúng.”

“Tôi cũng có thể nói là vì ông chủ của công ty ở Đài Nam nên chúng ta mới quen nhau.”

“Vì sao?”

“Nếu ông chủ kia không bỏ trốn, tôi cũng sẽ không tới Đài Bắc, đương nhiên cũng sẽ không biết cô.”

“À.” Cô đáp lại một tiếng.

“Cho nên, đừng chơi trò Domino thế này. Cô nên trở lại làm giáo viên đi.”

“Vậy được không?”

“Tôi chỉ hỏi cô thế này thôi, cô có thích làm giáo viên không?”

“Thích.”

“Cô có thể nhận lại công việc giáo viên không?”

“Có thể.”

“Vậy trở lại làm giáo viên đi.”

Diệp Mai Quế lại im lặng, ngoài cửa sổ cũng dần dần trở tối, mặt trời đã xuống núi.

16. Chương 16

“Cô biết nước Mỹ không?”

“Đương nhiên biết. Hồi cái này làm gì?” Diệp Mai Quế nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Cô biết sông Mississippi của Mỹ không?”

“Ừ.”

“Cô biết sông Mississippi ở Mỹ từng bị bẻ từ cong thành thẳng không?”

“”Này!” Cô trừng mắt nhìn tôi nói: “Nói một lần cho xong đi.”

Tôi mỉm cười rồi đáp: “Người Mỹ trước khi để tiện cho việc vận chuyển bằng đường thủy bẻ con sông Mississippi vốn rất nhiều đoạn gấp khúc từ cong thành thẳng. Nhưng sông Mississippi nói: trời sinh ta đã cong rồi, ta không muốn biến thành thẳng.”

“Vớ vẩn. Sông làm gì biết nói.”

“Sông Mississippi sau khi biến thẳng vẫn cố uốn trái uốn phải, mong khôi phục độ cong như trước. Sau người Mỹ chẳng có cách nào bẻ không ngừng xây dựng các công trình đê điều ở hai bên bờ sông, ra sức ngăn cản sông Mississippi cong trở lại. Cô đoán xem kết quả ra sao?”

“Tôi không đoán ra.” Cô lắc đầu.

“Sông Mississippi bèn nói: ‘được, các người không cho ta cong trái cong phải, vậy ta đây cong trên cong dưới chắc là được chứ.’”

Tôi mỉm cười, khuôn mặt vừa lúc lắc như bắt chước sâu lông, vừa nói: “Kết quả sông Mississippi bèn dao động theo chiều trên xuống, vì vậy rất nhiều nơi đáy sông gấp gềnh như gợn sóng.”

“Thật chứ?”

“Ừ. Sau đó có vài khúc sông vốn đã ép từ cong thành thẳng cũng đành phải để cho nó từ thẳng trở lại thành cong.”

“À.” Diệp Mai Quế chỉ trả lời đơn giản một tiếng.

“Một con sông còn có thể kiên trì hình dáng của mình, đi theo hướng mình thích, không cố kỵ bất cứ gian nan chướng ngại nào...” Tôi mỉm cười nhìn vào mắt cô: “Huống chi là người.”

Ánh mắt Diệp Mai Quế chớp chớp, một lát sau lại như tỏa sáng.

“Hoa Hồng. Ngàn vạn lần đừng thua kém sông Mississippi nhé.”

“Ừ.”

Cô gật đầu, sau đó nhìn tôi, không bao lâu sau lại mỉm cười.

“Trở lại làm giáo viên đi.” Tôi nói.

“Được. Tôi sẽ suy nghĩ.” Cô đáp.

Ngoài cửa sổ, đèn đường chiếu rọi cả khu ngõ, bóng tối đã phủ xuống.

“Mình đi thôi.” Diệp Mai Quế nhìn đồng hồ.

“Ừ.”

Chúng tôi tới rìa quầy bar, ngoại trừ cô gái lấy menu ra còn một cô gái nữa.

Cô ấy hẳn là người chị trong hai chị em mà Diệp Mai Quế đã nói.

“Cô giáo Diệp, đã lâu không gặp.” Người chị cười nói.

“Ừ.” Diệp Mai Quế cũng mỉm cười đáp: “Sau này tôi sẽ lại thường xuyên tới.”

“Anh đây cũng phải thường xuyên tới đây nhé.” Cô chị cúi đầu với tôi.

“Tôi nhất định sẽ tới thường xuyên.” Tôi đáp.

“Nhất định nhé.” Cô chị mỉm cười.

“Đương nhiên rồi. Hai cô pha cà phê ngon như vậy, sao tôi không tới được.”

“Cám ơn.” Người chị lấy lưng bàn tay che miệng cười: “Anh thật khéo nói.”

“Tôi là người ăn ngay nói thật. Chắc chút nữa không thể nào ăn tối được rồi.”

“Vì sao?”

“Vì tôi không muốn để mùi vị của bữa tối phá hỏng hương cà phê vừa lưu lại trong miệng.”

“Ha ha.” Cô chị cười, ngay cả cô em cũng cười theo.

“Tôi...” Khi tôi đang chuẩn bị nói tiếp lại thoáng nhìn ánh mắt Diệp Mai Quế, đành sửa thành: “Chúng tôi đi đây. Bye bye.”

Tôi cùng Diệp Mai Quế ra khỏi quán, quay lại nói với cô: “Hai chị em này đều thật xinh đẹp, nhưng cô chị hơn một bậc.”

Cô trừng mắt nhìn tôi một cái, không đáp lời.

“Tốt quá, chỗ này ngay gần công ty tôi, sau này có thể tới thường xuyên.”

“Cậu vui mừng lắm hả?”

“Đúng thế.”

“Nhất định cậu đang rất muốn cười hả?”

“Đúng thế.” Nói xong tôi cười ha ha vài lần, không nhiều không ít, vừa vặn bảy tiếng.

“Hừ.” Cô hừ một tiếng rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Trở lại nhà C, tôi xem thời gian, không khỏi vỗ đầu mình một cái: “Ai da, vừa rồi đáng lẽ nên tiện đường ăn cơm tối xong rồi hãy về.”

“Chẳng phải cậu nói không muốn để bữa tối phá hỏng hương cà phê sao?” Diệp Mai Quế ngồi xuống.

“Đó là nói đùa thôi.”

“Nguyên Sam Tử đâu có nghĩ vậy.”

“Nguyên Sam Tử?”

“Người chị kia họ Nguyên, tên là Sam Tử.”

“Tên thật dễ nghe.” Tôi chắc chắn tán thưởng vài tiếng.

“Thật không?” Cô ngẩng đầu nhìn tôi một cái khiến tôi có cảm giác như một luồng khí vô hình.

“Có điều dù dễ nghe ra sao cũng chẳng bằng Diệp Mai Quế được.”

“Không còn kịp rồi.” Cô đứng dậy: “Tối nay cậu đừng hòng ăn cơm.”

Sau khi nói xong, cô đi vào bếp.

“Cô định nấu ăn sao?”

“Đúng thế.”

“Có phần của tôi không?”

“Không.”

“Vậy tôi xuống lầu mua.”

“Không được.” Diệp Mai Quế quay đầu lại nhìn tôi.

“Nhưng tôi đói.”

“Ai bảo cậu nói lung tung.”

“Tôi đâu có nói sai điều gì.”

“Cậu nói với Nguyên Sam Tử một đồng, lại còn đâu có.”

“Có sao?” Tôi nghĩ một chút: “Không có mà.”

“Vậy sao cậu lại nói cậu sẽ thường tới?”

“Cô nói mình sẽ thường xuyên tới, tôi đương nhiên sẽ thường xuyên đi cùng cô tới.”

“Sao cậu biết tôi sẽ thường xuyên tới đó?”

“Chính cô nói với Nguyên Sam Tử mình sẽ thường xuyên tới mà.”

“Vậy vừa nãy, khi vừa ra khỏi quán cà phê, sao lại vui mừng vậy?”

“Hoa Hồng.” Tôi tới cạnh cô, nói: “Đó là vì rốt cuộc cô cũng suy nghĩ lại việc về làm giáo viên, tôi đương nhiên vui thay cho cô rồi.”

“Hừ.” Một lát sau cô mới hừ một tiếng: “Lại lừa người.”

“Tôi nói thật mà. Tôi thật sự vui thay cho cô.”

Sau khi nói xong, tôi quay người định về phòng.

“Cậu định làm gì?” Cô lại hỏi.

“Về phòng.”

Tôi ngừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

“Cậu không định ăn tối à?”

“Chẳng phải cô không cho tôi ăn sao?”

“Tôi bảo cậu không ăn thì cậu không ăn à? Cậu nào có nghe lời như vậy.”

“Cô là giáo viên, cô nói đương nhiên đúng rồi.”

“Cậu bớt nói nhảm đi.” Cô mở tủ lạnh ra nhìn một hồi: “Không có đồ ăn gì, không đủ cho hai người ăn. Cậu theo tôi xuống mua chút gì đi.”

“Hai người? Cô mới là một mà.”

“Nói nhảm. Tính cả cậu vào thì chẳng là hai à.”

“Sao lại tính cả tôi vào?”

“Cậu có đi hay không?” Diệp Mai Quế cầm dao lên.

Chúng tôi xuống lầu mua đồ ăn về, Diệp Mai Quế bèn mang vào phòng bếp.

“Cậu có biết thứ hai tuần sau xe điện ngầm sẽ trở lại hoạt động bình thường không?”

Cô đang cắt gì đó trong phòng bếp, nói mà không quay đầu lại.

“Thật chứ?” Tôi rất ngạc nhiên: “Tôi không biết.”

“Cậu đoán quá.”

“Nói vậy tôi có thể trở lại những ngày trước kia rồi. Ha ha.”

“Sao lại vui vậy?”

“Đương nhiên là vui rồi. Tôi ít nhất cũng ngủ thêm được 20 phút, trời ạ, 20 phút cơ đấy!”

“Vớ vẩn.”

“Cô cứ mắng thoải mái đi, giờ tôi là đao thương bất nhập. Ha ha, 20 phút đấy!”

Tôi cúi đầu ôm lấy Tiểu Bì: “Tiểu Bì, em nhất định cũng rất vui nhỉ. Chúng mình rốt cuộc cũng hết khổ.”

“Cậu đúng là bị hâm rồi.”

“Lần sau còn nói lung tung, tôi sẽ phạt cậu không cho ăn tối.”

Diệp Mai Quế đem đồ ăn ra phòng khách, nói một câu.

Tôi khé buông Tiểu Bì trong tay ra, im lặng nhìn cô, sau đó lại ngây người.

Những lời này thật quen thuộc, trước kia chị cũng dùng ngữ điệu ấy phạt tôi làm lại động tác mời bạn nhảy vài lần.

Tôi nhớ ra rồi, giọng của chị êm ái mềm mại, không to rõ nhưng âm điệu rất cao, như những người miền núi nhẹ nhàng xướng những khúc ca cao vút.

Đúng, giọng của chị là như vậy, không sai.

Chị đang hát bên tai tôi, “Trập trùng hoa ảnh vẫn vương không rời”, chị hát câu này có cảm giác thật đặc biệt.

“Này.” Diệp Mai Quế gọi tôi một tiếng, tiếng ca của chị cũng ngừng ở “Trập trùng hoa ảnh vẫn vương không rời”.

“Chẳng phải bảo đói rồi sao?” Cô mỉm cười: “Còn không ăn đi.”

“Tôi...”

“Đồ ngốc. Lúc ăn cơm còn nghĩ linh tinh cái gì?” Cô đưa bát đũa cho tôi: “Cứ ăn trước đã.”

Tôi đơm đầy cơm, Diệp Mai Quế thấy tôi cũng đơm cơm xong, bèn cười nói: “Mình cùng ăn đi.”

Vì vậy, chị lại đi rồi.

oOo

Khi mỗi học kỳ sắp kết thúc, câu lạc bộ sẽ tổ chức một vũ hội tạm biệt cho các đàn anh đàn chị sắp tốt nghiệp.

Chúng tôi gọi vũ hội này là “The Last Dance” .

Vũ hội này chẳng có gì quá đặc biệt, chỉ là mọi thành viên sắp tốt nghiệp trong câu lạc bộ đều sẽ tới.

Bởi vì đây là cơ hội cuối cùng để khiêu vũ ở quảng trường của bọn họ.

Còn có, mỗi người sắp rời khỏi quảng trường đều có quyền chỉ định một điệu nhảy.

Tôi chỉ là năm thứ ba, không phải nhân vật chính trong “The Last Dance”.

Nhưng chị lại đã là năm thứ tư, chị là nhân vật chính.

Đúng vậy, chị đã sắp tốt nghiệp.

Còn tôi phải một năm nữa mới tốt nghiệp.

Mỗi khi nghĩ tới đây, tôi luôn vô thức nhìn vào quảng trường.

Tôi không biết sau khi chị không còn, quảng trường còn có thể tạo thành một vòng tròn không?

Thời điểm tổ chức “The Last Dance” là đêm nay.

Cách lần đầu tiên nhảy điệu hoa hồng đêm với chị đã hơn một năm ba tháng.

Buổi tối lúc chờ đợi hoa hồng đêm xuất hiện, luôn cảm thấy thời gian thật dài.

Nhưng rốt cuộc khi tới “The Last Dance”, tôi lại cảm thấy khoảng thời gian chờ đợi đó không đủ dài, thời gian trôi qua thật quá nhanh.

Đêm nay chị mặc váy áo như khi dạy điệu hoa hồng đêm trên quảng trường, đều là một màu đỏ thật hiếm thấy.

Quan hệ của chị thật tốt, trên quảng trường người người tranh nhau mời chị khiêu vũ.

Cho dù không phải điệu cần mời bạn nhảy cũng có người tranh nhau tới bên chị.

Tôi vẫn đứng từ xa nhìn chị, không có cơ hội chen tới bên cạnh.

Ánh mắt tôi xuyên qua khe hở của đám người, yên lặng ngắm hoa hồng đêm.

Thi thoảng ánh mắt chị giao với ánh mắt tôi, chị lại mỉm cười, gật đầu một cái.

Có khi lại vỗ vỗ tay, ý bảo vừa rồi tôi nhảy không tồi.

Từng điệu nhảy trôi qua, bên cạnh chị vẫn luôn là một đám người bao phủ.

Điệu nhảy tôi tới gần chị nhất là điệu thủy vũ của Israel, chị ở đối diện với tôi.

Nếu đem tôi với chị vẽ thành đường thẳng, thì đường thẳng này vừa vặn là đường kính của vòng tròn.

Vốn khoảng cách này trong vòng tròn là xa nhất, nhưng khi nhảy Schottische về trung tâm vòng tròn, chúng tôi ngược lại lại tới gần nhất.

Khi nhảy Schottische, mọi người trong vòng tròn sẽ hô: “Oh hey!”

Chữ “hey” vừa phát ra sẽ nhắc chen trái lên, nhảy bằng chân phải.

Trước đây chị luôn hét lớn hơn tôi một chút.

Có điều đêm nay, lần đầu tiên khi nhảy Schottische tôi lại không cách nào phát ra tiếng hey.

Nhưng khi chị nhảy Schottische lần đầu lại cố gắng giơ chân trái tới gần tôi.

Vì dùng sức quá mạnh, thân thể mất trọng tâm nên ngã sấp xuống, may là có người ở hai bên đỡ lấy.

Chị chỉ mỉm cười, không lộ vẻ đau đớn.

Khi sắp nhảy Schottische lần thứ hai, ánh mắt chị nhìn thẳng vào tôi, gật đầu với tôi.

Tôi cũng gật đầu với chị.

Vì thế tôi và chị gần như kéo người ở hai bên về phía tâm vòng tròn, đồng thời giơ cao chân trái, cổ vươn dài, thử chạm vào nhau.

Nhưng vẫn còn cách một mét.

Mà trong miệng tôi, tiếng hey rất cuộc cũng phát ra.

Chúng tôi lần lượt thử, khoảng cách giữa chân trái với chân trái càng lúc càng gần.

Lần cuối cùng, chân trái chúng tôi rất cuộc cũng chạm vào nhau.

Mà khi tôi phát ra tiếng hey, cũng đồng thời chảy nước mắt.

Đúng vậy, chị. Quảng trường này là ký ức chung của chúng mình.

Cho dù là lần đầu tiên chị kéo em vào vòng tròn Tennessee Waltz hay là điệu thủy vũ hiện giờ, mỗi điệu nhảy đêm nay đều từng thuộc về chúng mình.

Dưới chân bọn mình, từng đạp lên nước Mỹ, bước lên Nhật Bản, vượt lên Israel, Ba Lan, Thổ Nhĩ Kỳ, Malaysia, Hungary, Hy Lạp. Thế giới ở ngay dưới chân chúng mình.

Điệu thủy vũ đã sắp kết thúc, tiếng nhạc vẫn lặp lại lời ca “Mayim Mayim” .

Vòng tròn không ngừng chuyển động theo chiều kim đồng hồ, giống như chúng tôi không ngừng đi vòng quanh thế giới.

Chị à, chị là người mang em vào trong thế giới này, em sẽ mãi mãi ghi nhớ.

Điệu thủy vũ kết thúc, mọi người lại làm thành một vòng tròn.

Tôi và chị đều ngồi trên chiếu, trò chuyện nghỉ ngơi. Khi ánh mắt giao nhau lại trao nhau một nụ cười.

Trên quảng trường đột nhiên vang lên: “Tiếp theo là điệu nhảy cuối cùng của đêm nay.”

Mọi người thở dài một tiếng, chị nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía tay trái mình.

“Điệu nhảy cuối cùng là điệu chị Ý Khanh chỉ định...”

Tôi đột nhiên nhận ra, nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía tay phải mình.

Chị chạy về phía bên trái, theo chiều thuận kim đồng hồ của vòng tròn, tôi chạy về phía bên phải, theo chiều ngược kim đồng hồ của vòng tròn.

Hai chúng tôi chạy tổng cộng nửa vòng tròn, gặp nhau ngay câu cuối cùng: “Hoa hồng đêm.”

oOo

Tôi lại nhớ lại khi sinh hoạt khi vừa tới Đài Bắc làm, 8 giờ 20 dậy, 8 rưỡi ra khỏi cửa.

Diệp Mai Quế bắt đầu sớm hơn tôi 5 phút.

Trước kia chúng tôi luôn giữ thói quen trước khi ra cửa, trước khi đi cô cũng không nói gì nhiều.

Giờ cô sẽ nói thêm một câu: “Tôi đi trước đây, tối gặp lại.”

Tôi sẽ trả lời: “Ừ, cẩn thận một chút.”

Cô còn để một viên vitamin với một nửa cốc nước trên bàn trà.

Tôi uống thuốc, uống nước xong xuôi rồi mới ra ngoài.

Đương nhiên nếu không mặc quần thất tình bắc đẩu, vậy còn phải kéo co với Tiểu Bì một phen.

Có lẽ là đã quen với việc chen chúc, hay nên nói là quen với thành phố này nên tôi không hề cảm thấy việc nhìn không thấy cuối ở trạm xe điện ngầm là chuyện phiền phức gì.

Khi đi làm về cũng không còn cảm giác cô đơn và cô độc nữa.

Tôi chỉ muốn nhanh chóng chạy về hành lang xem đèn sáng, còn cả hoa hồng đêm trong phòng khách.

Thay đổi nhiều nhất có lẽ là lượng công việc của tôi.

Khi vừa đi làm, công việc của tôi không nhiều, lại đang trong lúc dần quen thuộc.

Nhưng hiện giờ lượng công việc của tôi nhiều tới kinh người, nhất là do bão Nạp Lị vừa đi qua.

Vì không muốn để Diệp Mai Quế chờ lâu trong phòng khách, tôi luôn giữ thói quen về lúc tám rưỡi, nhưng cũng vì vậy, khi đi làm về cặp luôn đầy căng.

Còn khi ngủ cũng muộn hơn so với lúc vừa đi làm nửa tiếng.

Mỗi ngày về nhà, cơm nước tắm rửa xong sẽ ngồi nói chuyện với Diệp Mai Quế ở phòng khách một chút, sau đó về phòng, vùi đầu vào bàn làm việc.

Sau đó tôi ở bàn làm việc trong phòng mình, cô ở ghế sofa ngoài phòng khách, trải qua một đêm.

Bởi vì tôi và cô đều rất im lặng, lại cách nhau một bức tường, nên thường không biết tình trạng của nhau.

Do đó cứ cách một lúc tôi sẽ ra khỏi vòng xem cô ra sao.

Nếu cô vẫn lén lút nở rộ như trước, tôi sẽ yên tâm trở lại bàn làm việc.

Còn cô cũng cách một lúc lại theo khe hở cửa phòng tôi chui người vào nhìn.

Khi khoe mắt liếc thấy cô, tôi sẽ lập tức quay đầu lại nhìn.

Có khi cô sẽ cười một cái rồi về phòng khách, có khi lại hỏi tôi có muốn ăn không? Hay muốn uống gì không?

Cho dù tôi đã ngủ muộn hơn trước kia nửa tiếng, vẫn sớm hơn so với Diệp Mai Quế.

Vì vậy trước khi đi ngủ tôi sẽ ra phòng khách trò chuyện với cô, đùa với Tiểu Bì.

“Tôi ngủ trước đây, cô cũng ngủ sớm đi. Ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon.”

Đó là đoạn đối thoại cuối cùng hàng đêm, trước khi hết ngày của chúng tôi.

Thi thoảng tôi lại cảm thấy nói chuyện như vậy quá đơn điệu, vì vậy trước khi vào phòng ngủ lại nói với cô: “Hoa Hồng.”

“Sao,”

“Chúc cô mỗi đêm say ngủ đều có giấc mộng ngọt ngào.”

“Cậu hâm à.”

“Còn nữa, khi cô ngủ quên gờ tay phải lên hay gờ tay trái lên?”

“Sao tôi biết được.”

“Nếu cô quên gờ tay phải lên sẽ rất giống nữ thần tự do đấy.”

“Vớ vẩn.”

“Còn nữa,…”

“Rốt cuộc cậu có ngủ hay không?”

“Có. Ngủ ngay đây.” Sau đó tôi lập tức lắt mình vào phòng.

Lượng công việc nhiều thêm cũng không làm phiền tôi mấy, phiền nhất là quan hệ của tôi với ông chủ.

Giám đốc khá vừa lòng với biểu hiện công việc của tôi, thường xuyên khen ngợi tôi.

Nhưng ông chủ lại luôn soi mói.

“Tiểu Kha, bàn làm việc của cậu bữa bộn quá.” Ông chủ tới gần bàn làm việc của tôi.

Tôi không nói gì, chỉ nhìn về phía bàn làm việc còn bừa hơn của Sơ Hồng Đạo.

“Cậu đừng so với cậu ta, cậu ta bừa hơn cậu thì đã sao. Chẳng lẽ vì người khác đi ăn cướp nên cậu cho rằng mình ăn trộm là đúng?”

“Cái này.”

“Một kỹ sư ưu tú phải thật gọn gàng ngăn nắp, đầu vào đây, cậu ngay cả bàn làm việc cũng không thu dọn sạch sẽ vậy làm sao làm việc tốt được?”

Tôi đành buông công việc trong tay xuống, bắt đầu thu dọn bàn làm việc.

Còn ý kiến của tôi và ông chủ về công việc thường xuyên không hợp nhau.

“Chúng ta là công ty cổ vấn công trình, không phải đơn vị hành chính, chỉ có thể làm kiến nghị.” Ông chủ nói.

“Tôi biết. Vì vậy chúng ta nên cung cấp ý kiến thật chuyên nghiệp.”

“Cậu có biết cái mà cậu gọi là ‘ý kiến chuyên nghiệp’ sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn tới mức nào không?”

“Tôi không hiểu cái sếp gọi là ảnh hưởng là chỉ phương diện nào?” Tôi hỏi.

“Dù sao ý kiến đó cũng không thể xuất hiện trong báo cáo.” Ông chủ trả lời rất thần nhiên.

“Sao lại không được? Chẳng lẽ có gì sai sao?”

“Có lẽ là đúng, nhưng tôi mặc kệ. Tóm lại cứ làm theo lời tôi.”

“Nhưng mà...”

Ông chủ vẫy vẫy tay, ngăn tôi nói tiếp, sau đó nói: “Cậu có thể đi rồi.”

Tôi đành rời khỏi văn phòng của ông ta.

Mỗi khi tôi xung đột với ông chủ, Sơ Hồng Đạo luôn khuyên tôi: “Cậu có biết con sông chảy như thế nào không?”

“Cứ chảy thôi.”

“Sông luôn chảy cong cong khúc khuỷu, như vậy dòng chảy sẽ dài hơn, độ dốc cũng không quá lớn.”

“Cái này tôi biết.”

“Cho nên...” Sơ Hồng Đạo vỗ vỗ bả vai tôi, cười nói: “Cậu là một con sông quá thẳng, nên cong đi một chút.”

Sơ Hồng Đạo lúc bình thường rất nhón nháo nhưng khu khuyên nhủ tôi lại thật ôn hòa và đứng đắn.

Trong lòng tôi cũng rất cảm kích anh ta.

Ở Đài Bắc, ngoại trừ Sơ Hồng Đạo với bạn hồi đại học, Lam Hòa Ngạn ra, tôi gần như không có người bạn nào.

Đương nhiên, tôi không tính Diệp Mai Quế vào trong đó.

Vì trong lòng tôi, Diệp Mai Quế không chỉ là bạn.

Trong cảm giác của tôi, cô hẳn như người thân hay người nhà.

Hay có lẽ đã quen và an tâm khi có cô trong cuộc sống nên chưa từng nghĩ tới nếu không có cô sẽ ra sao.

Cho nên một khi nghĩ tới phải xếp quan hệ của mình với Diệp Mai Quế vào loại nào, luôn rất tự nhiên bỏ qua.

Bất kể là bạn bè, người thân hay người nhà, đều chẳng sao cả.

Dù sao đối với tôi mà nói, cô là một đóa hồng đêm kiều diễm.

Sáng nay, ông chủ khi thấy tôi lại nói: “Tiểu Kha, quần áo cậu lờ lợt quá, một kỹ sư ưu tú phải ăn mặc chỉnh chu chứ.”

Tôi cúi đầu nhìn quần áo mình, là áo sơ mi xanh xộc ô vuông, cũng là cái áo “cách cách Blue” trong lời Sơ Hồng Đạo.

Ông chủ đi rồi, Sơ Hồng Đạo bèn mỉm cười trên tai họa của tôi.

Giữa trưa ăn cơm với Sơ Hồng Đạo xong, anh ta lại rủ tôi đi uống cà phê.

Hình như chỉ cần thấy tôi bị ông chủ mắng là anh ta lại muốn rủ đi uống cà phê.

Vì thế thời gian này tôi gần như ngày nào cũng uống.

Hôm nay tâm huyết dâng trào, tôi dẫn anh ta tới quán cà phê của chị em Nguyên Sam Tử.

“Anh Kha, chào anh.” Em gái Nguyên Sam Tử đưa menu cho tôi, cười nói.

“Chào cô.” Tôi mỉm cười.

“Vị này là...” Cô chỉ vào Sơ Hồng Đạo ngồi đối diện với tôi.

“Anh ấy là đồng nghiệp của tôi. Chỉ là một nhân vật nhỏ, không cần để ý tới anh ta.”

“Này.” Sơ Hồng Đạo nhỏ giọng kháng nghị.

Cô mỉm cười, cúi đầu với Sơ Hồng Đạo.

Em gái Nguyên Sam Tử đi rồi, anh ta bèn hỏi tôi: “Trông thật xinh xắn, hai người quen nhau à?”

“Coi như quen.” Tôi ngả người về phía trước, nhỏ giọng nói với anh ta: “Chị cô ấy còn đẹp hơn.”

“Thật chứ?”

“Ừ.”

“Sao cậu biết cô ấy có chị?”

“Đợi khi anh tới quầy bar tính tiền là có thể thấy cô chị.”

“Nếu cô ấy thấy dáng vẻ anh tuần của tôi liệu có vừa gặp đã yêu rồi không thu tiền không?”

Tôi mở tờ báo ra, giả chết không để ý tới anh ta.

Uống cà phê xong, chúng tôi ra quầy bar trả tiền.

“Anh Kha, lại gặp anh rồi.” Nguyên Sam Tử mỉm cười vui vẻ.

“Tôi là kỹ sư, Tiểu Kha chỉ là phó kỹ sư, tôi lợi hại hơn đấy.”

Tôi đang định mở miệng nói thì Sơ Hồng Đạo đột nhiên đáp lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Nguyên Sam Tử.

Nguyên Sam Tử có vẻ khá ngạc nhiên, tôi thì tập mãi thành quen rồi.

Lấy túi tiền ra, đang chuẩn bị trả phần của mình.

Sơ Hồng Đạo lại đột nhiên giữ tay tôi lại nói: “Tiểu Kha, lương cậu vốn đã ít rồi, không nhiều như lương tôi.”

Anh ta lấy tiền, mặt vẫn hướng về Nguyên Tử Sam nói: “Huống chi tôi nghĩa khí ngất trời, trọng nghĩa khinh tài, tình thâm nghĩa trọng, nhiệt tình vì lợi ích chung, thế nên để tôi trả tiền cho.”

“Hả? Anh định mời tôi à?” Tôi nhìn anh ta, có phần nghi hoặc: “VẬY Ạ TẠ.”

“Đừng khách khí.” Anh ta vỗ bả vai tôi, lại quay mặt sang bên Nguyên Sam Tử: “Tôi ngoại trừ có việc làm ổn định, rất có trách nhiệm ra, về mặt đối nhân xử thế cũng được người người yêu mến, có thể nói tiếng lành đồn xa, ai cũng tin cậy.”

“Chúng tôi đi đây, lần sau lại tới.”

Tôi giả bộ không nghe anh ta nói, cúi đầu với Nguyên Sam Tử xong liền kéo anh ta ra khỏi quán.

“Tôi còn muốn nói mà.”

Sơ Hồng Đạo bị tôi lôi khỏi quán xong miệng vẫn lẩm bẩm.

“Anh đang làm gì thế?” Tôi hỏi Sơ Hồng Đạo.

“Tiểu Kha, cô ấy thật đẹp.” Anh ta như không nghe thấy tôi nói.

“Đúng vậy, Nguyên Sam Tử rất đẹp. Thế thì sao?”

“Nguyên Sam Tử?” Anh ta rất kinh ngạc: “Cậu nói cô ấy tên là Nguyên Sam Tử?”

“Đúng vậy, có chuyện gì à?”

“Chẳng lẽ đây là trời định sao?”

“Rốt cuộc anh đang làm gì đấy?”

“Thật chẳng cách nào chống lại số mệnh.” Anh ta vẫn không buồn nghe tôi nói, tiếp tục lẩm nhảm.

“Này!”

Tôi gọi một tiếng, Sơ Hồng Đạo lúc này mới như tỉnh lại.

“Tiểu Kha.” Anh ta quay đầu sang nhìn tôi: “Cái tên Nguyên Sam Tử không khiến cậu liên tưởng tới cái gì sao?”

Tôi cố nghĩ một chút rồi nhỏ giọng hô lên: “A! Là...”

Sau đó chúng tôi đồng thanh: “Công trình phân lũ Viên Sơn!” (Viên Sơn tử phân hồng)

Không sai, cái gọi là công trình phân lũ Viên Sơn, chính là tại đoạn Viên Sơn trên thượng lưu sông Cơ Long, đào một đường hầm phân lũ, đem một phần nước lũ dẫn vào đường hầm, rồi sau đó đẩy ra biển ở phía đông bắc Đài Loan, nhằm giảm bớt lũ lụt ở vùng trung hạ lưu sông Cơ Long.

Đường hầm phân lũ này dài chừng 2 km, đương nhiên đó cũng được coi là dòng phân lũ.

“Cô ấy là Nguyên Sam Tử, anh đây là Sơ Hồng Đạo. Chúng tôi nhất định sẽ bên nhau.”

“Chẳng qua là đồng âm thôi, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Sao lại không có ý nghĩa gì cơ chứ?” Sơ Hồng Đạo dường như rất kích động: “Công trình quan trọng như vậy, chúng ta nhất định phải giữ tâm trạng thà tin là có đừng ngờ là không, không được sơ sẩy ở bất cứ chi tiết nào. Cho nên chúng ta sẽ tiếp nhận sự ban bài của ông trời.”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi.”

“Không, anh nói thật đấy. Để bảo đảm công trình thuận lợi, anh nhất định phải ở bên Nguyên Sam Tử.”

Sơ Hồng Đạo nắm chặt hai tay, lớn tiếng nói: “Trời ơi, trách nhiệm của tôi thật quá quan trọng!”

Tôi lại bắt đầu giả điếc.

Buổi chiều khi đi làm, tôi đột nhiên nghĩ tới chuyện đồng âm.

Diệp Mai Quế với hoa hồng đêm cũng là đồng âm.

Lần đầu tiên nghe Diệp Mai Quế nói cũng có thể gọi cô là “hoa hồng đêm”, tuy tôi rất kinh ngạc nhưng cũng chỉ cho là đồng âm mà thôi.

Nhưng hiện giờ, mọi hành động, mọi tiếng nói, mọi cử chỉ, thậm chí là mọi ánh mắt của Diệp Mai Quế đều khiến tôi nhận định cô là hoa hồng đêm.

Nếu Diệp Mai Quế không tên là Diệp Mai Quế mà là Diệp Hữu Quế hay Diệp Một Miết, tôi vẫn sẽ coi cô là hoa hồng đêm chứ?

Đang lúc suy nghĩ miên man, di động vang lên, là Lan Hà Yến gọi tới.

“Tối có rảnh không? Đi ăn một bữa đi.”

“Cũng được. Có điều sao đột nhiên lại rủ tớ đi?”

“Giới thiệu một người bạn cho cậu.”

“Bạn ra sao?”

“Đến rồi biết.”

“Được rồi.”

Sau đó cậu ta nói địa chỉ nhà hàng, chúng tôi hẹn buổi tối tám giờ.

Gác điện thoại xong tôi lại lập tức gọi cho Diệp Mai Quế, nói với cô chuyện này.

“Được đấy, cậu đi đi.” Cô nói.

“Cám ơn.” Tôi đáp.

“Sao lại cảm ơn?”

“Vì... vì...” Tôi nghĩ cả nửa ngày cũng không ra vì sao mình lại nói cảm ơn.

“Có phải vì tôi rất đẹp không?”

“Đúng vậy. Vì cô rất đẹp cho nên tôi muốn cảm ơn cô.”

“Vớ vẩn.” Cô cười nói: “Cậu đi đi, đừng về nhà trễ quá.”

“Ừ.”

Sau khi hết giờ làm, tôi ngồi taxi tới nhà hàng kia, sau đó trực tiếp đi vào.

Lan Hà Yến với bạn gái anh ta, còn một cô gái tôi không quen đang ngồi đợi tôi.

Bạn gái của cậu ta tôi đã sớm biết, năm thứ tư đại học đã từng giúp Lan Hà Yến viết thư tình cho cô ấy.

Cô ấy tên Cao Bình Hi, cũng đồng âm với con sông dài thứ hai Đài Loan – sông Cao Bình.

Cao Bình Hi nếu kết hợp với Lam Hòa Ngạn sẽ thành đập ngăn sông Cao Bình.

Tôi từng nói, đập ngăn sông có thể nâng cao mực nước ở thượng lưu, dẫn nước sông vào các kênh rạch hai bên bờ.

Đập ngăn sông bình thường đều do bê tông cứng tạo thành, lúc thường dù có thể nâng cao mực nước góp ích cho việc tưới tiêu song khi có lũ cũng sẽ vì mực nước dâng lên mà gây nguy hiểm cho hai bên bờ đê.

Có điều đập ngăn sông của sông Cao Bình lại khác, nó được chế bằng cao su.

Bình thường thổi phồng lên có thể ngăn nước như đập ngăn sông bình thường, nâng cao mực nước góp ích cho tưới tiêu, còn khi lũ tới chỉ cần xả khí ra sẽ khiến nước lũ tràn qua, bảo đảm an toàn cho đê điều.

Tôi đột nhiên nghĩ tới, bọn họ cũng là đồng âm.

Chẳng lẽ cứ đồng âm là nhất định có thể ở chung một chỗ sao?

Còn tôi, có phải do từ đầu đã vì Diệp Mai Quế đồng âm với hoa hồng đêm mà bắt đầu cảm thấy cô giống hoa hồng đêm?

Lâu dần liền cảm thấy mọi cử động, mọi tiếng nói cử chỉ của cô đều như hoa hồng đêm?

Ví dụ như “Vong phu ý lân” trong Liệt Tử có nói: có người tự mình làm mất búa, nghi là con người hàng xóm trộm mất vì vậy khi nhìn nó thì cảm thấy đáng vẻ khi đi đường, sắc mặt, tiếng nói, cử chỉ đều giống như trộm búa của mình.

Nhưng tới sau này tự tìm thấy búa rồi thì không cảm thấy con của hàng xóm giống kẻ trộm búa nữa.

Thật ra con người hàng xóm vốn chẳng thay đổi gì cả, cho dù là khi nói chuyện, thần sắc hay hành động Đơn giản là bản thân cảm thấy thế, vì vậy nó trông như kẻ trộm búa, đợi tới khi tìm thấy búa, nó sẽ không còn là kẻ trộm búa nữa.

Vậy liệu tôi đối với Diệp Mai Quế có phải cũng như thế?

Là vì đồng âm với hoa hồng đêm nên tôi mới cho rằng cô là hoa hồng đêm.

Nếu có một ngày, hoa hồng đêm thực sự (nếu có) hay chị xuất hiện, liệu tôi còn cảm thấy Diệp Mai Quế là hoa hồng đêm nữa không?

“Này!” Lan Hà Yến gọi một tiếng tôi mới đột nhiên bừng tỉnh.

Sau đó anh ta chỉ vào chỗ trống đối diện cô gái kia, nói: “Mau ngồi xuống đi.”

Tôi liếc mắt đánh giá cô gái, thoát nhìn khoảng hơn 20 tuổi, đeo một gọng kính, khuôn mặt coi như thanh tú.

Tôi gật đầu với cô ấy, coi như chào hỏi, sau đó ngồi xuống.

“Tôi giới thiệu hai người một chút.” Lan Hà Yến chỉ vào tôi nói: “Kha Chí Hoành, bạn đại học của tôi.”

Sau đó chỉ vào cô ấy nói: “Ngải Ngọc Lan, đồng nghiệp của bạn gái tớ.”

Cậu ta giới thiệu xong, tôi còn chưa kịp nói gì, Ngải Ngọc Lan đã nói với tôi: “Tuy tên tôi là Ngọc Lan trong hoa ngọc lan, nhưng xin gọi tôi là Ái Nhĩ Lan.”

(Ái Nhĩ Lan là phiên âm hán việt của Ireland)

“Ái Nhĩ Lan?” Tôi rất nghi hoặc.

“Đúng vậy. Ái Nhĩ Lan. Yêu hoa lan của ...”

Hai tay cô từ từ hướng lên trên, vẽ một hình vòng cung, nhìn qua thật giống động tác nở hoa.

“em.”

Tôi kinh ngạc, tờ giấy ăn trong tay theo đó rơi xuống.

“Rất lãng mạn đấy chứ. Vì chữ ‘Nhĩ’ trong Ái Nhĩ Lan vừa hay nghĩa là em.”

“Đúng vậy.” Tuy đáp lời nhưng trong lòng tôi vẫn còn kinh ngạc.

“Sau này xin cứ gọi tôi là Ái Nhĩ Lan.”

“Ái... Ái...”

“Ái Nhĩ Lan, Ái Nhĩ Lan, yêu hoa lan của...” Cô lại làm động tác nở hoa: “em.”

Tôi lại kinh ngạc.

Tôi nháy mắt, kéo Lan Hà Yến vào toa lét.

“Này, thế là sao?” Tôi hỏi cậu ta.

“Giới thiệu cô ấy cho cậu.” Cậu ta trả lời.

“Vì sao?”

“Nếu hồi trước không có cậu viết thư tình giúp làm sao giờ tớ có bạn gái được? Cho nên tớ muốn trả ơn cậu.”

“Cái này không gọi là trả ơn mà gọi là trả thù.”

“Cậu đừng nói lung tung, cô ấy cũng đâu có tệ.”

“Nhưng vì sao cậu lại định giới thiệu cho tớ?” Tôi lại hỏi.

“Vì ông tớ nói...”

“Này!” Tôi nhanh chóng bịt miệng cậu ta lại: “Đừng có nói cái đấy.”

“Cứ nghe tớ nói xong đã.” Lan Hà Yến kéo tay tôi ra rồi nói: “Ông tớ nói người trong lòng cậu có một đóa hoa, thế nên người đó sẽ có tên như hoa.”

“Hả? Thật chứ?”

“Ừ.” Cậu ta gật đầu: “Tớ phải nhờ bạn gái tìm bao lâu mới thấy đấy.”

“Nhưng cô Ngải này có hơi kỳ cục.”

“Có gì mà kỳ cục? Cô Ngải này tên có hoa, động tác cũng giống hoa, đúng là sinh ra để dành cho cậu mà.”

“Này! Đừng có nói đùa nữa.”

Tôi cùng Lan Hà Yến trở lại chỗ ngồi, không bao lâu sau đồ ăn cũng được đưa lên.

Tôi ăn rất chuyên chú, cố hạ thấp tầm mắt, tập trung vào bàn ăn.

“Anh Kha giờ đang ở đâu?” Ái Nhĩ Lan, không, là cô Ngải lại hỏi tôi.

“Cô Ngải, tôi ở...”

“Xin đừng gọi tôi là cô Ngải, cứ gọi tôi là Ái Nhĩ Lan.” Cô buông dao nĩa rồi nói: “Ánh Nhĩ Lan, Ái Nhĩ Lan, yêu hoa lan của...” Cô lại nở hoa một lần nữa: “em.”

Lần này tôi kinh ngạc không ít, cơ khéo miệng đột nhiên lỏng đi sau đó run rẩy vài lần.

Một chút nước canh từ khéo miệng tràn ra.

Đúng lúc đấy người phục vụ đi qua bên cạnh tôi, tay phải lập tức khấn mặt trong túi ra, vung lên không trung một cái rồi nói: “Xin phép ngài cho tôi dùng khăn mặt bằng tơ đặc biệt của nhà hàng chúng tôi lau khéo miệng tôn quý của ngài, nếu không thì thật thất lễ.”

Tôi nhìn động tác vung khăn ấy của anh ta lập tức đoán ông chủ nhà hàng này là người Thổ Nhĩ Kỳ.

Vì điệu nhảy ‘lạc đà rắc rối’ của Thổ Nhĩ Kỳ, người múa dẫn đầu sẽ có động tác vung khăn.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy? Sao tôi cứ gặp phải người kỳ cục vậy?

Thậm chí cả người phục vụ trong nhà ăn cũng rõ kỳ quái.

Tôi đành cẩn thận từng chút một, tránh để Ái Nhĩ Lan làm động tác nở hoa.

Trong câu nói cũng cố dùng từ ‘cô’ để gọi, tránh gọi tên thường hay gọi cô Ngải.

Nhưng Lan Hà Yến chẳng biết là vô tình hay cố ý cứ luôn gọi cô ta là cô Ngải.

“Ái Nhĩ Lan, Ái Nhĩ Lan, yêu hoa lan của...” Vì vậy cô ta lại không ngừng nở hoa: “em.”

Dạ dày tôi nhất định đang co rút.

Bữa ăn này thật ra không lâu lắm nhưng tôi lại thấy thời gian trôi quá chậm.

Hơn nữa phục vụ món ăn trong quán cũng rõ lâu, cứ từng món từng món một bùng lên.

“Hết chưa?” Rốt cuộc tôi phải hỏi người phục vụ.

“Thưa quý ngài, hình như ngài gặp rắc rối gì đó phải không.” Người phục vụ trả lời như vậy.

Tôi đoán không sai mà, anh ta nhất định sẽ nhảy điệu ‘lạc đà rắc rối’. Khó khăn lắm các món mới lên hết, mọi người cũng chuẩn bị rời đi, tôi mới thở phào một cái.

Ra khỏi nhà hàng, tôi nhanh chóng tạm biệt Lan Hà Yến, bạn gái của cậu ta với Ái Nhĩ Lan.

Lan Hà Yến ghé sát tai tôi nhỏ giọng nói: “Có lan để ngắt thì cứ ngắt, dẫu sao cũng chẳng phải chịu trách nhiệm.”

Khi tôi đang định đấm cậu ta một cái, Ái Nhĩ Lan lại gọi một tiếng, tôi đành quay lại nhìn cô ấy.

“Đừng quên đấy.” Ái Nhĩ Lan nói với tôi.

“Quên cái gì?” Tôi rất nghi hoặc.

“Ái Nhĩ Lan, Ái Nhĩ Lan, yêu hoa lan của...”

Lần này cô nở hoa rõ lớn: “em.”

“Ha ha ha ha.” Tôi cười khan vài tiếng, giọng phát run.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Lan Hà Yển, trừng mắt với anh cậu ta rồi nói: “Tôi nhất định cả đời khó quên.”

Tôi nhanh chóng bỏ trốn, đón một chiếc taxi, nhảy phốc lên xe.

Khi trở lại lầu dưới chung cư, vừa vặn gặp phải Diệp Mai Quế dắt Tiểu Bì đi dạo về.

“Đã lâu không gặp.” Tôi nói.

“Cậu hâm à, chúng ta vừa gặp nhau sáng nay mà.”

“Nhưng tôi lại cảm thấy như đã lâu lắm rồi.”

“Vớ vẩn.”

Nói xong, cô đưa dây buộc Tiểu Bì vào tay tôi.

“Mình cùng về đi.” Cô nói.

“Ừ.” Tôi mỉm cười.

Thật ra tôi cũng không nói đùa mà thật sự cảm thấy như đã lâu lắm rồi không được thấy cô.

Tựa như một người phiêu lưu trên biển, rốt cuộc cũng thấy được đất liền.

Có lẽ chỉ phiêu lưu một ngày, nhưng trong thời gian một ngày đó, bạn sẽ cảm thấy như đã qua một tháng.

Tóm lại, tôi đúng là có cảm giác thoát khỏi tai kiếp như vậy.

Lại có thêm cảm giác được về nhà.

Cùng là tên hoa nhưng Diệp Mai Quế trước mắt lại khiến tôi cảm thấy thật thoải mái.

Ánh mắt cô tựa hoa hồng, khi thẹn thùng cũng có màu sắc như hoa hồng, khi tức giận thật giống gai hoa hồng, lúc buồn ngủ dưới người lại càng giống hoa hồng nở rộ.

Chỉ có Diệp Mai Quế mới có thể ở bất cứ điểm nào cũng tựa như hoa hồng đêm.

Cho dù tôi có là kẻ mất búa trong “vong phu ý lân” không, nhưng Diệp Mai Quế chính là hoa hồng đêm, cho dù ai nói gì cũng vậy.

Cô gái kia dù cũng như một đóa hoa, nhưng rất đáng tiếc, đó lại không phải hoa hồng đêm

Hoa lan có lẽ rất quý, nhưng tôi lại chỉ thích hoa hồng.

“Oản tù tì nào.” Trước cửa chung cư, Diệp Mai Quế đột nhiên nói.

“Được.”

Kết tôi ra đá, cô ra bao, tôi thua.

“Cậu mở cửa đi.”

“Ừ.” Tôi lấy chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa.

Chúng tôi đi tới cửa thang máy, tờ giấy đã lâu không thấy lại xuất hiện:

Nếu tôi có một trăm ngàn, tôi sẽ sửa thang máy hỏng.

Tôi có một trăm ngàn không? Không hề có.

Cho nên thang máy vẫn cứ hỏng.

Nếu có người tới sửa thang máy, bạn sẽ không phải đi thang bộ.

Có người tới sửa thang máy sao? Không hề có.

Cho nên bạn vẫn phải ngoan ngoãn đi thang bộ.

Nếu đổ hết nước của Thái Bình Dương ra cũng sẽ không dập tắt được ngọn lửa giận bạn dành cho lời văn tôi viết loạn.

Có thể đổ hết nước của Thái Bình Dương không? Không thể.

Vậy nên bạn sẽ chẳng hề giận.

Tôi và Diệp Mai Quế cùng nhìn nhau, đồng thanh nói: “‘Lần đầu bên nhau’ của Bĩ Tử Thái!”

Sau đó cô mỉm cười, tôi thăm mắng một câu rồi hơi.

“Rồi hơi là chỉ ai? Ngô Trì Nhân? Hay là Bĩ Tử Thái?” Cô hỏi.

“Đương nhiên là Ngô Trì Nhân rồi.” Tôi nói.

Tôi đột nhiên nhớ ra Ngô Trì Nhân với ‘không ai cả’ cũng đồng âm.

“Ừm...” Tôi lại nhìn những dòng chữ trên tờ giấy, hỏi cô: “Cô cảm thấy lần này Ngô Trì Nhân viết ra sao?”

“Viết không tồi, coi như lại tiến bộ.”

Cô cũng xem thoáng qua: “Hơn nữa lần trước nó nói đây không phải thang máy, giờ lại thành thang máy bị hỏng. Có thể thấy nó đã từ cảnh giới thấy núi không phải núi tiến bộ tới cảnh giới thấy núi lại là núi rồi.”

“Thật không đấy?” Tôi rất nghi hoặc nhìn cô: “Dù thế nào cô cũng không thấy nó rồi hơi à?”

“Cậu mới rồi hơi.” Cô trừng mắt với tôi một cái.

Trở lại nhà C, chúng tôi lại ngồi vào ghế sofa của mình, sau đó Diệp Mai Quế nói: “Này, nói với cậu một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay thôi việc rồi, từ tuần sau sẽ không đi làm nữa.”

“Hả?” Tôi kinh ngạc đến mức đứng bật dậy.

“Sao lại kinh ngạc như vậy?”

“Đương nhiên phải kinh ngạc rồi. Sao lại bỏ việc? Nói vậy giờ cô phải làm sao?”

“Cậu lo à?”

“Ừ.”

“Cậu lừa người.”

“Này!”

Diệp Mai Quế nhìn tôi một cái rồi cười thành tiếng.

“Có gì buồn cười?”

“Không có gì.” Cô ngừng cười, trả lời thật đơn giản.

Sau đó cầm lấy điều khiển từ xa, bật tivi lên.

“Này!”

“Sao?”

“Cô còn chưa nói cho tôi biết vì sao lại thôi việc.”

“À.” Ánh mắt cô không rời tivi, thản nhiên nói: “Không thôi việc làm sao tôi về làm giáo viên được?”

“Hoa Hồng.” Tôi vô thức gọi cô một tiếng.

“Sao?”

“Tôi cảm động quá.”

“Cậu hâm rồi.”

“Cô thật sự về làm giáo viên à.”

“Ừ.”

“Hoa Hồng!” Tôi lại gọi một tiếng.

“Lại làm sao?”

“Tôi thật sự rất cảm động!”

“Cậu thật sự bị hâm rồi!”

“Tiểu Bì!” Tôi gọi Tiểu Bì một tiếng, Tiểu Bì từ từ đi về phía tôi. Tôi nắm lấy chân trước của nó: “Thật tốt quá, chị em lại trở lại làm giáo viên rồi.”

“Làm giáo viên có gì mà vui.”

“Đó là công việc mà cô thích, tôi đương nhiên phải vui rồi.”

Tôi tới gần ghế sofa của cô, vươn tay phải: “Nào, chúng ta bắt tay cái nào, thể hiện thành ý chân thành chúc mừng của tôi.”

“Vớ vẩn.” Cô vươn tay phải ra đánh nhẹ vào tay phải tôi.

“Vậy cô định tới đâu dạy? Công việc giáo viên này dễ tìm lắm sao?”

Tôi ngồi lại ghế sofa, nghĩ một chút rồi lại hỏi.

“Hôm nay tôi gọi điện cho hiệu trưởng trường trước, ông ấy hoan nghênh tôi trở lại.”

Cô tắt tivi, quay lại nhìn tôi: “Cho nên tuần sau tôi sẽ trở lại làm giáo viên.”

Sau khi nói xong, khóe miệng cô khẽ cười.

“Hoa Hồng!” Tôi rất cao hứng đứng dậy, bước hai bước về phía cô.

Tôi đi nhanh quá khiến cho khi bước bước thứ hai chân đụng phải bàn trà, đau tới mức ngồi gập xuống.

“Sao vậy?” Cô cúi đầu xuống, giọng nói thật ôn nhu: “Đau lắm không?”

“Chân tôi đau quá, nhưng trong lòng lại rất vui.”

“Sao lại kích động như vậy chứ?” Cô vươn tay phải ra vỗ nhẹ lên đầu tôi rồi nói: “Có bị thương không?”

“Rách da chút thôi.” Tôi kéo ống quần, nhìn thoáng qua.

“Cậu ngồi xuống đi, tôi đi lấy thuốc bôi.” Nói xong, cô đứng dậy về phòng.

Khi Diệp Mai Quế ra khỏi phòng, trong tay cầm thuốc đỏ và bông băng.

Cô chấm một ít thuốc đỏ sau đó ngồi xuống hỏi tôi: “Miệng vết thương ở đâu?”

Tôi đang chuẩn bị cúi xuống chỉ thì cô lại hỏi: “Đúng rồi, hôm nay cậu đi ăn ra sao?”

“Ái Nhĩ Lan, Ái Nhĩ Lan, yêu hoa lan của...” Tôi cũng làm động tác nở hoa: “em.”

“Cậu đang làm gì thế?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt nghi hoặc.

“Đây là động tác của cô gái đi ăn với tôi tối nay.”

“Hôm nay chẳng phải cậu đi ăn với bạn hồi đại học à?”

“Đúng vậy. Nhưng cậu ta bảo muốn giới thiệu bạn gái cho tôi...”

Vừa nói xong, tôi thầm hô không ổn.

Quả nhiên cô quăng bông băng cho tôi, nói: “Cậu tự bôi đi.”

Sau đó đứng dậy trở lại ngồi trên ghế sofa, lại bật tivi.

Tôi cầm bông băng, cứng người một lúc rồi mới nói: “Trước khi đi ăn tôi cũng đâu biết cậu ta muốn giới thiệu bạn gái cho tôi.”

Cô chẳng buồn để ý tới tôi, cầm điều khiển từ xa đổi kênh một lần.

“Nếu sớm biết cậu ta muốn giới thiệu bạn gái cho tôi, tôi nhất định sẽ không tới.”

Cô vẫn không buồn để ý tới tôi, tốc độ đổi kênh càng lúc càng nhanh.

“Bất kể cô ta là hoa gì, hoa lan thì đã sao? Tôi vẫn cảm thấy hoa hồng là xinh đẹp nhất.”

Tivi dừng lại ở kênh Discovery nhưng cô vẫn không để ý tới tôi.

“Lần sau khi cậu ta tìm tôi đi ăn, tôi sẽ hỏi rõ trước. Nếu cậu ta lại muốn giới thiệu bạn gái cho tôi, tôi nhất định đại thân diệt nghĩa.”

“Tiểu Bì.” Cô cúi đầu gọi một tiếng rồi chỉ vào tôi: “Tới hỏi người kia xem đại thân diệt nghĩa là gì?”

Khi nói “người kia” cô còn cố ý to tiếng lên.

“À. Tôi với cô cô là thân, với cậu ta là tình nghĩa bạn bè, đương nhiên phải đại thân diệt nghĩa rồi.”

“Hừ.” Cô hừ một tiếng rồi nói: “Tiểu Bì, tới bảo người kia mau bôi thuốc đi.”

“À.” Tôi cúi đầu, đột nhiên không muốn bôi thuốc, chỉ vẽ một vòng tròn xung quanh vết thương.

Sau đó lại vẽ một mũi tên, viết vài chữ.

“Tiểu Bì.” Cô lại bảo một tiếng: “Đến hỏi người kia xem sao bôi thuốc thôi mà lâu vậy?”

“À, là như vậy, cô xem này.”

Tôi gơ chân lên, trên chân có mấy chữ màu đỏ: “Miệng vết thương ở trong này.”

“Này!” Cô đột nhiên đứng dậy: “Cậu đang làm gì đấy?”

“Vừa nãy cô hỏi tôi miệng vết thương ở đâu?” Tôi cũng đứng dậy nói: “Tôi nghĩ mình nên trả lời thôi.”

“Tiểu Bì!” Cô đột nhiên lớn tiếng nói: “Đi nói cho người kia, hắn ta có thể bớt rồi hơi đi được không!”

Tôi lập tức ngồi xuống dùng bông dính thuốc đỏ, ngoan ngoãn dán lên vết thương.

“Tiểu Bì. Đi nói cho người kia trong ngăn kéo thứ nhất dưới tivi có băng dán vết thương.”

Tôi tới tủ tivi, mở ngăn kéo, lấy băng dán ra, dán lên miệng vết thương.

“Tiểu Bì. Đi nói cho người kia, sau này đừng bắt cấn như thế nữa.”

Vốn khi cô nói “người kia” đầu Tiểu Bì sẽ lúc lắc liên tục giữa tôi với cô.

Không ngờ lần này Tiểu Bì lại đi sang bên tôi. Tôi cúi người nhỏ giọng nói bên tai nó một câu.

“Tiểu Bì. Người kia nói gì thế?”

Tôi lại ghé tới tai Tiểu Bì, nói lại lần nữa.

“Này! Rốt cuộc cậu nói gì?”

“Tiểu Bì không nói cho cô sao?”

“Này!”

“Tôi bảo sau này tôi sẽ cẩn thận hơn.”

“Hừ.”

Sau đó chúng tôi đều ngồi xuống, kênh Discovery đang phát một chương trình về lũ lụt.

Tôi xem tivi rất cẩn thận vì chuyện này có liên quan đến mình, hơn nữa tôi còn phải nghiên cứu.

Diệp Mai Quế có vẻ cũng thấy tôi chăm chú vì vậy không đổi kênh nữa, chỉ im lặng xem tivi cùng tôi.

Khi chương trình kết thúc, tôi nhìn đồng hồ trên tường, đã sắp 11 rưỡi.

17. Chương 17

Tôi đuổi thẳng lưng, nói với cô: “Hôm nay đúng là một ngày kỳ quái, vì tôi toàn gặp phải người kỳ cục.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn tôi, sau đó lại chuyển mắt về tivi, đổi kênh, nói: “Tiểu Bì, đi nói cho người kia, hôm nay là sinh nhật chị.”

“Hả?” Tôi rất kinh ngạc, ngừng đuổi thân, hỏi cô: “Thật chứ?”

“Lừa cậu làm gì?”

“Sao giờ mới nói?”

“Mười năm nay tôi đã quen không có sinh nhật rồi. Có gì đâu mà nói.”

Phản ứng của cô thật bình thản.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, kiểm tra xem trong ví còn tiền không rồi xoay người ra hành lang.

“Cậu định làm gì?” Cô quay đầu lại hỏi tôi.

“Đi mua bánh ngọt.”

“Muộn thế này rồi, cửa hàng bánh ngọt đã sớm đóng cửa.”

“Đường Trung Hiếu Đông có một cửa hàng bánh ngọt bán cả 24 giờ.”

“Không cần đâu.” Cô lại chuyển mắt về tivi: “Cần gì phiền phức như vậy.”

Tôi không đáp, vừa lấy tay vừa cửa, vừa đi giày vào.

“Này!” Cô kêu lên một tiếng: “Muộn lắm rồi, đừng ra ngoài.”

“Tôi về nhanh thôi, đừng lo.” Tôi bước khỏi cửa một bước rồi lại quay đầu về phía phòng khách: “Là 28 tuổi đúng không?”

“Đúng!” Cô có vẻ rất không tình nguyện.

“Cô muốn nến số 28 hay là hai ngọn nến lớn, tám ngọn nến nhỏ?”

“Tùy cậu.”

Tôi lại đi ra một bước, rồi lại quay đầu lại: “Có chắc là 28 không? Trông cô đâu giống.”

“Kha Chí Hoàng!” Cô đột nhiên đứng bật dậy lớn tiếng quát.

Tôi nhanh chóng chạy khỏi cửa.

Đêm khuya taxi thường sẽ không vào ngõ nhỏ, cho nên tôi phải chạy một quãng.

Lên xe taxi, đi tới cửa hàng bánh ngọt ở đường Trung Hiếu Đông.

Tôi tiến vào cửa hàng, tùy tiện chỉ một cái bánh trong tủ lạnh: “Cái này.”

Chủ quán từ từ lấy chiếc bánh ra, khi chuẩn bị đóng gói bèn hỏi: “Bà sinh nhật này là cho người thân của cậu hay là bạn bè? Hay là người trong lòng cậu?”

“Khác biệt sao?” Tôi rất nghi hoặc.

“Đương nhiên là khác biệt rồi, chỗ chúng tôi là cửa hàng bánh ngọt chuyên nghiệp mà.” Anh ta nở nụ cười nói: “Nếu là người thân chúng tôi sẽ chỉ dùng giấy đóng gói. Nếu là bạn bè, chúng tôi sẽ dùng giấy bọc cho người thân. Nếu là bạn bè chúng tôi sẽ tặng thêm vài đĩa giấy. Nếu là người mà cậu thích, chúng tôi sẽ tặng thêm một tấm thiệp.”

“Hả? Vì sao?”

“Nếu là người thân, buộc bánh ngọt lại sẽ khó tháo, như vậy phải dùng kéo cắt dây. Mà cắt dây lại không may mắn, sẽ giảm thọ, chúng ta đều muốn sống thọ hơn trăm tuổi mà.”

Anh ta ngừng tay nói tiếp: “Nếu là bạn bè, lúc ăn bánh ngọt, lúc ăn bánh sẽ thích chơi trò ném bánh mừng tuổi mới, chúng tôi đương nhiên phải cung cấp thật nhiều đĩa giấy. Nếu là người cậu thích nhất định phải viết vài lời tình tứ kèm theo bánh mừng sinh nhật, cho nên chúng tôi sẽ tặng thêm thiệp mừng. Đây là cửa hàng bánh ngọt chuyên nghiệp mà.”

“Được.” Tôi không hề lưỡng lự, nhanh chóng nói: “Cả ba thứ đi.”

“Hả?” Anh ta ngẩn ra một lúc rồi mới cười nói: “Quý khách, cậu cũng thật biết buôn bán đấy. Có muốn tới tiệm chúng tôi làm không?”

“Đừng nói đùa nữa.” Tôi vội vàng đáp: “Xin mau lên một chút.”

“Được rồi.” Anh ta mỉm cười: “Vậy tôi sẽ dùng giấy gói cho người thân, lại đưa cậu vài cái đĩa giấy và một tấm thiệp.”

“Ừ. Xin mau lên một chút.”

Khi anh ta gói bánh, tôi xem đồng hồ liên tục, lòng vô cùng vội vã.

“Quý khách, mời viết vài chữ lên tấm thiệp.”

“Để lúc về tôi viết.”

“Vậy không được. Bánh ngọt này do cửa hàng chúng tôi bán ra, chúng tôi nhất định phải phụ trách, cho nên mời cậu nói vài câu. Chúng tôi là cửa hàng bánh ngọt chuyên nghiệp mà.”

Tôi lập tức viết lên tấm thiệp: Hoa Hồng, chúc cô sinh nhật vui vẻ.

“Chỉ như vậy thôi sao?” Anh ta lắc đầu: “Thành ý chưa đủ, sẽ ảnh hưởng tới danh dự của cửa hàng chúng tôi. Chúng tôi là cửa hàng bánh ngọt chuyên nghiệp mà.”

Tôi lại thêm vào: Sau này ngày ngày vui vẻ, ngày cả vui vẻ cũng phải ghen tị với cô.

“Vẫn chưa đủ thành ý.” Anh ta lại lắc đầu.

Tôi đành viết thêm: Chúc cô vĩnh viễn như đoá hồng đêm, nở rộ kiều diễm.

“Ừ, vậy còn tạm được. Mời ghi thêm tên.”

Tôi ký lên: Kha Chí Hoàn.

“Kha Chí Hoàn? Cái tên này quá bình thường, có thật là tên thật của cậu không? Cậu có mang chứng minh thư không?”

“Này.”

“Ngại quá. Vì chúng tôi là cửa hàng bánh ngọt chuyên nghiệp, nhất định phải thật chính xác.”

Tôi đành phải lấy chứng minh thư ra cho anh ta xem tên.

“Đúng rồi, người nhận quà sinh nhật bao nhiêu tuổi?” Anh ta lại hỏi.

“28.”

“Quý khách, hóa ra cậu thích con gái nhỏ hơn mình mười tuổi à.”

“Tôi cũng mới 28!” Giọng tôi đột nhiên hóa lớn.

“Ha ha, tôi đùa thôi.” Anh ta cười rất vui vẻ: “Quý khách, khi mừng sinh nhật người ta phải thật thoải mái. Đây là lời khuyên của cửa hàng bánh ngọt chuyên nghiệp dành cho cậu đấy.”

Tôi thăm mắng một câu chết tiệt, nhanh chóng lấy tờ tiền giá trị một ngàn đồng ra, chuẩn bị bỏ tiền chạy lấy người.

Anh ta cầm tờ tiền, hai tay giơ cao, nhìn dưới ngọn đèn cả nửa ngày.

“Sao vậy?” Tôi rất căng thẳng: “Là giả sao?”

“Ừm.” Anh ta vẫn tiếp tục nhìn tờ tiền: “Đây là tiền thật.”

“Vậy sao lại nhìn lâu như vậy?”

“Cậu có biết tiền màu xanh như vậy nhìn dưới ánh đèn rất đẹp không?”

“Này! Mau trả tiền thừa đi!”

“Đúng vậy.” Anh ta thu lại tờ tiền nói: “Tổng cộng là 360 đồng, phải trả lại cậu 540 đồng.”

“Là 640 mới đúng.”

“Quý khách à, cậu thật sự không định tới cửa hàng chúng tôi làm sao? Cho dù trong tình huống cấp bách như vậy cậu vẫn tính toán rất chính xác, thật không đơn giản.”

“Này!” Giọng tôi càng lúc càng to: “Mau trả lại tiền!”

Cầm tiền thừa với bánh xong tôi lập tức lao ra khỏi tiệm.

“Quý khách à, lần sau ngàn vạn lần đừng quên sinh nhật người trong lòng mình đấy nhé, nếu không khi đi mua bánh sẽ lại bị lừa đấy. Đây là cửa hàng bánh ngọt chuyên nghiệp...”

Giọng anh ta vẫn vang lên sau lưng tôi, có điều đoạn sau nói gì tôi nghe không rõ.

Lên taxi, trở lại dưới chung cư.

Tôi lập tức lao vào cửa, lên thang máy, chạy về nhà C.

Chỉ còn 6 phút là tới 12 giờ, tôi nhanh chóng đặt bánh ngọt lên bàn, tháo dây.

Chết tiệt, thế mà bảo là cách gói cho người thân? Kết quả vẫn buộc chặt như vậy.

Tôi đành dùng miệng gắng tháo bỏ dây buộc.

“Dùng kéo đi.” Diệp Mai Quế đưa kéo sang.

“Không được.” Tôi miệng cắn dây thừng, lắc đầu, trả lời hàm hồ.

“Nếu muốn dùng răng thì bảo Tiểu Bì đi.” Cô cười nói.

Cuối cùng cũng tháo được.

Tôi lấy bánh ngọt ra, đặt nền lên trên, vội vàng đốt lửa song lại không tìm thấy bật lửa.

“Bật lửa, bật lửa.”

Tôi rút nền ra, nhanh chóng chạy vào bếp, vặn bật bếp gas, châm lửa, lại quay lại cầm lên bánh.

“Tắt đèn, tắt đèn.”

Tôi đứng dậy, chuẩn bị chạy tới tắt đèn.

“Đợi chút.” Diệp Mai Quế đột nhiên nói.

“Cậu xem lại mình kìa, đầu đầy mồ hôi.”

Cô tới gần lấy khăn giấy ra, giúp tôi lau mồ hôi trên trán.

“Đợi tí nữa hãy lau, sắp 12 giờ rồi.”

“Không được.” Cô lại đổi một tờ giấy khác: “Lau khô xong hãy nói.”

Cô lại lau một hồi.

“Có thể tắt đèn chưa?”

“Ừ.”

Tôi tắt đèn, tới ngồi cạnh cô.

Làm trong hòng, ôm lấy Tiểu Bì, nắm lấy chân trước của nó, vừa vỗ vừa hát: “Chúc cô sinh nhật vui vẻ, chúc cô sinh nhật vui vẻ.”

“Cậu vỗ nhanh quá.”

“Không sao, cứ để tôi hát xong đã.”

“Không được.” Cô mỉm cười: “Cậu hát nhanh vậy là rửa tôi chết sớm hả?”

Tôi đành hát chậm lại: “Chúc cô sinh nhật vui vẻ!”

“Chậm quá. Cậu muốn tôi sống lay lắt mãi hả?”

“Hoa Hồng, đừng đùa. Để tôi hát xong đi.”

“Được rồi.” Cô mỉm cười rất vui vẻ.

“Ước đi.” Hát mừng sinh nhật xong, tôi nói: “Có thể ước ba điều ước, hai điều ước phải nói ra, điều ước thứ ba không cần.”

“Ừ.” Hai tay cô giao nhau thành hình chữ nhật, nhắm mắt lại, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Điều ước thứ nhất tôi mong rằng người kia về sau đừng đui đàng nữa, làm việc phải cẩn thận một chút.”

Lần này khi nói “người kia” cô không to tiếng nữa chỉ nhẹ nhàng lướt qua.

“Điều ước thứ hai, tôi mong rằng người kia công việc thuận lợi, ngày ngày bình an.”

“Điều ước thứ ba ngàn vạn lần đừng nói ra.” Tôi nhỏ giọng dặn dò: “Cũng đừng phỉ phàm lên người tôi nữa.”

“Cậu quản tôi à.” Cô mở to mắt lườm tôi một cái: “Sinh nhật tôi, tôi lớn nhất. Hơn nữa tôi có bảo người kia là cậu à?”

“À ừ. Nếu đã không phải tôi, vậy tôi có thể tiếp tục đui đàng, công việc cũng có thể không thuận...”

“Này!” Cô ngắt lời tôi: “Đừng có nói lung tung.”

“Được.” Tôi mỉm cười: “Nhanh ước điều ước cuối cùng đi.”

Diệp Mai Quế lại nhắm mắt lại, cúi đầu, hai tay tạo thành hình chữ thập.

Thoạt nhìn tựa nụ hoa hồng đêm, đóa hoa hôm chặt lấy nhụy hoa.

Trong phòng khách không có ánh đèn, chỉ có ánh lửa mỏng manh trên đầu nến.

Vì thế lần đầu tiên tôi thấy hoa hồng đêm dưới ánh lửa lay động, yên tĩnh và kiều diễm.

Hơn nữa yên lặng chờ nổ rộ.

Cô ước xong bèn thổi tắt ngọn nến, tôi lại bật đèn phòng khách lên, chỉ còn 30 giây nữa là tới 12 giờ.

“Nguy hiểm quá.” Tôi mỉm cười, nói với cô: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn.” Cô cũng mỉm cười.

Sau đó cô mở bánh ngọt, chúng tôi cùng ngồi xuống ăn.

Tôi ngồi vào ghế sofa bên tay trái cô chứ không phải chiếc ghế tựa vào hành lang kia.

“A? Cái ghế này có vẻ êm.” Tôi ngồi lên ghế, nhún nhún.

“Thật à?” Cô thản nhiên nói: “VẬY sau này cậu cứ ngồi đây đi.”

“Được thật à?” Tôi hỏi.

“Hỏi thừa. Cậu muốn ngồi thế nào thì ngồi chứ.”

“Hoa Hồng.”

“Sao?”

“Tôi thật cảm động.”

“Cậu bớt vớ vẩn chút được không.”

“Tôi thật sự rất cảm động.”

“Này!”

“Hoa Hồng?”

“Lại làm sao?”

“Thật xin lỗi, thời gian quá ngắn, tôi không chuẩn bị quà kịp.”

“Không sao. Cậu đã mua bánh rồi, tôi cũng rất vui, không cần tặng thêm quà đâu.”

“Thật không?” Tôi vỗ ngực: “May quá.”

“Này, cậu có rất không muốn tặng quà cho tôi hả.”

“Không phải không muốn mà là tìm quà tặng cô quá khó.”

“Vì sao?”

“Vì không có bất cứ quà tặng nào xứng được với cô.”

“Vớ vẩn.”

Cô cầm lấy một túi đựng bánh, nhìn vào trong: “Sao lại nhiều đĩa giấy vậy?”

“Hả.” Tôi đành nói: “Chủ quán cũng thật khách khí, đưa rõ nhiều.”

Tôi đương nhiên không dám nói với cô đĩa này là để đựng bánh rồi ném lên mặt nhau.

Vì tôi nhất định không đủ tàn nhẫn, không thể ném cô, nhưng nếu cô định ném tôi chắc gì đã chớp mắt.

“A? Còn một tấm thiệp.”

Cô cầm lấy tấm thiệp, xem dòng chữ bên trên. Sau đó đọc lên: “Hoa Hồng, chúc cô sinh nhật vui vẻ.”

“Sau này ngày ngày vui vẻ, ngày cả vui vẻ cũng phải ghen tị với cô.”

“Cầu cho cô vĩnh viễn như đoá hồng đêm, nở rộ kiêu diễm.”

“Ngại quá.” Tôi gãi gãi đầu: “Lúc ấy gấp quá, chữ viết cũng hơi ngoáy.”

“Không đâu.” Cô cười nói: “Viết rất đẹp.”

Cô lại xem cẩn thận tấm thiệp sau đó nói: “Có điều, câu ‘Cầu cho cô vĩnh viễn như đoá hồng đêm, nở rộ kiêu diễm.’ viết không được hay.”

“Sao lại không hay?”

“Tôi vốn không muốn giống hoa hồng đêm mà.”

“Vì sao?”

Tôi không chỉ nghi hoặc, hơn nữa còn rất căng thẳng.

Vì nếu ngay cả Diệp Mai Quế cũng nói mình vốn không giống hoa hồng đêm vậy tôi chẳng phải kẻ mất búa trong “vong phu ý lân” sao?”

“Đồ ngốc, tôi vốn là hoa hồng đêm, sao còn giống với không giống.”

Diệp Mai Quế mỉm cười vui vẻ, ánh mắt nhộn nhạo ý cười, tiếng cười cũng đầy vẻ nhiệt tình.

Đóa hoa hồng đêm trong bóng tối lúc này lại đột nhiên nở rộ.

Tôi rút cuộc cũng hiểu mình tuyệt đối không phải kẻ mất búa kia.

Vì Diệp Mai Quế chính là hoa hồng đêm.

oOo

“Cậu em, mau lên!” Chị thở hổn hển. “Mau mời chị.”

Tôi không chút lưỡng lự, uốn ngực hóp bụng, thẳng người hành lễ, đầu gối không cong.

Tay phải nâng lên, lại vẽ thành hình vòng cung hoàn mỹ về phía thân thể.

Động tác tay phải của tôi vừa ngừng, chị cũng gần như đồng thời nâng váy khom chân.

Chị quay về phía những người đang tới chuẩn bị mời nhảy, mỉm cười, nhún vai.

Sau đó kéo tay phải tôi, chuẩn bị vào vị trí. Sau khi vào vị trí, chị nói: “Cậu em, động tác lần này chuẩn thật đấy.”

“Cám ơn chị.”

“Đáng tiếc vẫn còn một khuyết điểm.”

“Khuyết điểm ở đâu?”

“À. Em không chịu cười.” Chị quay lại đối mặt với tôi: “Nào, cười thêm một lần cho chị xem nào.”

Tôi cố gắng kéo miệng lên muốn vẽ thành một đường cong hoàn mỹ, tạo thành một nụ cười.

Nhưng khóe miệng như nặng ngàn cân, dù thế nào cũng không kéo lên nổi.

Chị lẳng lặng nhìn tôi một lúc, cuối cùng nói: “Không sao, không cần miễn cưỡng.”

Chị à, đây đã là điệu nhảy cuối cùng của chúng mình ở quảng trường này.

Cho dù thế nào, em cũng chẳng thể cười nổi.

Trong điệu nhảy cuối cùng của “The Last Dance” đèn thường tối.

Vì mọi người quen tạm biệt trong bóng tối.

Cho nên trước khi tiếng nhạc “Hoa hồng đêm” vang lên, ngọn đèn dần tối đi.

Mặc dù trong bóng tối tôi vẫn thấy rất rõ ánh mắt chị.

Nhưng tôi lại không thấy được khuôn mặt chị.

Tôi không ngừng chuyển động vòng quanh chị, ánh mắt vẫn nhìn vào mắt chị.

Tôi như nhìn thấy đóa hoa hồng đêm nhụy hoa, còn có giọt sương như ẩn như hiện trên đó.

Chị nhẹ nhàng ca bài hoa hồng đêm, tiếng ca tuy nhẹ nhưng cũng rất rõ ràng.”

Câu “Trập trùng hoa ảnh vẫn vương không rời” chị hát thật hay.

Mỗi khi nghe chị hát câu này, tôi luôn thấy được một đóa hồng đêm lẳng lặng đứng yên giữa đêm đen, giữa nơi hoang dã.

Bởi bạn với đóa hoa đó, chỉ có ánh trăng nhu nhược chiếu rọi xuống bóng dáng cô đơn đó.

Chị có cô độc không, tôi không biết.

Tuy chị là cô nhi, nhưng trong câu lạc bộ chị nhất định không cô đơn.

Vì câu lạc bộ chính là nhà của chị, hơn nữa có rất nhiều người thích chị.

Nhưng qua đêm nay, chị sẽ rời khỏi.

Nhất định chị sẽ cảm thấy cô đơn?

Tiếng ca của chị khiến tôi nghe mà nhập thần, quên cả động tác dưới chân.

Tới lúc tôi kinh ngạc phát hiện ra, tiếng nhạc đã tới “Mộng hoa biết gửi chơi với nơi nào”.

Hoa hồng đêm đã kết thúc.

Tiếng nhạc dừng lại liền có rất nhiều người mò mẫm trong bóng tối tới gần chị, từ biệt, chị vẫn mỉm cười vui vẻ.

Đội những người xung quanh rời khỏi, chị nhìn quanh bóng đêm xung quanh, nhanh chóng thấy tôi.

Chị lại vẫy tay với tôi, tôi lập tức đi tới.

“Nếu không phải trước kia em luôn trốn trong bóng tối giờ chị cũng chẳng tìm được.”

Chị mỉm cười rồi nói: “Đi với chị một quãng đi.”

“Ừm.”

Chúng tôi rời khỏi quảng trường, dọc đường đi đều không nói chuyện với nhau, chị đi về phía xe đạp của mình.

Chị đi rất chậm, thi thoảng còn quay đầu nhìn lại quảng trường.

Tôi rất muốn nói với chị, cho dù rời khỏi quảng trường chị cũng tuyệt đối không cô đơn.

Vì chị là một đóa hoa hồng đêm kiêu diễm, tuy có lẽ chị nở rộ thật cô đơn, nhưng nhất định sẽ có rất nhiều người thích chị, thân cận với chị.

Rốt cuộc đến nơi để xe đạp của chị.

Chị nắm lấy tay nắm, nhẹ nhàng gạt chân chống, quay lại nói với tôi: “Cậu em, tuần sau chị sẽ tới Đài Bắc.”

“Chị tìm được việc rồi sao?”

“Ừ, tìm được rồi.”

“Chúc mừng chị.”

“Cám ơn.” Chị lại mỉm cười.

“Sắp bắt đầu học kỳ rồi, em cũng đã năm thứ tư. Phải làm gương cho đàn em đấy.”

“À, vâng.”

“Không chỉ khi mỉm cười phải cười, khi khiêu vũ cũng vậy. Biết chưa?”

“Vâng. Em biết.”

“Mời nhảy phải thật phóng khoáng, khiêu vũ phải thật thoải mái, học nhảy phải thật chuyên chú. Hiểu chưa?”

”Vâng. Em hiểu.

Chị dắt xe đạp, bắt đầu bước đi. Tôi cũng đi theo sau chị.

“Hình như còn rất nhiều thứ muốn nói, nhưng trong thời gian ngắn lại chẳng nghĩ ra.”

Chị cười nói: “Em có cảm thấy chị rầy rà quá không?”

“Không đâu, chị. Em thích nghe chị nói.”

“Vậy em thích nghe chị hát không?”

“Ừm. Chị hát rất hay.”

“Cám ơn.”

“Em sau này...” Chị lại nhìn về phía quảng trường: “Phải nhớ quan tâm tới mình nhiều hơn, cũng phải nói với người khác nhiều lên. Em nói quá ít.”

“Chị, chị yên tâm, em sẽ cố gắng.”

“Ừ. Vậy là được rồi.” Chị lại mỉm cười.

Chị dừng bước, chân trái đạp lên bàn đạp, đột nhiên quay đầu lại hỏi tôi: “Cậu em, em cảm thấy hoa hồng đêm là gì?”

“Hoa hồng đêm là một bài hát, một điệu nhảy, còn...” Tôi nghĩ một chút: “Còn cả chị cũng rất giống hoa hồng đêm.”

“Chị giống sao?”

“Vâng.” Tôi gật đầu: “Chị rất giống hoa hồng đêm.”

Chị nở nụ cười, ánh mắt đó, nụ cười đó, vốn chính là hoa hồng đêm.

“Cậu em, em thích hoa hồng đêm không?”

“Chị, em thích hoa hồng đêm.”

“Thật chứ?”

“Ừ.”

“Được. Giờ chúng ta không cần xưng hô cậu em nữa.” Chị mỉm cười: “Em nói với chị xem, em thích hoa hồng đêm chứ?”

“Em thích hoa hồng đêm.”

“Chị hỏi lại lần nữa nhé.”

“Được.”

“Em thích hoa hồng đêm chứ?”

“Em thích hoa hồng đêm.”

“Nhớ kỹ giọng điệu hiện giờ của em đấy.” Chị rút cuộc cũng đạp lên xe: “Tương lai, nếu có ngày mình gặp lại, em nhất định phải nói lại lần nữa đây.”

“Vâng.”

“Đừng quên lời hứa này đấy.”

“Vâng, em sẽ không quên.”

“Có thể lặp lại lần nữa không?”

“Em thích hoa hồng đêm.”

“Lại một lần nữa, được không?”

“Em thích hoa hồng đêm.”

Chị gật đầu, lái xe đi.

Đi hơn mười mét, lại quay đầu lại vẫy tay với tôi.

Tôi nghe được chị đang hát “Hoa hồng đêm.”

Đúng vậy, chị đang hát, tôi nghe thấy rất rõ.

Nhất là câu “Trập trùng hoa ảnh vẫn vương không rời”.

Chị quay đầu lại tổng cộng hai lần, một lần bên trái, một lần bên phải.

Sau đó không quay lại nữa.

Tôi nhìn bóng lưng chị, càng lúc càng xa, nghe tiếng ca của chị, càng lúc càng nhỏ.

Hoa hồng đêm càng lúc càng nhỏ đi trong mắt tôi, cuối cùng biến mất trong một ngã rẽ.

Hoa hồng đêm vừa đi khỏi tầm mắt tôi, tôi đột nhiên chạy như điên về phía trước.

“Chị, chị nghe thấy không?” Tôi lớn tiếng hét: “Em thích hoa hồng đêm.”

“Chị...”

“Chị nghe thấy không?...”

“Em thích hoa hồng đêm.”

Đó là lần cuối tôi thấy chị.

oOo

Diệp Mai Quế rốt cuộc cũng trở lại làm ở nhà trẻ.

Cuộc sống quen thuộc của tôi lại phải thay đổi.

Vì Diệp Mai Quế phải dậy sớm hơn một chút để đi làm, cho nên khi tôi dậy cô đã ra ngoài.

Trước kia dù là đạp xe điện ngầm hay đạp xe bus đi làm tôi luôn thấy cô trước khi ra khỏi cửa.

Giờ lại đột nhiên không thể thấy cô trước khi đi làm, tôi lại thấy không quen.

Thậm chí, tôi gần như không muốn ra khỏi cửa.

Ngày đầu tiên Diệp Mai Quế tới nhà trẻ dạy, cô để lại trên bàn trà một tờ giấy.

Cô dùng nửa cốc nước chặn tờ giấy, trên tờ giấy là một viên vitamin.

Tờ giấy có viết: “Tôi đi trước, tối gặp.”

Bên dưới vẽ một đóa hoa hồng.

Đóa hồng kia vẽ rất cẩn thận, thậm chí có cành có lá, trên lá ngay cả vân cũng rất rõ ràng.

Hơn nữa mỗi đường cong cấu cánh hoa đều rất rõ ràng.

Nhìn đóa hoa trên tờ giấy, tôi ngẩn người.

Tới lúc tỉnh lại đã không còn kịp rồi.

Hôm đó tôi tới muộn 10 phút.

Rốt cuộc tôi gấp tờ giấy lại thật cẩn thận, sau đó cất vào ví da.

Mỗi khi làm việc ở công ty thấy mệt, lại lấy tờ giấy ra, nhìn đóa hoa hồng.

Tới hôm nay, trong ví tôi đã có chín đóa hoa hồng.

Trước kia ở Đài Nam tôi đi xe máy đi làm.

Vừa tới Đài Bắc đành phải tập thành thói quen đi xe điện ngầm.

Khi xe điện ngầm tạm ngừng hoạt động để sửa chữa, phải đi xe bus, tôi cũng thích ứng được.

Khi lại đạp xe điện ngầm đi làm, tôi lại càng quen nhanh.

Nhưng giờ mỗi ngày, trước khi đi làm, không được thấy Diệp Mai Quế, dù thế nào tôi cũng không quen được.

Trong thời gian chín đóa hoa hồng đó, Sơ Hồng Đạo ngược lại lại tiếp cận được Nguyên Sam Tử.

Ngày ngày ăn trưa xong anh ta luôn kéo tôi qua uống cà phê.

Uống cà phê xong anh ta sẽ ra rìa quầy bar nói chuyện phiếm với Nguyên Sam Tử.

Có khi tôi sẽ chờ anh ta ngoài quán, chờ lâu quá thì đành về công ty trước.

Anh ta cũng vì vậy nên buổi chiều tới làm muộn vài lần.

Có điều anh ta vốn chẳng buồn quan tâm.

Hôm nay tôi lại chờ Sơ Hồng Đạo ngoài quán của Nguyên Sam Tử.

Nhìn đồng hồ, chuẩn bị về công ty làm, Sơ Hồng Đạo lại đột nhiên chạy ra nói với tôi: “Tiểu Kha, đi mua hoa với tôi đi.”

“Mua hoa làm gì?”

“Tôi muốn tặng hoa cho Nguyên Sam Tử.”

“Tự đi mua đi.”

“Vậy cậu nói xem, nên mua hoa gì?”

“Tôi không biết.”

“Cái gì?” Sơ Hồng Đạo rất kinh ngạc: “Cậu không biết?”

“Đúng vậy, tôi không biết. Thì sao?”

“Thân là một kỹ sư, cậu lại không biết nên mua hoa gì?”

“Vậy anh biết à?”

“Đương nhiên tôi biết rồi.”

“Anh đã biết còn hỏi tôi làm gì?”

“Không phải tôi hỏi cậu, tôi chỉ thử cậu thôi. Thật không ngờ ngay cả cái này cậu cũng không biết, thật đáng thương.”

“Này!”

Khi tôi quay người định về công ty làm, Sơ Hồng Đạo kéo sống kéo chết, rốt cuộc vẫn lôi tôi tới cửa hàng bán hoa.

Cửa hàng bán hoa ngay trong một ngõ nhỏ bên phải quán cà phê của Nguyên Sam Tử.

Cửa hàng hoa này không nằm trên đường về công ty của tôi nên tới giờ tôi chưa từng qua.

Vừa tới cửa hàng, Sơ Hồng Đạo lập tức vào chọn hoa.

Còn tôi lại bị hai hàng chữ do hoa kết thành trên hai bức tường trái phải của quán hấp dẫn.

Bức tường bên trái ghi: “Khổ hải vô biên.” Bức tường bên phải ghi: “Quay đầu là bờ.”

Chủ quán đi ra thấy tôi bèn mỉm cười rồi nói: “Thí chủ, cậu rất cuộc cũng tới.”

Tôi ngây ra một lúc, đánh giá cẩn thận anh ta.

Sinh nhật Diệp Mai Quế đã qua, tôi tưởng mình sẽ không gặp người kỳ quái nữa chứ.

“Tôi biết anh sao?” Tôi nghi hoặc hỏi anh ta.

“Trong lòng có biển, trong mắt tất nhiên sẽ có biển.”

Sau khi nói xong, anh ta nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Tôi rốt cuộc cũng nhớ ra, là một chủ cho thuê nhà tôi gặp khi vừa tới Đài Bắc.

Anh ta thấy thần sắc tôi có vẻ đã nhận ra vì vậy cười nói: “Không ngờ lại gặp lại được cậu, chúng ta thật có duyên.”

“Sao anh lại ở đây?”

“Ban ngày tôi bán hoa ở đây, tối mới về nhà.”

“À.” Tôi lên tiếng: “Không ngờ anh còn nhớ tôi.”

“Lần đầu tiên thấy cậu tôi đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc.”

“Thật chứ?”

“Ừ.” Anh ta gật đầu: “Từ tướng mạo của cậu, cậu là người rất cố chấp.”

“Cố chấp?”

“Nói cách khác, trong tham sân si, tam độc này, ‘si’ của cậu vô cùng nghiêm trọng.”

“Vì sao?”

“Vì cậu là đồ ngốc.”

“Này!”

“Ha ha...” Anh ta đột nhiên cười ha hả: “Phản ứng của cậu vẫn như trước, rất trực tiếp.”

Tôi bắt đầu định giả điếc không để ý tới anh ta nữa, quay đầu đi, xem Sơ Hồng Đạo chọn hoa.”

“Vị khách kia...” Anh ta chỉ Sơ Hồng Đạo nói: “Cũng là người cố chấp. Nhưng phương hướng cố chấp của hai người khác nhau.”

“Sao lại khác nhau?” Câu này làm lòng hiếu kỳ của tôi nâng lên, đành hỏi.

“Vị khách kia cũng giống cậu, đều rất thích hoa.” Anh ta mỉm cười: “Nhưng anh ta cố chấp ở màu sắc, anh ta chỉ thích hoa màu vàng. Còn cậu...”

“Làm sao?”

“Cậu chỉ thích một loại hoa.”

Tôi mở to hai mắt nhìn anh ta. Anh ta lại mỉm cười, đột nhiên hỏi tôi: “Cũng như trong vườn trăm hoa đua nở, cậu có thể chỉ nhìn một cái mà nhận ra loại hoa mình thích nhất không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Là loại hoa gì?”

“Hoa hồng.”

“Hoa hồng ra sao?”

“Hoa hồng nở rộ đêm khuya, hoa hồng đêm.”

Nghe tôi nói xong, anh ta cười nói: “Vậy chẳng phải cố chấp sao?”

Tôi hơi ngây ngẩn.

“Được, để tôi hỏi cậu tiếp.” Anh ta nhìn tôi: “Là đóa hoa ra sao?”

“Nghĩa là sao?”

“Cậu thích một đóa hồng đêm ra sao?”

“Cái này...”

Tôi đột nhiên không trả lời được, đứng đó ngây ngẩn một lúc lâu.

Ngay lúc tôi ngây ngẩn, Sơ Hồng Đạo đã chọn hoa xong, để chủ quán bọc lại, cũng thanh toán tiền.

Khi Sơ Hồng Đạo ra khỏi quán, kéo tôi chuẩn bị đi, tôi mới khôi phục tinh thần. Tôi đi vài bước, lại ngừng chân. Quay đầu lại nhìn cửa quán, vừa vịn tiếp xúc với ánh mắt anh ta. “Đừng quên câu nói lần đầu tôi với cậu gặp nhau.” Anh ta nói.

“Anh đã nói gì?”

“Chúng ta không thể dùng mắt thường để nhìn, phải dùng ‘tâm’ để nhìn”

“Thế thì sao?”

“Vậy nên trong lòng có biển, trong mắt tự nhiên sẽ có biển.”

Đang lúc tôi còn muốn hỏi lại, Sơ Hồng Đạo đã nhanh chóng kéo tôi đi.

Tôi vừa đi vừa nghĩ, thử lần mò đầu mối.

Đến dưới lầu công ty mới phát hiện không thấy Sơ Hồng Đạo đâu .

Chắc là lúc qua quán của Nguyên Sam Tử đã lại chui vào rồi.

Xem ra chiều nay anh ta lại đi làm muộn rồi.

18. Chương 18

Khi đi làm buổi chiều, tôi lại lấy chín bông hoa hồng trong ví ra.

Rồi nhớ tới câu “trong lòng có biển, trong mắt tự nhiên sẽ có biển.”

Trong đầu đột nhiên như vang lên một tiếng sấm, tôi lập tức tỉnh táo lại.

Ý của những lời đó chẳng phải là: “trong lòng có hoa hồng đêm, trong mắt tự nhiên sẽ có hoa hồng đêm” sao?

Ngoại trừ ở cửa hàng hoa ra, tôi gần như rất ít thấy hoa hồng.

Cho dù ở cửa hàng bán hoa vừa rồi, tôi cũng không muốn dùng “ánh mắt” để tìm hoa hồng.

Hóa ra tôi không thật sự thích hoa hồng “hữu hình”, tôi thích, là hoa hồng ”vô hình.

Nói cách khác, vì trong lòng tôi có hoa hồng đêm, vì vậy trong mắt tôi tự nhiên dễ dàng thấy được hoa hồng đêm.

Rốt cuộc tôi cũng hiểu ra.

Nhưng, hoa hồng đêm trong lòng tôi rốt cuộc là ai?

Tôi nhắm mắt lại, thử dùng “tâm” để nhìn hoa hồng đêm.

Một vài giây sau, tôi nghe thấy một đoạn trò chuyện.

“Đương nhiên cậu cũng có thể gọi tôi, hoa hồng nở rộ đêm khuya.”

“Là sao?”

“Hoa hồng đêm.”

Đây là đoạn trò chuyện giữa tôi với Diệp Mai Quế khi gặp nhau lần đầu.

Sau đó tôi thấy ánh mắt kiêu diễm của Diệp Mai Quế, nghe được giọng nói của cô.

Hình ảnh Diệp Mai Quế dần dần bị hoa hồng đêm thay thế, hay có thể nói, hai hình ảnh này vốn trùng lặp với nhau.

Vì vậy, tôi thấy được cành lá của hoa hồng đêm, thấy gai hoa hồng đêm, thấy nụ hoa hồng đêm, thấy hoa hồng đêm nở rộ, thấy đóa hoa hồng đêm, thấy cả giọt nước đọng lại trên cánh hoa hồng đêm.

Hình ảnh tôi thấy trong lòng mình là Diệp Mai Quế, cũng là hoa hồng đêm.

Tôi mở mắt ra, lập tức thấy hoa hồng trên tờ giấy.

Tôi như thấy được mỗi sáng trước khi đi làm, Diệp Mai Quế lại lấy từ trong lọ ra một viên thuốc, rồi tới nhà bếp, rót nửa cốc nước.

Sau đó cúi người, lấy từ dưới bàn trà ra một tờ giấy, ngồi trên ghế sofa viết chữ.

Miệng cô khẽ mỉm cười, trên tờ giấy đó, bắt đầu một bút một hoa, vẽ một đóa hồng.

Tôi thầm hét lên trong lòng: “Hoa Hồng, đừng vẽ nữa. Mau đi đi, cô sắp muộn mất rồi!”

Cô không nghe thấy, vẫn tiếp tục vẽ rất chuyên chú.

Rốt cuộc cũng vẽ xong, cô đứng dậy, giơ tờ giấy lên cao, xem xong mỉm cười rất đắc ý.

Cô liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, nhanh chóng lấy túi da, ngồi xuống vuốt ve đầu Tiểu Bì: “Tiểu Bì, ở nhà ngoan nhé, chị sẽ về nhanh thôi.”

Trong lòng tôi thấy hoa hồng đêm, vì vậy trong mắt nơi nơi đều tràn ngập hoa hồng đêm.

Tôi lập tức đứng dậy, chạy khỏi văn phòng, lao xuống lầu.

Vì tôi đột nhiên rất muốn thấy Diệp Mai Quế.

Nhưng tôi không biết nhà trẻ mà Diệp Mai Quế làm ở đâu.

Tôi đành chạy tới quán cà phê của Nguyên Sam Tử, hỏi thử nhà trẻ của cô ấy ở đâu?

Sơ Hồng Đạo quả nhiên đang ở đó.

“Ra khỏi quán, anh rẽ trái. Thấy một cửa hàng bán quần áo Tây thì lại rẽ phải.”

Nguyên Sam Tử còn chưa mở miệng, Sơ Hồng Đạo đã nói tranh.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó đi thẳng, tới chỗ ngã tư có đèn xanh đèn đỏ lại rẽ, đi thêm một trăm mét nữa thì tới...”

“Cảm ơn.” Tôi lập tức quay người.

“Thì tới dưới lầu công ty chúng ta.”

“Này!” Tôi quay đầu lại, trùng mắt với Sơ Hồng Đạo.

Nguyên Sam Tử mỉm cười, bảo tôi đi cùng ra ngoài cửa hàng, sau đó chỉ đường cho tôi.

Tôi nói cảm ơn xong rồi quay đầu chạy vội về phía trước.

Chạy thẳng tới trước cửa nhà trẻ tôi mới dừng lại thở hồng hộc.

Tôi bước vào nhà trẻ, tiếng hát của trẻ con đã vang tới, theo tiếng hát đó, thấy Diệp Mai Quế đang ở ngoài dạy trẻ con hát.

Bên phải, cách tôi 20 mét, Diệp Mai Quế đưa lưng về phía tôi, ngồi trên cỏ.

Phía trước cô là một đám trẻ nhỏ cũng đang ngồi trên thảm cỏ.

Cô có khi vỗ nhẹ hai tay, có khi hát lên, thân thể cũng hơi hơi đong đưa, thi thoảng lại thấy được một bên mặt cô.

Về mặt đó, cũng như chị khi dạy điệu “Hoa hồng đêm” ở quảng trường.

Hình ảnh hai đóa hoa hồng đêm lại bắt đầu thay đổi và trùng điệp trong lòng tôi.

Mãi tới lúc Diệp Mai Quế dường như phát hiện sau lưng có người, quay lại, thấy tôi.

Diệp Mai Quế đột nhiên đứng dậy, chạy về phía tôi, tôi cũng chạy lại với c.,

Chúng tôi gặp nhau bên một gốc cây.

Tình cảnh này hệt như khi tôi với chị trong đêm “The Last Dance”, khi điệu “Hoa hồng đêm” chuẩn bị vang lên.

“Này!”

Diệp Mai Quế gọi tôi một tiếng, tôi rời khỏi ban đêm trên quảng trường ấy, trở lại ban ngày bên gốc cây.

“A.”

“A cái gì mà a.” Cô trừng mắt lườm tôi một cái: “Cậu tới đây để a cho tôi nghe à?”

“Không được a sao?”

“Không được.”

“Ừ.”

“Ừ cũng không được!”

“VẬY...” Tôi nghĩ một lát, gãi gãi đầu: “Cô khỏe không?”

“Tôi khỏe lắm.”

“Ăn trưa chưa?”

“Đương nhiên ăn rồi.”

“VẬY cô không đói chứ?”

“Vớ vẩn.” Cô lại trừng mắt lườm tôi một cái: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Tôi tới không phải để nói, tôi tới vì muốn thấy cô một chút.”

Khuôn mặt Diệp Mai Quế hơi đỏ lên, một lát sau mới cúi đầu, hừ một tiếng: “Lại lừa người.”

Chúng tôi đều im lặng đứng bên gốc cây, không nói gì nhiều.

Tôi vẫn nhìn Diệp Mai Quế đang cúi đầu, có khi tôi nhắm mắt lại, có khi lại mở mắt ra.

Khi nhắm mắt lại, tôi thấy hoa hồng đêm trong lòng, khi mở mắt ra, nhìn thấy cũng là hoa hồng đêm.

Cho dù là Diệp Mai Quế hay hoa hồng đêm, trong lòng tôi thấy gì, ánh mắt cũng sẽ thấy vậy.

Khi hai má Diệp Mai Quế ửng đỏ, tôi thấy được đóa hoa hồng đêm kiều diễm.

Khi gió thổi tung đuôi tóc cô, tôi sẽ thấy cành lá hoa hồng đêm lung lay theo gió.

“Đúng rồi, sao cậu biết nơi này?” Diệp Mai Quế ngẩng đầu lên hỏi tôi.

“Nguyên Sam Tử nói cho tôi biết.”

“À.” Cô lại hỏi: “Sao đột nhiên cậu lại muốn thấy tôi?”

“Đúng vậy, vì sao nhỉ?”

“Tôi đang hỏi cậu cơ mà.”

“Tôi cũng không biết, chỉ đột nhiên rất muốn thấy cô.”

“Ừ.” Cô mỉm cười: “Giờ cậu đã thấy rồi đấy.”

“Ừ. Rốt cuộc cũng thấy rồi, tốt quá.”

“Cậu không nên chạy tới đây, tôi là mình gặp nhau mà.”

“Ừ, nói cũng đúng. Nhưng tôi cảm thấy rất không quen khi không được thấy cô trước khi đi làm.”

“Ồn ào, có gì đâu mà không quen.”

“Thật sự không quen được.”

“Vậy sau này cậu cứ đi làm cùng tôi là được. Có điều...” Diệp Mai Quế nhìn tôi: “Cậu ham ngủ như vậy, muốn cậu dậy sớm chắc sẽ rất khó.”

“Không khó, một chút cũng không khó.” Tôi nhanh chóng xoa xoa tay: “Tôi nhất định sẽ dậy sớm.”

Diệp Mai Quế nghe vậy bèn mỉm cười.

“Được rồi, cậu về đi làm đi.”

“Ừ. Tối nay cô sẽ về nhà chứ?”

“Vớ vẩn. Ngày nào tôi chẳng về nhà?”

“Tốt quá. Tối tôi lại được thấy cô rồi.”

“Ừ. Tối nay lúc về đừng mua cơm bên ngoài.”

“Hả? Vì sao?”

“Ăn ở nhà là được.”

“Tôi mua cơm rồi về, vậy cũng là ăn ở nhà mà.”

“Đồ ngốc, tối nay tôi nấu cơm.”

“Có nấu cả phần của tôi sao?”

“Đương nhiên là có rồi!” Diệp Mai Quế lại lườm tôi một cái.

“Tôi về đi làm đây.”

“Được.”

Tôi đi hai bước, rồi lại quay đầu về bên trái: “Hoa hồng.”

“Sao?”

“Xin hãy tự chăm sóc bản thân nhiều hơn.”

“Vớ vẩn.”

Tôi lại đi hai bước, lần này là quay đầu sang phải: “Hoa Hồng.”

“Lại làm sao?”

“Để tôi ngắm cô thêm một lần nữa đi.”

“Cậu bị hâm à!”

Tôi lại bước tiếp vài bước rồi lại ngừng, đang chuẩn bị quay đầu lại thì giọng nói của cô vang lên sau lưng: “Cậu cứ thử quay đầu lại coi.”

Tôi không nói hai lời, vất chân lên cổ chạy mất.

Trên đường về công ty, tôi vừa đi vừa nghĩ, vì sao lại muốn thấy Diệp Mai Quế gấp tới vậy?

Trong lúc chờ qua ngã tư đường, tôi đột nhiên nhớ ra, động tác quay đầu lại vừa rồi của mình.

Lần cuối được thấy chị, chị cũng quay lại như vậy.

Đó đều là lưu luyến không rời.

Đèn xanh sáng lên, tôi không tự chủ lui lại một bước.

Chân phải đạp về phía sau, chân trái giữ bên chân phải, chân phải lại nhẹ nhàng đảo lên phía trước.

Ồ? Đây là bước Yementine mà.

Trước đây khi chị hát “Trập trùng hoa ảnh vẫn vương không rời” tôi luôn nghe quá chăm chú tới mức quên luôn bước nhảy dưới chân, khiến cho hỗn loạn một hồi.

Hèn gì tôi không nhớ ra bước nhảy đoạn “Trập trùng hoa ảnh vẫn vương không rời”.

Tôi rút cuộc cũng nhớ ra.

Chân phải đạp về phía sau, chân trái giữ bên chân phải, chân phải lại nhẹ nhàng đảo lên phía trước. đây là bước Yementine khi hát tới đoạn “”Trập trùng hoa ảnh vẫn vương không rời”.

Tôi nhớ rất rõ, vì động tác hai chân mình tương phản với chị, cho nên chị chỉ cần dùng chân trái nhẹ nhàng đảo lên phía trước.

Chị đảo chân trái vô cùng nhẹ nhàng tao nhã, tựa như không gợn lên chút cát bụi nào.

Bức tranh xếp hình ký ức về “hoa hồng đêm” rút cuộc cũng hoàn thành.

Đúng vậy, tôi nhất định đã chôn bức tranh xếp hình đó sâu trong biển lòng, ở nơi sâu xa nhất.

Dần dần, bùn đất trong nước từ từ lắng đọng, che phủ hoàn toàn bức tranh đó.

Đột nhiên mặt biển nổi sóng gió, lớp bùn đất dưới cùng bị cuốn trôi, vì thế mới lộ ra một góc bức tranh.

Sau đó sóng gió càng lúc càng lớn, bùn đất bên dưới đều cuộn cuộn trôi đi, vì vậy toàn bộ bức tranh xuất hiện.

Nhưng mà, sóng gió là do ai mà thành?

Nhất định là Diệp Mai Quế.

Khi tôi gặp cô lần đầu, khi cô nói cũng có thể gọi mình là “hoa hồng đêm” mặt biển đã bắt đầu nổi lên sóng gió, cũng bởi vậy mà lộ ra một góc bức tranh.

Sau đó là ánh mắt cô, giọng nói của cô, cử chỉ của cô, sóng gió cứ lớn dần, cuối cùng cũng cuốn trôi đi bùn đất bao phủ trên bức tranh.

Vì vậy, ánh mắt chị, giọng nói êm ái mềm mại của chị, nốt ruồi nâu trên khuôn mặt trắng mịn của chị, mỗi câu hát mỗi lời ca “Hoa hồng đêm” mà chị hát, mỗi bước nhảy “hoa hồng đêm” của chị, tất cả tôi đều nhớ ra rồi.

Đèn xanh đèn đỏ nơi ngã tư không ngừng chuyển đổi, cũng như tôi hiện giờ, không ngừng chuyển giao giữa “quá khứ” và “hiện tại”.

Tôi vẫy ngậy ngốc bên đường, lại cảm thấy như đang đứng trên đê biển, cơn sóng thần hồi ức ủa đến, nuốt chửng lấy tôi.

Thật ra hồi của tôi về quảng trường chỉ tới lần cuối gặp chị là ngừng.

Hoa hồng đêm không chỉ là điệu nhảy cuối cùng của chị ở “The Last Dance”, đó cũng là điệu nhảy cuối cùng của tôi ở quảng trường.

Từ đó về sau, tôi không tới quảng trường nữa.

Vì tôi tin rằng, quảng trường không còn chị cũng chẳng khác nào vòng tròn không có tâm, không thể nào trở thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

Trong hai ba năm sau khi chị đi, cho dù chỉ một hơi thở giản đơn cũng rất dễ gợi tôi nhớ tới chị.

Tôi còn nhớ, mỗi đêm trước khi ngủ, tôi nhất định phải tự nói với mình một câu: “Em thích hoa hồng đêm.”

Tôi ra sức ghi nhớ giọng điệu khi nói những lời đó, vì chị đã nói: “Tương lai, nếu có ngày mình gặp lại, em nhất định phải nói lại lần nữa đây.”

Tôi cũng thử nói nhiều lên, nói với chính mình, cũng nói với những người khác.

Nhưng tôi vốn là người im lặng, không nói nhiều.

Nhưng chị muốn tôi nói nhiều lên, tôi bèn nói nhiều lên.

Sau đó bắt đầu nuôi chó, tôi cũng nói chuyện với nó.

Dần dà, tôi phát giác trên người mình thật nhiều màu sắc.

Nhưng cũng như ảnh gấu trúc bằng máy ảnh đa sắc, gấu trúc vẫn chỉ có hai màu đen trắng.

Chỉ có khung cảnh trở thành nhiều màu sắc.

Cho dù ảnh có nhiều màu tới đâu, tôi vẫn chỉ là con gấu trúc đen trắng.

“Tiểu Kha!”

Tay phải tôi bị lay lay vài cái, tôi tỉnh lại, cảm thấy toàn thân ướt đầm.

Đó là vì vừa bị kéo khỏi cơn lữ hồi ức.

“Sao lại đứng ngẩn ra ở giữa đường thế này?” Sơ Hồng Đạo vỗ vai tôi: “Về làm thôi.”

“Ừm.” Tôi đáp hàm hồ.

Sau đó đi theo sau Sơ Hồng Đạo, từ từ trở lại công ty.

“Hai người các cậu rốt cuộc đang làm gì? Đang giờ làm việc, các cậu không biết sao?”

Ông chủ nhìn chúng tôi, tức giận nói: “Nếu còn vi phạm viết đơn thôi việc cho tôi. Còn cả cậu, Tiểu Kha.”

Ông chủ chỉ vào người tôi nói: “Nói với cậu bao nhiêu lần rồi, bàn làm việc phải thu dọn sạch sẽ!”

Sau đó nổi giận đùng đùng quay người vào văn phòng mình.

Tới lúc này tôi mới hoàn toàn thanh tỉnh.

“Ngày ngày làm thêm giờ cũng chẳng trả thêm tiền. Mới đi mượn cái lại so đo như vậy.”

Ông chủ đi rồi, Sơ Hồng Đạo nói với tôi.

“Anh đi mà nói với ông ta.”

“Nói cái gì?”

“Làm thêm giờ lại không trả thêm tiền, vậy đừng trách bọn mình đi mượn.”

“Cậu nói đúng.” Sơ Hồng Đạo đứng dậy, kích động nói: “Anh ra nói với ông ta!”

“Đây!” Tôi nhanh chóng đáp: “Tôi nói đùa thôi mà.”

Nhưng Sơ Hồng Đạo vẫn kiên quyết đi vào văn phòng ông chủ.

Một lát sau, anh ta ra khỏi phòng, nói: “Anh nói xong rồi.”

“Ông chủ trả lời ra sao?”

“Ông ấy bảo anh nói đúng.”

“Thật chứ?” Tôi rất nghi hoặc: “Thì sao?”

“Thế nên bọn mình tối nay phải lưu lại họp. Tám giờ bắt đầu.”

“Cái gì?”

“Anh nói với ông chủ, vì chiều nay bọn mình đi mượn cho nên nếu tối không ở lại họp, lương tâm của bọn mình sẽ bất an.”

“Hả!”

Tên chết tiệt này, tối nay tôi còn phải về nhà ăn cơm với Diệp Mai Quế.

Tôi ngồi trước bàn, cố tĩnh tâm lại để làm việc.

Nhưng thật quá khó, vì chị, Diệp Mai Quế và hoa hồng đêm vẫn tới tìm tôi.

Cảnh tượng trong đầu tôi không ngừng thay đổi giữa quảng trường và phòng khách.

Bức tranh ký ức về “hoa hồng đêm” đã hoàn toàn hợp lại, tôi có thể thấy rõ toàn cảnh bức tranh đó, nhưng, cũng như khi thấy chị lần cuối, chị hỏi tôi: “Em cảm thấy hoa hồng đêm là gì?”

Ngoại trừ là một bài hát, một điệu nhảy, hay một người (cho dù là chị hay Diệp Mai Quế) ra, hoa hồng đêm còn đại biểu cho thứ gì?

Tôi cứ ngồi ở bàn làm việc, suy nghĩ miên man như vậy, không biết đã qua bao lâu.

“Này.” Tôi như nghe thấy giọng Diệp Mai Quế.

Hồng rồi, tôi loạn trí mất rồi, không ngờ lại nghe thấy giọng cô ở công ty.

Chẳng lẽ không chỉ là “trong lòng có hoa hồng đêm, trong mắt tự nhiên cũng có hoa hồng đêm”, mà còn là “trong lòng có Diệp Mai Quế, trong tai tự nhiên cũng có Diệp Mai Quế”?

“Này!”

Tôi không khỏi quay đầu lại nhìn, Diệp Mai Quế không ngờ lại đang đứng sau lưng tôi

“Hả?” Tôi đứng dậy hỏi: “Sao cô chui được từ trong lòng tôi ra?”

“Cậu đang nói linh tinh gì đấy.” Khuôn mặt cô hơi ửng đỏ.

Tôi kéo kéo tay áo cô, vỗ vỗ bên vai cô, sờ sờ mái tóc cô, sau đó nói: “Cô là thật à.”

“Nói nhảm.”

“A.” Tôi khôi phục tinh thần: “Sao cô biết tôi ở đây?”

“Tôi hỏi nhân viên quản lý tòa nhà này, anh ta bảo tôi văn phòng cậu ở tầng 7.”

“Cô tan học rồi à?”

“Ừ.”

“Hôm nay có mệt không?”

“Không mệt đâu.” Diệp Mai Quế mỉm cười.

“Vây...” tôi nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Sao cô lại tới đây?”

“Không được tới à?”

“Đương nhiên là được.”

“Vây đến phiên tôi hỏi cậu, hôm nay cậu có mệt không?”

“Tôi cũng không mệt.”

“Nó gây ngốc cả buổi chiều, đương nhiên không thấy mệt rồi.” Sơ Hồng Đạo ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

Tôi trừng mắt nhìn Sơ Hồng Đạo một cái rồi nhanh chóng tìm một cái ghế, để cô ngồi bên cạnh tôi.

May là bàn làm việc của tôi cũng coi như lớn, hai người ngồi cũng không thành vấn đề.

“Đúng rồi, tối nay cậu muốn ăn gì?” Diệp Mai Quế hỏi.

“Tối nay sợ là không về nhà ăn cơm được.”

“Vì sao?”

“Tám giờ phải họp, mới có lệnh vừa nãy.”

“Không phải vừa nãy có lệnh mà là Tiểu Kha xung phong nhận việc, tự nguyện xông pha.” Sơ Hồng Đạo lại nói.

“Tự cái đầu anh!” Tôi quay sang mắng anh ta: “Anh còn dám nói nữa.”

“VẬY chờ cậu họp xong, mình mới cùng ăn.” Diệp Mai Quế mỉm cười.

“Nhưng họp xong sẽ rất muộn đấy.”

“Muộn cũng không sao, tôi chờ cậu.”

“VẬY cô bị đói thì sao?”

“Ăn muộn vài tiếng đối với tôi không khác gì đâu.” Diệp Mai Quế lại hỏi tôi: “Nhưng còn cậu, cậu không ăn trước khi họp được sao?”

“Nếu tôi ăn no rồi mới họp vậy dễ ngủ gật lắm.” Tôi mỉm cười.

“Anh thì lúc đó đi họp mới dễ ngủ gật.” Sơ Hồng Đạo lại chen vào.

“Đâu ai hỏi anh!” Tôi lại quay sang mắng anh ta.

“Tôi đi trước đây, tối gặp lại.” Diệp Mai Quế đứng dậy.

“Tôi tiễn cô.” Tôi cũng đứng dậy.

“Không cần.” Cô mỉm cười: “Anh dọn sạch cái bàn đi, hơi bữa rồi đấy.”

“Ông chủ cũng thường mắng cậu ta để bàn bữa bọn quá đấy.” Sơ Hồng Đạo nói.

Tôi còn chưa kịp nói thì Diệp Mai Quế đã quay sang hỏi Sơ Hồng Đạo: “Thật chứ?”

“Thật.” Sơ Hồng Đạo đứng dậy: “Ông chủ bảo bàn cậu ba bữa bọn quá, làm việc nhất định không chuyên chú.”

“Cái bàn bữa bọn với lại làm việc có chuyên chú không sao gộp lại làm một được.” Diệp Mai Quế nói.

“Hơn nữa ông chủ còn bảo, cậu ta mặc quần áo không được chỉnh chu, sạch sẽ, nhất định không phải kỹ sư ưu tú.”

“Thật quá đáng!” Diệp Mai Quế dường như đang rất tức giận.

“Ông chủ các cậu ở đâu?” Cô quay đầu lại hỏi tôi: “Tôi đi tìm ông ta.”

“Cô tìm ông ấy làm gì?” Tôi rất căng thẳng.

“Tôi muốn nói với ông ta, nếu ông ta cho là có bàn sạch thì làm việc chuyên chú hơn, vậy cứ gọi tôi tới làm là được. Đúng là nực cười, nói thế hàng tháng khi phát lương chỉ cần nhìn xem bàn làm việc mọi người có sạch không là được, càng sạch lương càng cao.”

Diệp Mai Quế thở phì phì nói: “Ăn mặc không đủ chỉnh chu không phải kỹ sư ưu tú, cái này càng nực cười. Một kỹ sư ưu tú hẳn phải biểu hiện ở cái đầu, ánh mắt, ngực và bụng chứ, sao lại biểu hiện ở cách ăn mặc?”

“Cái đầu, ánh mắt, ngực và bụng là sao?” Tôi rất ngạc nhiên.

“Cái đầu bình tĩnh, ánh mắt bao quát, ngực chứa một trái tim rộng lớn, trong bụng là học vấn uyên thâm.”

“Nói hay lắm!” Sơ Hồng Đạo đứng dậy vỗ tay.

“Đừng khách khí.” Diệp Mai Quế mỉm cười.

”Không sao

“Hừ.” Diệp Mai Quế hừ một tiếng, rồi lập tức nói: “Đây là hừ ông chủ của cậu, không phải hừ cậu. Đừng có nhầm đấy.”

“Tôi biết. Lúc cô hừ tôi không như vậy?”

“Sao lại không như vậy?”

“Lúc cô hừ tôi, ánh mắt ôn nhu hơn.”

“Nói bậy.”

“Được rồi, đừng tức giận.”

“Tôi không tức giận, tôi chỉ không thích có người nói cậu như vậy.”

“À. Cảm ơn cô.”

“Đồ ngốc, cái này có gì mà cảm ơn.”

“Đúng vậy, Tiểu Kha thật quá ngốc.” Sơ Hồng Đạo lại xen vào.

“Này!” Tôi quay lại mắng anh ta.

Tôi tiến Diệp Mai Quế xuống lầu, tới nơi đỗ xe máy của cô.

“Tôi đi trước đây, tối sẽ chờ anh cùng ăn.” Cô bước lên xe, cầm lấy mũ bảo hiểm.

“Ừ. Lái xe cẩn thận một chút.”

Cô gạt đầu, đội mũ bảo hiểm vào, khởi động máy, lái xe đi.

Trời đã tối, đèn đường đã bắt đầu sáng, tôi vẫn nhìn theo bóng lưng cô.

Trong lúc mông lung, tôi phảng phất như thấy được bóng lưng chị ngồi xe đạp đi khỏi.

Tôi đột nhiên chạy như điên về phía trước.

“Hoa Hồng...” Tôi lớn tiếng hô to: “Hoa Hồng.”

Diệp Mai Quế đang đợi đèn xanh ở ngã tư, dường như cũng nghe thấy tiếng gọi của tôi.

Quay đầu lại theo phía phải, thấy tôi đang chạy tới, cô nhanh chóng lái xe sang lề đường.

Cởi mũ bảo hiểm ra, hỏi tôi: “Sao thế? Có chuyện gì à?” Giọng cô có vẻ gấp gáp.

“Không...” Tôi thở mạnh: “Không có việc gì.”

“Cậu hâm à!” Cô trừng mắt nhìn tôi: “Không có chuyện gì thì vội vàng gọi tôi làm gì.”

“Tôi tưởng rằng...” Tôi ấp a ấp úng đáp: “Tôi tưởng rằng sẽ đột nhiên không thấy cô nữa.”

“Này, cậu cho rằng tôi sẽ bị tai nạn giao thông à?”

“Tôi không có ý này.” Tôi vội vàng lắc đầu.

“Đồ ngốc.” Cô mỉm cười: “Đợi tối là gặp lại mà.”

Cô lại đội mũ bảo hiểm lên, nói với tôi: “Phải nói trước đã, cậu còn đuổi nữa tôi báo cảnh sát đấy.”

“Ừ.”

“Cậu về công ty đi, tám giờ còn phải họp mà.”

“Ừ.”

“Ừ cái gì.” Cô lại trừng mắt với tôi: “Cậu phải nói là tôi biết rồi.”

“Tôi biết rồi.”

“Cậu cứ mơ mơ màng màng như vậy.” Cô mỉm cười: “Xem ra điều ước của tôi hôm sinh nhật không linh rồi.”

“Không đâu, tôi sẽ ko đuellh đoảng nữa.”

“Câu này cậu nói vài lần rồi.” Cô mỉm cười nói: “Tôi đi đây, tối chờ cậu cùng ăn.”

Sau đó cô vẫy vẫy, lại đi khỏi.

Tôi từ từ bước về công ty, trên đường rất buồn bực vì sự xúc động của mình.

Hơn nữa vừa rồi thiếu chút nữa đã thốt lên: “Tôi thích hoa hồng đêm.”

Trở lại bàn làm việc, đầu tiên là dọn dẹp lại một chút, tránh cho lại bị mắng.

“Tiểu Kha.” Sơ Hồng Đạo nói: “Tôi mua một câu của cậu.”

Nói xong, anh ta lấy một trăm đồng ra đưa tôi.

“Mua một câu?” Tôi cầm tờ tiền một trăm đồng kia, rất nghi hoặc.

“Lúc này khi vừa thấy cô gái kia cậu đã nói: ‘Sao cô chui được từ trong lòng tôi ra?’”

Anh ta chắc chắn vài tiếng tán thưởng: “Câu này hay thật. Mai tôi cũng phải nói với Nguyên Sam Tử như vậy.”

“Tôi không bán.” Tôi nhìn anh ta: “Trừ phi là hai trăm đồng.”

“Cậu thật biết buôn bán.” Anh ta lại đưa tôi một trăm đồng.

“Cô gái vừa rồi là bạn cùng phòng của cậu hả?” Sơ Hồng Đạo nói.

“Đúng vậy.” Tôi đáp.

“Trông thật xinh đẹp.”

“Không phải ‘thật xinh đẹp’ mà là ‘rất xinh đẹp’.”

“Thật không?” Anh ta lại nói: “Có điều Nguyên Sam Tử đẹp hơn.”

“Diệp Mai Quế đẹp hơn.” Tôi đứng dậy nói.

Sơ Hồng Đạo nghe thế cũng đứng dậy.

“Nguyên Sam Tử đẹp hơn.”

“Diệp Mai Quế đẹp hơn.”

“Nguyên Sam Tử pha cà phê rất ngon.”

“Diệp Mai Quế nấu ăn rất giỏi.”

“Nguyên Sam Tử biết nói tiếng Nhật.”

“Diệp Mai Quế biết dạy tiếng Đài.”

“Nguyên Sam Tử ôn nhu hơn.”

“Diệp Mai Quế rất cá tính.”

“Cá tính cũng chẳng pha cà phê được.”

“Ôn nhu cũng chẳng thể nấu cơm.”

“Nguyên Sam Tử đẹp hơn.”

“Diệp Mai Quế đẹp hơn.”

Tôi với Sơ Hồng Đạo đứng đó cãi nhau tới đỏ mặt tía tai.

Ủm, chủ cửa hàng hoa nói đúng, tôi với anh ta đều là người cố chấp.

“Này! Hai cậu đang làm gì đấy?” Ông chủ lớn tiếng nói: “Họp!”

Tôi và Sơ Hồng Đạo đành nhanh chóng tìm tài liệu cuộc họp, chuẩn bị vào phòng.

“Nguyên Sam Tử đẹp hơn.” Trước khi vào phòng họp anh ta còn quay đầu lại nói với tôi.

“Diệp Mai Quế đẹp hơn.” Tôi cãi lại.

“Đợi hôm nào so sánh thử coi. Dám không?” Anh ta lại nói.

“Được. Anh thua cũng đừng có khóc.” Tôi đáp.

Khi họp vì phải suy nghĩ cẩn thận nên nhanh chóng tỉnh táo lại.

Hồi tưởng lại đoạn tranh chấp cùng Sơ Hồng Đạo vừa rồi, không khỏi tức cười.

Rốt cuộc có gì đâu mà tranh chấp?

Tôi cảm thấy Diệp Mai Quế trong mắt mình là vô cùng xinh đẹp, vì vậy người khác tuyệt đối không được nói cô không được đẹp.

Cũng như Diệp Mai Quế không thích nghe ông chủ tôi nói tôi làm việc không đủ chuyên chú, không phải kỹ sư ưu tú.

Tính cách tôi với Diệp Mai Quế chẳng phải giống nhau sao?

Họp xong, đã hơn mười giờ.

Tôi rời phòng họp, đang chuẩn bị về nhà thì di động kêu lên.

“Ái Nhĩ Lan muốn hẹn cậu tới Ái Nhĩ Lan uống cà phê Ái Nhĩ lan.” Là giọng của Lan Hà Yển.

“Cậu đang nói lấp đầy à?”

“Là Ái Nhĩ Lan tố giới thiệu cho cậu lần trước ấy, cô ấy muốn hẹn cậu đi uống cà phê Ái Nhĩ Lan.”

“Này, đừng nói tới cô ta nữa.” Tôi cao giọng đáp: “Tớ còn chưa tính sổ với cậu đâu đấy.”

“Cậu không thích cô ấy à?”

“Thằng thẩn mà nói, không hứng thú.”

“Vậy cậu thích hoa gì?” Lan Hà Yển lại hỏi.

“Hỏi cái này làm gì?”

“Chỗ tớ còn hoa bách hợp, hoa nhài, hoa phù dung, hoa thủy tiên, hoa cúc, hoa tử đinh hương.”

“Cậu định mở tiệm bán hoa à?”

“Không phải. Tớ tìm được một loạt con gái có tên hoa.”

“Thôi. Tớ chỉ thích hoa hồng.”

“Hoa hồng?” Lan Hà Yển trầm ngâm một lúc: “Tớ sẽ tìm giúp cậu.”

“Không cần. Tớ tìm được hoa hồng đêm rồi.”

“Hoa hồng đêm? Là gì?”

“Hoa hồng đêm là Diệp Mai Quế, Diệp Mai Quế cũng là hoa hồng đêm.”

“Cậu đang nói lấp đầy à?”

“Đương nhiên không phải.” Tôi lớn tiếng đáp: “Tớ thích hoa hồng đêm, nói cách khác thì, tớ thích Diệp Mai Quế.”

“Hả? Cậu đã thích ai rồi à?”

“Đúng vậy. Tớ thích hoa hồng đêm.”

“Lặp lại lần nữa đi, tớ nghe không rõ.”

“Tớ thích hoa hồng đêm.”

Tôi ngược lại lại nghe rõ rồi.

“Tớ thích hoa hồng đêm.”

Giọng điệu này?

Đây là giọng điệu khi thấy chị lần cuối, khi nói câu “Em thích hoa hồng đêm.”

Hóa ra tôi với Diệp Mai Quế cũng giống nhau, trong giọng nói đều có tình cảm.

Chị, nếu giờ chị hỏi em: “Em cảm thấy hoa hồng đêm là gì.”

Thì giờ em đã biết đáp án chính xác.

Hoa hồng đêm không chỉ là một bài hát, một điệu nhảy hay một người; hoa hồng đêm thực sự đại diện là cảm giác yêu mến.

Biết về Diệp Mai Quế càng nhiều, mọi thứ về chị lại càng rõ ràng.

Đó không phải vì Diệp Mai Quế rất giống chị, thực ra hai người vốn không hề giống nhau chút nào; cũng không phải vì cả hai đều tên là hoa hồng đêm.

Mà là bởi, Diệp Mai Quế rốt cuộc cũng khiến tôi hiểu được cảm giác yêu mến ai đó.

Cô độc quả thật khác với cô đơn, cô đơn chỉ có nghĩa là xung quanh không có ai khác.

Nhưng tịch mịch lại là một trạng thái tâm lý mà bạn không thể trò chuyện và chia sẻ.

Mà khi thực sự cô độc, ngay cả bản thân cũng quên mất cảm giác yêu mến ai đó như thế nào.

Tôi rốt cuộc cũng nhớ ra cảm giác đó.

Đúng vậy, tôi thích Diệp Mai Quế.

Đó tuyệt đối không phải bởi Diệp Mai Quế đồng âm với hoa hồng đêm.

Nếu Diệp Mai Quế đổi tên thành bách hợp đêm hay hoa nhài đêm, tôi vẫn thích Diệp Mai Quế.

Cao Bình Hi với Lam Hòa Ngạn, Nguyên Sam Tử với Sơ Hồng Đạo, có lẽ nhất định sẽ ở bên nhau, vậy mới tạo thành đập ngăn sông Cao Bình với dòng phân lũ Viên Sơn.

Nhưng cho dù Đài Loan không có bể chứa lũ Hoa Hồng Đêm, Diệp Mai Quế và Kha Chí Hoành nhất định sẽ ở bên nhau.

Tôi mặc kệ chuyện này có phải là định sẵn hay không.

“Tôi thích Diệp Mai Quế.”

Đúng vậy, là giọng điệu này.

Tôi muốn nhân lúc mình còn biểu đạt rõ ràng như vậy, nói với Diệp Mai Quế.

Vì vậy bèn cầm cặp, lao xuống lầu.

Ra khỏi công ty, gọi một chiếc taxi.

“Tôi muốn về nhà!” Còn chưa ngồi vào chỗ tôi đã hô lên.

“Về nhà nhanh chóng về nhà anh cần em. Về nhà về nhà nhanh chóng tới bên anh...”

Tài xế không ngờ lại hát đây, đây là bài hát của Thuận Tử - “Về nhà”.

“Này! Đừng đùa nữa.” Tôi lớn tiếng nói.

“Quý khách.” Tài xế quay đầu lại nói: “Anh mới là người đang đùa đấy.”

“Tôi đâu có đùa.”

“Anh không nói cho tôi biết nhà anh ở đâu? Làm sao tôi đưa anh về nhà?”

“A, ngại quá.”

Tôi nhanh chóng nói địa chỉ cho anh ta.

Xuống xe, tôi lao vọt tới chung cư, trong lúc bối rối còn làm rơi chìa khóa xuống mặt đất.

Tôi nhặt chìa khóa lên, mở cửa, lao tới cửa thang máy.

Ấn nút vài lần vẫn không phản ứng, đèn cũng chẳng sáng, thang máy hình như hỏng thật.

Đầu tiên hít một hơi thật sâu, sau đó đánh một tiếng trống tinh thần, hăng hái xông lên tầng 7.

Sau khi vào nhà C, giày còn chưa cởi đã gọi vào phòng khách: “Hoa Hồng!”

Gọi hai tiếng xong, xem đồng hồ, giờ hẵn là lúc Diệp Mai Quế mang Tiểu Bì ra ngoài đi dạo.

Quay lại định ra ngoài, lại đột nhiên nhớ ra mình không thể tiếp tục đoảng như xưa được, vì vậy gọi cho cô trước.

Tôi nghe thấy tiếng di động trên bàn trà, Diệp Mai Quế không mang di động ra ngoài.

Tôi lập tức ra cửa, lao thẳng xuống lầu.

Hiện giờ xuống lầu đối với tôi mà nói có phần phức tạp.

Vì tôi đã nhớ lại những bước nhảy ở quảng trường trước kia, cho nên tôi rất sợ mình sẽ dùng một số bước nhảy kỳ quái để chạy xuống lầu.

Quả nhiên, ở giữa tầng 3 với tầng 4, thiếu chút nữa tôi đã nhảy bước Yementine.

Ra khỏi chung cư, đầu tiên là tìm một lúc trong khoảng 50 mét xung quanh chung cư.

Không thấy Diệp Mai Quế và Tiểu Bì.

Đúng vậy, chắc bạn còn nhớ tôi từng nói: Tôi từng được huấn luyện logic chuyên nghiệp, cho nên sẽ bình tĩnh lại trước, sau đó bắt đầu suy nghĩ.

Nhưng lần này tôi không cần bình tĩnh, cũng không cần suy nghĩ nữa.

Vì tôi biết, Diệp Mai Quế nhất định đang chờ tôi ở trạm xe.

Tôi lại hít một hơi thật sâu, sau đó chạy thẳng một mạch tới trạm xe điện ngầm.

Quả nhiên Diệp Mai Quế đang dắt Tiểu Bì, khuôn mặt nhìn về cổng ra của trạm xe điện ngầm, ngồi trên một chiếc xe máy đỗ ở đó.

“Hoa...” Tôi thở phì phò: “Hoa Hồng.”

Cô quay đầu lại, thấy tôi bèn ngạc nhiên, rồi lại lập tức cười nói: “Hôm nay lại đi taxi về à?”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Diệp Mai Quế đứng dậy đi về phía tôi, đặt dây buộc Tiểu Bì lên tay tôi.

“Về nhà nào.” Cô nói.

“Về nhà nhanh chóng về nhà anh cần em. Về nhà về nhà nhanh chóng tới bên anh...”

“Sao tự nhiên lại hát vậy?”

“À. Đây là bài hát tài xế taxi vừa hát cho tôi nghe.”

“Anh hát không hay, cho nên ở nơi công cộng đừng có hát.”

“Thật chứ?”

“Lau mồ hôi trước đã.” Cô nhìn tôi rồi nói: “Đầu anh đầy mồ hôi rồi.”

Cô lấy một tờ giấy ra lau trán tôi một cái.

“Đừng lau vội, tôi có lời muốn nói với cô.” Tôi rất vội.

“Lau xong rồi nói.”

“Không được, tôi sợ mình sẽ quên mất.”

“Quên cái gì?”

“Quên những lời muốn nói với cô.”

“Nếu những lời đó dễ quên thế, vậy nhất định không phải những lời quan trọng.”

“Nhưng mà...”

“Tôi lau xong rồi.” Cô nhìn tôi: “Có gì thì nói đi.”

“Tôi quên mất rồi.”

“Này!”

Diệp Mai Quế trừng mắt lườm tôi một cái rồi đi lên trước.

Tôi dắt Tiểu Bì, đi theo sau cô, nhỏ giọng tự nói với mình: “Tôi thích hoa hồng đêm.”

Có thể do tôi quá căng thẳng nên cảm thấy giọng điệu không đúng, âm thanh cũng hơi run run.

“Cậu nói thầm gì sau lưng tôi thế?”

“Tôi nói là, tôi thích...”

“Thích cái gì?”

“Cô đừng ngắt lời tôi!”

“Cậu đừng có to tiếng!”

Tôi và Diệp Mai Quế đều ngừng chân.

Có lẽ do dáng vẻ và giọng điệu chúng tôi hơi kỳ lạ nên người đi qua đều tò mò nhìn lại.

Diệp Mai Quế hừ một tiếng xong lại đi tiếp.

Tôi cũng bắt đầu đi về phía trước, trong lòng vô cùng sốt ruột và căng thẳng.

Nhưng mãi vẫn không nắm được giọng điệu tốt nhất.

Đã sắp tới chung cư, mở cửa, đi vào.

Tới cửa thang máy, tờ giấy của Ngô Trì Nhân vẫn còn đó.

“Lần này thang máy hỏng thật.” Tôi nói.

“Tôi biết.” Diệp Mai Quế nói: “Khi đi dạy về tôi cũng phải đi thang bộ.”

“Cô cứ chờ tôi ở nhà là được. Vậy giờ sẽ không phải đi thang bộ rồi.”

“Muộn thế rồi cậu còn chưa về. Sao tôi ngồi yên ở nhà được.”

“Cô biết tôi phải họp rồi mà?”

“Biết thì biết, nhưng không biết lại muộn vậy.”

“À, xin lỗi.”

“Đồ ngốc.” Cô trừng mắt nhìn tôi một cái: “Cái này có gì mà xin lỗi.”

“Hoa Hồng, vừa rồi tôi hơi to tiếng, xin lỗi.”

“Giọng cậu vốn đã to rồi, vậy cũng không sao.”

“Tôi muốn nói với cô một câu nên vợ vãi quá thôi.”

“Hôm nay cậu cái gì cũng vãi vãi.” Diệp Mai Quế mỉm cười: “Chiều thì vợ vãi chạy tới nhà trẻ tìm tôi, tôi lái xe về cũng vãi vãi đuổi, vừa rồi lại vãi vãi tìm tôi nói. Rốt cuộc cậu vãi cái gì?”

“Tôi...”

Diệp Mai Quế im lặng chờ tôi đáp, thấy tôi mãi không trả lời được lý do vì vậy ôn nhu nói: “Cũng như hôm nay tôi thấy cậu vội vàng đuổi theo xe nên nghĩ có lẽ cậu muốn sớm thấy tôi, thế nên tôi mới đợi ở trước cửa trạm xe điện ngầm.”

“Ừ. Đúng là tôi muốn sớm thấy cô.”

“Sau này đừng gấp, tôi vẫn luôn ở đây mà.”

“Sẽ không đột nhiên biến mất chứ?”

“Đồ ngốc. Tôi đâu có thiếu tiền cậu, sao đột nhiên bỏ trốn được?”

“Ừ.”

“Cậu muốn nói gì với tôi thì đợi khi nào không vội nhé, tôi lúc nào cũng nghe.”

Nói xong, cô lại mỉm cười.

Đúng vậy, tôi vốn đâu cần vội.

Bởi vì đóa hoa hồng đêm Diệp Mai Quế lúc nào cũng có thể nở rộ vì tôi.

Tôi không khỏi nhớ lại lúc mình đuổi theo Diệp Mai Quế.

Thật kỳ lạ, hình ảnh chị đi xe đạp rời đi với hình ảnh Diệp Mai Quế đi xe máy đi khỏi, giờ tôi đã có thể phân biệt rõ ràng.

Cũng là hoa hồng đêm, nhưng hoa hồng đêm của Diệp Mai Quế khác với hoa hồng đêm của chị.

Vì rẽ đóa hồng đêm Diệp Mai Quế này đã đâm sâu vào trong trái tim tôi.

“Tôi đã không vội nữa rồi.”

“Vây tốt lắm.”

“Hoa Hồng, thật ra khi đó tôi muốn nói với cô một câu. Giờ cũng muốn nói câu đó.”

“Là sao?”

“Khi cô lái xe, tôi đuổi theo sau ấy.”

“Nói cái gì?”

“Tôi thích hoa hồng đêm.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi biết là đúng rồi.

Đúng là giọng điệu này.

Tôi vốn không cần cố ý nói, vì bất cứ lúc nào nơi nào, Diệp Mai Quế luôn là một đóa hồng đêm.

Chỉ cần Diệp Mai Quế là người tôi thích, tôi có thể dễ dàng nói ra: “Tôi thích hoa hồng đêm.”

“Có thể lặp lại lần nữa không?” Diệp Mai Quế ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Tôi thích hoa hồng đêm.”

“Lại một lần nữa, được không?” Hoa hồng đêm cúi đầu, nhẹ giọng nói.

“Tôi thích Diệp Mai Quế.”

Cho dù là hoa hồng đêm hay Diệp Mai Quế, giọng điệu tôi vẫn như nhau.

Vì Diệp Mai Quế chính là hoa hồng đêm, hoa hồng đêm chính là Diệp Mai Quế.

Tuy Diệp Mai Quế hơi y như chị trước khi đi khỏi, nhưng tôi đã không gán đáng vẽ chị lên người Diệp Mai Quế nữa.

Chị là hoa hồng đêm, Diệp Mai Quế cũng là hoa hồng đêm, hai đóa hồng đêm đều nở rộ.

Nhưng chị chỉ nở rộ kiêu diễm ở quảng trường buổi tối trong trí nhớ tôi, còn Diệp Mai Quế trong cuộc sống sau này của tôi, luôn nở rộ kiêu diễm, cho dù là ngày hay đêm.

Chị, tương lai nếu có ngày chị em mình gặp nhau, em sẽ theo lời hứa nói với chị: “Em thích hoa hồng đêm.”

Hơn nữa, còn thêm một câu: “Chị, em đã biết hoa hồng đêm là gì rồi. Vì rốt cuộc em cũng tìm được một đóa hồng đêm chỉ nở vì em.”

Tôi nhất định sẽ nhớ, khi đó phải mỉm cười.

~ The End ~

“Đói chưa?” Tới cửa nhà C, Diệp Mai Quế hỏi tôi.

“Ừ.”

“Vậy tôi nói với cậu một chuyện rất bí hiểm.”

“Chuyện gì?”

“Tôi còn chưa nấu cơm.”

“Cái gì?” Tôi rất kinh ngạc.

“Cần gì phải to tiếng vậy?” Cô trừng mắt lườm tôi một cái.

“Vậy mình tới nhà hàng Mông Cổ kia ăn đi.”

“Vì sao?”

“Ngoại trừ có phiếu ưu đãi ra, hơn nữa... hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Diệp Mai Quế lại trừng mắt nhìn tôi: “Cậu lúc nào cũng không chịu nói một lần cho xong.”

“Hơn nữa trời xanh sẽ phù hộ chúng mình mãi mãi bình an và hạnh phúc.”

“Trời xanh phù hộ chúng mình bình an là được, còn hạnh phúc thì không cần.”

“Vì sao?”

“Vì hạnh phúc là do hai người chúng mình cùng xây dựng.”

Diệp Mai Quế nắm tay tôi, tôi nắm tay hoa hồng đêm, cùng nhau xuống lầu.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-hong-dem>